

Başat emperyalist güç olan ABD'nin yeni başkanının "aklına ve ağzına geleni" söyleyen "öngörülemez" bir siyasî çizgisi olduğu belirtilmektedir. Oysa Trump'ın izlediği çizgi ilk döneminde oluşturduğu doktrinin daha atak ve daha kapsamlı hayata geçirilmesini içeriyor.

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

12 ŞUBAT - 26 ŞUBAT • SAYI: 180 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

emperyalist
saldırılarına
karşı

**AYAĞA
KALK,
İLERLE!**

MEŞA AZADÎ 8

ROJAVA VE
"YENİ SÜREÇ"E
DAİR

//Yeni süreç" ekseninde Kürtleri ne beklediği merak konusudur. "Şeffaf" yürütüleceği taahhüt edilen sürecin hiç de şeffaf yürütülmediği ortadadır. DEM Parti ile Öcalan arasında şimdiye kadar bir dizi görüşme gerçekleşti. Bu görüşmelerin içeriğinde neler olduğu, TC ile hangi konularda pazarlık yapıldığı gibi önemli sorular yanıtsız kalmaktadır.

DÜNYA 16

ABD EMPERYALİZMİ
"ŞAHİN POLİTİKALARA" MI
DÖNÜYOR?

Bölgesel bir savaşı inşa etmeye yönelik Biden döneminden devralınan politikalar derinleştirilerek Siyonist İsrail'e daha geniş alan açmaya yönelik kararnamelemler oluşturuluyor. İran'ı daha fazla kuşatma hamlelerinin yanı sıra, ABD emperyalizmine bağımlı devletlerin hareket alanı genişletiliyor.

SAYFA 12-13-14

KOLEKTİF DOĞRULTU

Haksız Savaşlara, Emperyalist Barbarlığa Karşı
Devrim Mücadelesini Zafere Taşıyalım!

Partizan okurları Sarıgazi'de bir araya geldi

İstanbul'un Sarıgazi Mahallesi'nde Partizan okurları bir araya geldi. Güncel tartışmalar ve görevler başlığında yapılan sohbetlerde örgütlenme vurgusu öne çıktı.

"SALDIRILARA KARŞI TEK ÇÖZÜM ÖRGÜTLÜLÜKTÜR"

Buluşma kahvaltı etkinliğiyle başladı. Kahvaltının ardından ilk olarak Partizan temsilcisi söz aldı. Konuşmasında, son süreçte egemen sınıfların saldırılarının dozunu artırdığını belirterek halkın örgütlü gücünün zayıflığına şu sözlerle vurgu yaptı: "Emekçi halkımız bugün

yoksulluk içerisinde yaşam mücadelesi vermektedir. Asgari ücretin açıklanmasının ardından artan işçi eylemleri bugün buna örnektir. Her yıl sefalet zamları ile işçiler-emekçiler yoksulluğa mahkûm ediliyor. İşçi direnişleri, grevler bugün emekçi halkımızın çığlığıdır. Fakat örgütlü mücadele alanları daraltılmış, kitleler bu alanlardan izole edilmiştir. İşte buna karşı halkın örgütlü gücü elzemdir. Herkesin hakları için örgütlenmesi gerekmektedir."

Konuşmanın ardından söz alan katılımcılardan biri, devlet saldırılarının özellikle emekçi mahallelerde arttığına

dikkat çekti. Uyuşturucu ve çeteleşmenin mahallede büyük bir sorun olduğu ve gün geçtikçe arttığını vurguladı. Sarıgazi esnaflarının da bu durumdan mağdur olduğunu belirterek çetelerin küçük-büyük demeden bütün esnaflardan haraç almaya çalıştığı ve dükkanlarının kurşunlandığını vurguladı. Yine bir başka katılımcı da benzer durumlardan şikâyetçi olarak mahallenin yozlaştığını belirtti. Buna örnek olarak kadına yönelik şiddet eylemlerinin arttığını ve insanların sokakta rahatça dolaşabilecek ortamın dahi kalmadığını belirtti. Sarıgazi'de devrimcilere yönelik saldırıların artmasından sonra zayıflayan devrimci

mücadeleden dolayı bu mahallelerde özellikle devlet-polis-çete iş birliği ile gençliğin yozlaştırıldığı vurgulandı.

Yeni Demokrasi olarak söz aldığımız buluşmada, son dönemde faşizmin devrimci, demokratik ve yurtsever basına yönelik saldırıları ve sansür politikaları anlatıldı. Bu saldırılara karşı Yeni Demokrasi'nin sahiplenilmesi çağrısı yapıldı. Sanal medyadaki birçok platformun bireyci ve gündemden kopuk olduğu, buna karşı devrimci basınının ısrarla takip edilmesi ve okunması gerektiğine herkes hemfikir oldu.

Selanik'te panel ve Armenak belgeselinin gösterimi yapıldı

9 Şubat günü, Selanik'te YKP(m-l) tarafından Yunanistan genelinde anti emperyalist mücadele üzerine şubat ayı boyunca düzenlenen etkinlikler kapsamında bir panel düzenlendi. Proletarya Partisinin de katılımcısı olduğu etkinlik "Alında Kılıç Yarası Armenak" belgesel gösterimi ile başladı.

Belgeselin ardından Proletarya Partisi tarafından bir konuşma gerçekleştirildi. "Önümüzde dünyayı yok oluşturma sürükleyen ve halkları ağır yaşam koşullarına mahkûm eden bu sistemin ortadan

kaldırılması zorunlu bir görev olarak durmaktadır. Bunun için dünyanın her köşesinde devrimci mücadelelerin gelişimi büyük bir önem taşımaktadır.

Emperyalizmin saldırılarının artıyor oluşu, anti emperyalist mücadelenin gelişme zeminini güçlendirmektedir. Biz, bu mücadelenin bir parçası olarak kendi ülkelerimizde devrim bayrağını yükseltme görevimize sarılıyoruz, dünyanın her köşesinde emperyalist-kapitalist sisteme karşı var olan direnişler ile enternasyonal bağlarımızı ve dayanışmamızı da geliştirmeye çaba sarf ediyoruz. Bu çabanın daha da yoğunlaşması ve güçlenmesi gerektiği açıktır. Emperyalist ülkeler-

den, bağımlı ülkelere ve hatta Türkiye gibi yarı feodal yarı sömürge ülkelere kadar tüm dünyada devrim ve komünizm mücadelesinin yükseltilmesinin bugünün acil görevidir. Dünya çapında emperyalist çekişmenin yarattığı yıkım ve katliamlara karşı direnişe geçen uluslar ve halklar ile dayanışmayı büyütmenin bugünün görevleri arasında olduğunun bilinciyle mücadele ediyoruz." denilerek tamamlanan konuşmanın ardından, katılımcılara söz verildi. Katılımcıların sorularının cevaplanmasının ardından etkinlik sona erdi.

Munzur Çevre Derneği'nden Dersim'de halk toplantısı

Munzur Çevre Derneği (MÇD) Dersim Temsilciliği, "Yaşam Alanlarımızı Savunuyoruz" şiarıyla halk toplantısı düzenledi.

Toplantıya DEM Parti il ve ilçe yöneticileri, Dersim Kültür ve Doğa Derneği, Kırmızıdağ Çevre Platformu, mahalle muhtarları ve CHP İl Gençlik Kolları katıldı.

Yaşam alanları, dil ve kültürleri için mücadele etmeye devam edeceklerini belirten MÇD Dersim Temsilciliği üyesi Özkan Arslan ise "Her türlü doğa talanına karşı özelde bölgemizde genelde insanların ve canlılığın olduğu her yerde doğamızı ve yaşam alanlarımızı korumaya devam edeceğiz. Biz topraklarımıza sahip çıkmak için elimizden geleni sonuna kadar yapacağız" dedi.

"ÖRGÜTLÜ BİR DURUŞ VE DİRENİŞ ORTAYA KOYMALYIZ"

Dersim coğrafyasının yarısının maden şirketleri tarafından ruhsatlandırıldığını söyleyen MÇD Dersim Temsilcisi Yusuf Topçu, "Maden projeleri Dersim coğrafyasını insansızlaştırmaya dönük projelerdir. Madencilik projelerinin yapıldığı bölgeler zehirlenmiş olacaktır. Mutlaka örgütlenmemiz gerekiyor, Türkiye'nin neresinde olursa olsun doğaya karşı bir saldırı varsa biz mutlaka yaşam alanlarımızı savunmak zorundayız. Mutlaka örgütlü bir duruş ve direniş ortaya koymalıyız" diye belirtti.

MÇD Dersim Temsilciliği üyesi Hasan Yüksel ise konuşmasında şunları dile getirdi:

"Bizim yürütülen çevre mücadelesini birleştirip daha da büyütmemiz gerekiyor. Aynı zamanda demokrasi mücadelesi

veren arkadaşlarla da ortaklaşmamız lazım. Çünkü ekonomi siyasetten ayrı değildir. Egemenler hem kendi rantını sağlayıp hem de kendi siyasi gücünü sağlamlaştırmak istiyor. Doğamızı birlikte mücadele ederek savunacağız."

Halk toplantısı MÇD yöneticilerinin yaptığı konuşmaların ardından Dersim halkının ve kurumların mücadele çağrısı ile sona erdi.

EYLEMLER SONUÇ VERDİ

Dersim halkının itirazları ve eylemleri sonuç verdi. 2. derece doğal sit alanına düşürülen Munzur Gözeleri yeniden 1. derece doğal sit alanı ilan edildi.

Tağar Çayı üzerinde ÇED raporu olmadan başlatılan Çemişgezek Regülatörü ve Hidroelektrik Santrali Kapasite Artış Projesi için de durdurma kararı verildi.

POLİTİK
GÜNDEMÇÜRÜYEN EMPERYALİZM,
UŞAKLARI İLE KARANLIK BİR
GELECEK VADEDİYOR!

ABD emperyalizminin yeni başkanı Trump Hazine Bakanlığı, Pentagon başta olmak üzere tüm kurumları “aşırı harcamaya yol açan eski sistemi yıkmak” vaadiyle, güvenlik-yargı bürokrasisini ayıklama, dış yardımları askıya alma, İklim Anlaşması gibi bir dizi uluslararası anlaşmayı iptal eden adımları peş peşe atıyor. Seçim süreci boyunca yoğunlaşan klik mücadelesine ivme katan ve güç değişimini en güçlü şekilde gerçekleştirecek bir süreç ABD içinde sürüyor. Diğer yandan ise Trump ABD’nin genişleme isteğini Grönland talebi, Kanada’ya eyalet görme isteği, Panama kanalı ve Meksika körfezini kontrol etme talebiyle açık şekilde dillendiriyor. ABD’nin eski caydırıcı ve etkin gücüne kavuşması için dış politikada “güç yoluyla barış” içerde ise şoven bir siyasî çizgi ve gümrük duvarlarını yükselterek üretimi artırma ekonomiyi sağlamlaştırma yönelimi oluşturuyor.

Trump durmaksızın açıklamalar yapıyor. Seçim döneminde 3. Dünya Savaşını engelleyecek “kanatsız melek” olan Trump, her gün bir ülkeyi tehdit edip, ekonomik yaptırımlardan bahsediyor. NAFTA anlaşmasıyla bağlı olduğu iki komşusu Meksika ve Kanada’ya yüzde 25 gümrük vergisi uygulayacağını, göçü ve uyuşturucu ticaretini engellemek için orduyu Meksika sınırına konuşlandıracığını ilan etti. Gümrük tehdidine karşı iki ülkede benzer bir resti çekerken bu kararın uygulanması son gün ertelendi. Trump tüm AB ülkelerini ve İngiltere’yi de kamuoyu önünde çekiştirerek onlara yönelik ekonomik savaş açma planlarından bahsetti. Yine Güney Afrika’yı Beyazlara baskı uygulamakla, “ABD ve müttefiklerine düşmanca tavır almakla” suçlayarak hedefe koydu. ABD Dışişleri Bakanı M. Rubio’da Güney Afrika’da gerçekleşecek G-20 Zirvesine katılmayacağını anons etti. Trump bu hamleleriyle bir nevi “iç cepheyi” güç yoluyla tam bir hizaya sokma çabası içine girerken bununla sınırlı kalmadı.

Ekonomik, siyasî ve askerî olarak hegemonya mücadelesi içinde olduğu Çin sosyal emperyalizmi ve Rus emperyalizmini de hedefledi. Hiç kuşkusuz ifade

ettiği ekonomik hamleler, Grönland ve Panama kanalı talepleri, BRICS üzerinden doların rezerv para olmaktan çıkarılmasına yönelik tehditleri vs. doğrudan ya da dolaylı olarak bilhassa Çin’i zayıflatmaya yönelik bütünlüklü yönelimin parçaları durumundadır. Trump Çin’e yönelik ilk etapta doğrudan hamlesini yüzde 10’luk gümrük vergisiyle hayata geçirirken bilhassa Pasifik-Asya’da Japonya, Güney Kore ve Filipinler gibi ittifak güçlerini kapsayacak ilişkileri geliştireceğinin ipuçlarını verdi. Bu adımların Çin’i zayıflatma ekseninde olduğu bir sır değildir. Yine Rusya ve Ukrayna savaşının bitmesi gerektiğini, Putin’le telefon görüşmeleri yaptığını ve bu konuya çalıştıklarını belirtti. Trump şu aşamada bu esas düşmanlarına karşı daha düşük dozlu ve “uzlaşmacı” söylem geliştirmektedir. Büyük kuşatma hamleleri için güç toplamaya, yakın güçleri hizaya sokmaya odaklanan bir yaklaşım geliştirmektedir.

Başat emperyalist güç olan ABD’nin yeni başkanının “aklına ve ağzına geleni” söyleyen “öngörülemez” bir siyasî çizgisi olduğu belirtilmektedir. Oysa Trump’ın izlediği çizgi ilk döneminde oluşturduğu doktrinin daha atak ve daha kapsamlı hayata geçirilmesini içeriyor. Emperyalist sistemin yaşadığı üretim ve birikim krizi 2008 krizinden bugüne aşılamamaktadır. Bu durum emperyalistler arası rekabeti körüklemiş, özellikle ABD için gerileyen hegemonyasını daha güçlü inşa etmeye dair arayışlara evrilmiştir. En kaba haliyle “içe kapanmacılık” diye ifade edilen yaklaşımda, ticaret savaşları da Çin ve Rusya’nın siyasî ve ekonomik hegemonya çabasına daha kapsamlı saldırmanın temellerini güçlendirmeyi içermektedir. Bu bağlamda ABD emperyalizmi Orta Doğu’nun ve Ukrayna-Rusya savaşının geleceğine odaklanmış görünmektedir. Trump, devlet başkanlığı düzeyinde ilk görüşmesini Siyonist İsrail Başbakanı Netanyahu ile gerçekleştirdi. Netanyahu görüşmenin bölge haritası üzerine çalışmayı içerdiğini ifade etti. Görüşme sonrası Trump Gazze’nin boşaltılması ve ABD kontrolüne verilmesi gerektiğini açıkladı. Filistinlilerin Mısır ve Ürdün’e sürülmesi gerektiğini ifade etti. Bu açıklamalar 7 Ekim Aksa Tufanı ve

sonrasındaki Siyonist barbarlığa yol açan politikaların daha da kapsamlı hale bürünmüş biçimidir. Aksa Tufanı, ABD önderliğinde İsrail ile bölge devletlerinin daha kapsamlı ekonomik ve siyasî iş birliği (İbrahim Anlaşmaları, Akdeniz doğal gaz anlaşmaları, enerji geçiş yolları, Hindistan-Orta Doğu-Avrupa ekonomik koridoru vs.) ile Filistin’i yok sayma-yok etme girişimine karşı bir hamle olarak ortaya çıkmıştır. Bu durum bölgedeki tüm dengeleri alt üst etmiş, çelişkileri keskinleştirmiş, politik saflaşmaları belirginleştirmiştir. İsrail ile Filistin direniş güçlerinin ocak ortasında ilan ettiği ateşkesin emperyalistler ve İsrail cephesinde Filistin’de bir tehcir, sürgün, soykırım için şartları oluşturmaya içerdiği belirgin hale gelmiştir. İsrail, Trump’ın bu açıklamalarından sonra Gazze’yi boşaltmaya dair bir “master plan” hazırlamanın yanında İsrail işgal altında olan Batı Şeria’nın isminin Yahuda ve Samarra olarak değiştirilmesi adımlarını da atmış bulunuyor. Kudüs’ün başkent ilan edilmesi de resmen ilan edilmişti. Trump, İsrail’in genişlemesi gerektiğini “Orta Doğu koca bir masaysa İsrail bir kalem” benzetmesi yaparak ifade etti. ABD emperyalizmi bölgesel planlarında Filistin’i Filistinlilerden arındırma olduğunu oldukça belirgin hale getirdi. Bu açıklamalara Arap devletleri, Almanya ve Fransa doğrudan karşı çıkarak tepki gösterdi. Ancak daha da önemlisi böylesi bir amacın bölgesel savaşı tetikleyecek bir nitelikte olmasıdır. Aksa Tufanı ve sonrasındaki gelişmeler bunu açık şekilde göstermiştir. Filistin sorunu ve direnişinin, tüm bölgeyi etkileyen, yönlendiren ve belirleyen bir niteliği vardır. Filistin üzerinden tehcir, soykırım ve yok etme planı tüm bölgeyi kasıp kavuracak kapsamlı bir savaş ve değişiminde koşullarını yaratacak kıyamet senaryosudur.

Emperyalist güçlerin Orta Doğu’da güç dengelerini değiştirme hamlesinde önemli gelişme Suriye’de yaşanırken, Suriye’nin geleceğine dair “master plan” oluşturma çalışmaları ise tüm hızıyla devam etmektedir. Zira Suriye’deki verili durum süreci yönetmeye dair bir gelecek vaat etmiyor. HTŞ lideri Colani bir kısım savaş ağası ile gerçekleştirdiği “zafer konferansında” bir askerî darbe

biçimi ile cumhurbaşkanlığını ilan ederken Suriye’de “istikrarı” sağlayacak bir geleceği de örgütleyemeyeceğini göstermiştir. Tüm emperyalistlerin ve bölge devletlerinin Suriye’de hesabı, çıkarı ve planları Suriye’nin çok uluslu, inançlı yapısının hilafıdır. Bu durum Suriye için kanlı bir gelecek anlamına gelmektedir. Colani önderliğindeki HTŞ ise bunun temsilcisi durumundadır.

ABD emperyalist sistemi yaşanan genel krizin doğal bir sonucu olarak içerde ve dışarda bir saldırganlık hattındadır. Kendi içinde yaşanan klik mücadelesi dümenin başında olan Trump kliğini emperyalist politikalarındaki hattında etkili ve sonuç almaya odaklayacaktır. Bu bağlamda yönelimi hayata geçirmek için olabildiğince pervasız hareket edecektir. Söylemine uyumlu pratiği inşa etme çabasında olacaktır.

Türk hâkim sınıfları bağımlı olduğu ABD emperyalizminin belirlediği yönelimden, içine düştüğü krizden doğrudan etkileniyor. Özellikle Orta Doğu’da TC için Kürt meselesi şekillenme ve yönelim oluşturmada önemli bir sorundur. Bugün bu sorunu çıkarlarını zedelemeyecek şekilde uygun biçime büründürme çabasıdadır. Bu durum bir iç politik kriz koşulları da oluşturmaktadır. Hem bu durumu hem de ekonominin yarattığı krizi yönetmek için AKP-MHP bloku saldırganlığın dozunu artırmıştır. Halk kitlelerini hareketsiz kılmaya odaklı ideolojik-politik hegemonyayı genişletmek için tüm diğer faşist klikleri de saldırı ablukasının içine almıştır. Yine güç dengelerinin değişimini engellemek için bu saldırganlığın dozunu yüksek tutmaktadır.

Geniş kitlelerin emperyalizme ve ege-menlere karşı öfkesi ise büyümeye devam ediyor. Sistemden umudunu kesen, buradan bir gelecek görmeyen kesimlerin oranı sürekli büyüyor. Buna karşı dağınıklık ve örgütsüzlük ise bir sorun olarak halkın eylemine ve hareketine damga vuruyor. Kurtuluş için örgütlenme ve seferber olma ihtiyacı artıyor ve devrimci çalışmaların temel yönelimi olarak belirginliğini koruyor.

"FAİZ NEDEN Mİ, SONUÇ MU?"

TARTIŞMASINDAN ÇIKAN SONUÇ: YOKSULLAŞMA!

Zor bir yılı geride bıraktık, takvim yaprakları 2025 olarak değişti ancak geride bıraktığımız ocak ayı zorlukların 2025 yılında da artarak devam edeceğini işaret ediyor. Yılın ilk ayı sonrası; enflasyon oranlarından, işsizlik rakamlarına, sendikalı işçi sayısı istatistiklerinden, yıl içinde uygulanacak asgari ücret tutarına, işçi memur emekli maaş zamlarından, kıdem tazminatı tavanı ve Türkiye'nin güncel nüfusuna kadar pek çok istatistik kamuoyuna sunuldu. Her birinin emekçi halk için ne anlama geldiği üzerinde tartışma ve yorumlar yürütölmeye devam ediyor.

Bu yazıda, para politikası faizini 2023 Haziran ayından itibaren sürekli yükselten Türkiye Cumhuriyeti Merkez Bankası'nın (TCMB), geçtiğimiz aralık ve ocak ayı kararları ile yüzde 50 olan faiz oranını yüzde 45 seviyesine çeken kararları sonrası alevlenen "faiz-enflasyon" ilişkisine dair tartışmaları ele alarak bu tartışma ve kararların emekçi halkın yaşamına yansımaları değerlendirilmeye çalışacağız.

ekonomilerinde farklı boyutlarda krizler ortaya çıkardı ve kalıcı hasarlar bıraktı. Türkiye'de pandeminin etkileri sürerken ekonomist olduğu iddiası ile Erdoğan "faiz-enflasyon ilişkisi" konusunda geleneksel ekonomik teorilere karşı çıkarak yüksek faizin enflasyonu artırdığı çıkışıyla bir tartışma başlattı. "Faiz sebep, enflasyon sonuçtur" tezinin sahibi olan Erdoğan bu bağlamda TCMB'nin 2023 yılına kadar yapmış olduğu düzenli faiz indirimlerinin de en büyük savunucusu oldu. Birçok ekonomist ve burjuva muhalefet partisinin faiz indiriminin enflasyonu daha fazla artıracığı ve Türk lirasının değer kaybedeceği çerçevesindeki eleştirilerine kulak tıkayan iktidar ve bağımlı TCMB, artacak yerli üretim ve ihracat ile bu riski bertaraf edeceklerini savunuyordu.

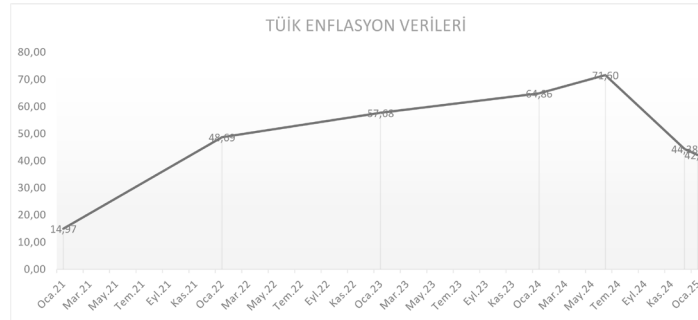
TCMB, konu ile ilgili yaptığı resmî açıklamada; "Faiz indirimlerinin kısa vadede enflasyonu artırabileceğini kabul etmekle birlikte, uzun vadede ekonomik dengenin sağlanacağını öngörüyoruz." diyordu.

Yazının başında belirttiğimiz gibi Türkiye'deki faiz indirimleri ile enflasyon arasındaki ilişkiye dair tartışmaların temelinde ekonomik teoriler değil, çıkarlar bulunmaktadır. AKP ve Erdoğan'ın yanlış ekonomik model ve ekonomik politikalarla daha da yoksullaşan geniş halk kitlelerine dönük 2021 yılında yaptığı açıklamada, "mensup olduğum değerler var, nas var" açıklaması tam da bu durumu özetleyen bir çıkış olarak bulunmaktadır. AKP ve Erdoğan'ın yanlış ekonomik model ve ekonomik politikalarla daha da yoksullaşan geniş halk kitlelerine dönük 2021 yılında yaptığı açıklamada, "mensup olduğum değerler var, nas var" açıklaması tam da bu durumu özetleyen bir çıkış olarak bulunmaktadır. AKP ve Erdoğan'ın yanlış ekonomik model ve ekonomik politikalarla daha da yoksullaşan geniş halk kitlelerine dönük 2021 yılında yaptığı açıklamada, "mensup olduğum değerler var, nas var" açıklaması tam da bu durumu özetleyen bir çıkış olarak bulunmaktadır.

inancı ile bağlantılı olduğu" yönündeki konuşmaları ile dizginledi.

ŞİMŞEK GELDİ "NAS" GİTTİ!

Mayıs 2023 seçimleri sonrası Mehmet Şimşek Ekonomi Bakanı olarak göreve geldi, nas söylemleri yerini istikrar, sıkılaşma ve ekonomik güven soslu yeni "reform paketleri!"ne bıraktı. Bu kör dövüşü içinde 2020 yılında 6 lira olan dolar, seçimlerin yapıldığı Mayıs 2023'e kadar 20 liraya yükseldi.

ile Mehmet Şimşek'i tekrar ekonominin başına getirerek "geleneksel para politikalarına" dönüş yapacağını fiilen ilan etmiş oldu.

Mehmet Şimşek'in göreve başladığı 2023 yılı haziran ayı toplantısında TCMB, Para Politikası faizini yüzde 8,5'dan 15'e çıkardı. Mart 2024 tarihine kadar yapılan artışlarla faiz oranı sürekli yükseltilerek döviz kurunu baskılandı. TCMB'nin Aralık 2024 ve Ocak 2025 kararlarında faiz oranını 45 seviyesine geri çekmesi sonrası yeniden faiz düşürme ivmesine mi girdik tartışmaları alevlendi.

TCMB YIL SONU ENFLASYON BEKLENTİSİNİ YÜKSELTTİ

2025 yılının ilk enflasyon raporunu 7 Şubat'ta paylaşan TCMB, yıl sonu enflasyon tahminini

yüzde 21'den yüzde 24'e çıkardı. Rapor ile ilgili bir sunum yapan TCMB Başkanı Fatih Karahan, enflasyon tahminindeki artışın, para politikasında duruş değişikliği ve gevşeme sinyali anlamına gelmediğini belirtti. Karahan, basın emekçilerinin faiz indirimlerinin devam edip etmeyeceği yönündeki sorusuna, "belli bir alan var ama ihtiyatlı olmak önemli" diyerek yanıtını verdi.

DIŞA BAĞIMLI EKONOMİ

Emperyalizme göbekten bağımlı olan Türkiye'de, ekonomi kararları buna uygun şekilleniyor. Elbette bu durum faiz kararlarını da önemli ölçüde etkiliyor. TCMB faiz politikaları, yabancı yatırımcıların Türkiye'ye olan ilgisini doğrudan etkiliyor. Yüksek faiz oranları,

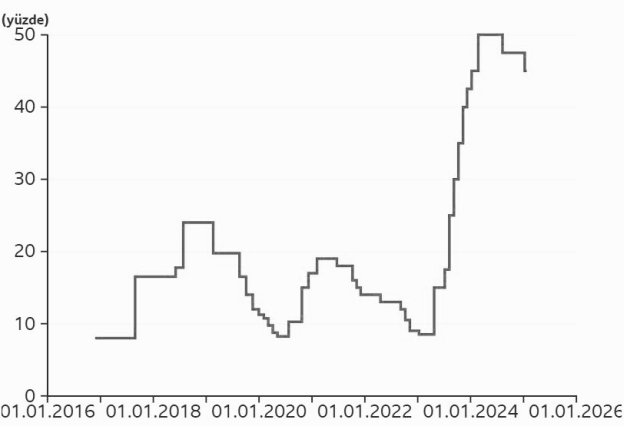

FAİZ Mİ DÜŞECEK ENFLASYON MU?

Seçimler sonrası yarattığı ekonomik krizden çıkış yolları arayan AKP; IMF ve Dünya Bankası başta olmak üzere emperyalistlerin telkini

BİR GARİP TEORİ: FAİZ SEBEP, ENFLASYON SONUÇTUR!

Türkiye'de ekonomik tartışmaların odağında uzun bir süredir faiz ile enflasyon arasındaki ilişkiye yönelik yorumlar ve çoğu kez bilimsellikten uzak teorik çıkarsamalar yer alıyor. Covid-19 pandemisi ile küresel tedarik zincirlerindeki kopma ve başta otomotiv sanayii olmak üzere pek çok sektörde ortaya çıkan hammadde tedarik sorunları ülkelerin

Kaynak: TCMB

yabancı yatırımcılar için daha cazip getiriler sunarak sermaye girişini artırabilirken düşük faiz oranları

ise ülkeye girişini azaltır niteliktedir. Bu bağlamda ekonominin başındaki, emperyalist sermayenin temsilcisi Mehmet Şimşek'in yönettiği ekonomik tabloda faizleri 2023 öncesinde olduğu şekilde sürekli düşeceği bir tabloyu beklemek gerçekçi görünmemektedir. TCMB'nin yılın ilk toplantısında yukarı yönlü revize ettiği enflasyon beklentisi ve bundan önce açıklanan tüm ekonomik beklentilerin de yukarı yönlü yaşadığı sapma sıkılaşma politikalarının ekonomik daralma ve kriz şartlarının kısa sürede düzelmeyeceğini salık vermektedir.

ARTAN ENFLASYON KARŞISINDA ERİYEN ÜCRETLER

Ücretli çalışanlar için temel gösterge olan tüketici fiyat endeksi (TÜFE) 2024 yılında bir önceki yılın aralık ayına göre ve on iki aylık ortalamalara göre yüzde 58,51 olarak gerçekleşti. Buna karşın 2025 yılında uygulanacak asgari ücret

yüzde 30 artışla 22 bin 104 lira olarak açıklandı. Memurlar ve memur emeklileri 2025 yılında 11,54 oranında zam alırken işçi emeklilerinin zam oranı 15,74 olarak açıklandı. Hükümet ve temsilcileri ısrarla çalışanları enflasyona ezdirmedik klişesini demeçleri vermesine rağmen hem çalışanlar hem de emekliler 2025 yılına daha da yoksullaşarak girdiler.

AÇLIK SINIRI İLK AYDAN ASGARİ ÜCRETİ GEÇTİ!

Daha önce de söylediğimiz gibi Türkiye'deki en geniş ücret olan asgari ücret, yürürlüğe girdiği ocak ayı itibarıyla 42,12 olarak açıklanan ocak ayı enflasyonuna yenildi. TÜRK-İŞ'in açıkladığı "Ocak 2025 Açlık ve Yoksulluk Sınırı" raporuna göre dört kişilik ailenin aylık gıda harcaması tutarını ifade eden "AÇLIK SINIRI" 22 bin 131 lira olarak açıklandı. Yani geçmiş yıllarda mart-nisan gibi açlık sınırını altında kalan asgari ücret, ilk aydan asgari ücreti geçti. En düşük emekli

maaşının 14 bin 469 liraya yükseltilmesi ise tabiri caizse "yorumsuz" bir olgu olarak ortada duruyor. Krizi yaratanlar yıllardır yarattıkları krizin yükünü emekçi halkın sırtına yüklemek konusunda ustalaşmış durumda. Aymazlıkları ve yandaşlarının kabiliyeti ile bugüne kadar minareyi çalıp kılıfını uydurdular. 2025 yılı itibarıyla işçi ve emekçilere sırtına binen yoksulluk artıyor. İşçilerin grev ve zam talepli eylemleri artarak devam ediyor. Geçici zamlar ile birlikte ilerleyen zamanda duraksayabilir. Fakat kriz ile birlikte yoksulluk derinleşecek ve emekçi halkın alım gücü düşmeye devam edecektir. Derinleşen krizle birlikte artan; konkordato kararları, toplu işten çıkarmalar, çalışan ve emeklilerin enflasyon karşısında eriyen ücretleri ile mücadelenin yükselmesi gerektiği bir iklime girdiğimizi görerek yükselen her mücadeleye katkı sunmak, mücadele alanlarına güç katmak yani kısaca direnmek önümüzdeki tek çözüm olarak duruyor.

KFC ve Pizza Hut işçileri hakları için direnişte

Yum Brands ile İş Gıda arasındaki franchise anlaşmasının sona ermesi, yalnızca bir iş ilişkisinin bitişi değil, aynı zamanda binlerce işçi hayatını alt üst eden bir sürecin de başlangıcı oldu. Türkiye'deki KFC ve Pizza Hut çalışanlarının onlarca ilde gerçekleştirdiği basın açıklaması, bu mağduriyetin yalnızca buzdağının görünen kısmı. Türkiye genelinde yaklaşık 7 bin işçi, ücretlerini ve tazminatlarını alamamanın yanı sıra, geleceklerine dair belirsizlikle karşı karşıya bırakıldı. Bu durum, dev şirketlerin kâr odaklı politikalarının insanî boyutunu bir kez daha gözler önüne seriyor.

İş Gıda'nın konkordato ilan etmesi ve ardından yaşananlar, işçilerin haklarının nasıl göz ardı edildiğini açıkça ortaya koyuyor. Şirketin, konkordato sürecinden önce Krispy Kreme markasını başka bir firmaya devretmesi ve maddi

varlıklarını yeniden yapılandırması, bu sürecin ne kadar "planlı" olduğunu düşündürüyor. İşçilerin yıllardır ödenmeyen primleri ve emekleri, şirketin üst düzey yöneticilerinin lüks yaşamlarına hizmet ederken işçilerin temel hakları bile garanti altına alınmadı. Bu durum, adaletsizliğin ve eşitsizliğin en çarpıcı örneklerinden biri olarak karşımızda duruyor. İşçilerin yaşadığı mağduriyet yalnızca maddi kayıplarla sınırlı değil. Çalışanlar, sözleşmeleri gereği başka bir firmada çalışmadıkları için geçimlerini sağlayacak bir iş bulma imkânından da mahrum bırakılıyor. Bu durum, işçilerin hem ekonomik hem de psikolojik olarak çöküntü yaşamasına neden oluyor. İş Gıda'nın net bir açıklama yapmaması, çalışanların geleceklerini planlamalarını imkânsız hale getiriyor. Bu belirsizlik, işçilerin yaşamlarını adeta bir kâbusa çeviriyor. İşçilerin "Zafer

Direnen Emekçinin Olacak" ve "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız" sloganları, bu mücadelenin yalnızca ücret ve tazminat talebiyle sınırlı olmadığını gösteriyor. Bu sloganlar, emeğin sömürülmesine karşı bir duruşu, adalet ve eşitlik arayışını simgeliyor. Ancak, dev şirketlerin bu tür mücadeleleri görmezden gelmesi ve işçilerin haklarını savunma konusunda duyarsız kalması, sistemin ne kadar çarpık olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Bu süreçte, sadece KFC ve Pizza Hut işçileri değil, tüm işçi ve emekçiler için önemli bir ders var: Şirketlerin kâr hırsı, insan haklarının ve emeğin değerinin önüne geçen politikalarının bir sonucu olarak yaşanan bu durum ne ilk ne de son. İşçilerin haklarını koruyacak yasal düzenlemelerin acilen hayata geçirilmesi ve şirketlerin bu tür uygulamalara karşı denetlenmesi gerekiyor. Ama o

da dev tekellerin yasalandığı savunma ve kaçış tüneli de bu yasalar. "Al gülüm ver gülüm" tarzı. Sınıf eksenli bir tutum takınılmadığı takdirde, benzer mağduriyetlerin yaşanmaya devam etmesi kaçınılmaz olacaktır. İşçi sınıfı sadece kendi iş yeri sorunları ile değil ortak çözüme müdahil olmalıdır.

Sonuç olarak, KFC ve Pizza Hut işçilerinin mücadelesi, yalnızca kendi haklarını arayan bir grup işçinin değil, tüm emekçilerin ortak sesidir. Bu ses, adaletsizliğe ve sömürüye karşı duruşun simgesidir. İşçilerin haklarını alana kadar mücadele edeceklerini belirtmeleri, umudun ve direnişin asla tükenmeyeceğini gösteriyor. Ancak, bu mücadelenin başarıya ulaşması için toplumsal destek ve yasal güvence şart. Unutulmamalıdır ki emeğin hakkını savunmak, insan onurunu savunmaktır.

"İYİ Kİ NAZIM VE CİHAN'IN ARDILIYIZ"

Rojava'da haber takibinde olan gazeteciler Nazım Daştan ve Cihan Bilgin, 19 Aralık'ta Tişrîn Barajı ve Sirîn beldesi arasındaki yolda TC devletinin SİHA saldırısıyla hedef alınarak katledildi. 21 Aralık'ta İstanbul Şişhane'de katledilen gazetecileri anmak için bir araya gelenlere polis saldırdı. Polis saldırısında gazeteciler Gülistan Dursun, Hayri Tunç, Yeni Yaşam Gazetesi çalışanları Enes Sezgin, Osman Akın, Can Papila, Etkin Haber Ajansı (ETHA) editörü Pınar Gayıp, Mücadele Birliği Gazetesi Muhabiri Serpil Ünal ile Hacı Uğış, İmam Şenol tutuklandı. Tutsak gazeteciler 31 Ocak'ta tahliye edildi. Tahliye edilen gazetecilerden Hayri Tunç ve Mücadele Birliği Gazetesi muhabiri Serpil Ünal ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Yeni Demokrasi: Cihan ve Nazım için gerçekleştirilmek istenen eylemde gözaltına alınıp, tutuklandınız. Hem eylem anını hem de tutsaklık sürecini anlatabilir misiniz?

Serpil Ünal: Rojava'da gazeteci arkadaşlarımız Nazım Daştan ve Cihan Bilgin'in TSK tarafından hedef alınarak İHA ile vurularak katledilmesine ilişkin Mezopotamya Kadın Gazeteciler Derneği, Dicle Fırat Gazeteciler Derneği ve Basın İş'in çağrısıyla 21 Aralık günü Şişhane Meydanı'nda basın açıklaması yapılacaktı. Basın açıklamasından 20-25 dakika önce Şişhane Meydanı'na gittiğimde 7-8 arkadaşımızın da orada olduğunu gördüm. Sokak tamamen polis ablukasındaydı. Tam bir araya gelip her zaman açıklama yapılan yere gitmek üzereyken polis gelip alana giremeyeceğimizi ve uzaklaşmamızı söyledi. Biz de diğer arkadaşları beklemek üzere karşıdaki kaldırıma geçtik. Gazetecilerden ve destek vermek isteyen birkaç kişi daha gelmişti. Polis kaldırıma doğru gelerek herkesin kimliklerini istedi. Bu arada etrafımız iki sıra kalkanlı çevik kuvvet polisleriyle çevrilerek ablukaya alındık. Eylemin yasaklandığı ve dağılmanızı yönünde polis anonsu geçmeye başladığında çoğunluğu gazeteci 20-25 kişi tamamen kaldırımda duvara sıkıştırılmış durumdaydık. Artık polis ablukasının dışındaki alanı göremiyorduk. Kaldırımda öylesine sıkıştırıldık ki, polisle yaşanan

tartışma sırasında bir iş yerinin kapısı zorlanınca iş yeri sahibi kapıyı açıp "Ne yapıyorsunuz kapı kırılacak" dedi. Polis amiri "Kapat sen kapını, kırılırsa tazmin ettiririz" dedi. Bu arada destek için gelenlerden bir iki kişiyi almaya çalıştılar. Polisle tartışırken kol kola girdik. Bu arada arkadaşlar pankartı ve Nazım ve Cihan'ın resimlerini getirmişti. Pankartı tam açamadık fakat resimleri elimize alarak slogan atmaya başladık. Polis çok şiddetli bir şekilde saldırarak çok sayıda kişiyi işkenceyle gözaltına aldı. 7'si gazeteci olmak üzere 9 kişi tutuklandı.

Erkek arkadaşları Silivri'ye götürdüler. Ben, Gülistan Dursun ve Pınar Gayıp Bakırköy Kadın Kapalı Zindanına götürüldük. Ben ve Pınar arkadaşlarımızın bulunduğu koğuşa gitmek istedik. Fakat dosyamızın PKK davası olmasından dolayı ya örgütlü

edilmemiz talimatı geldiği söylendi. Gardiyanlar koğuşa gidip eşyalarımızı almış. Silivri'ye götürüldük. Burada üç kişilik koğuşlara tekli olarak konulduk. Açıkça sürgün edilmiştik ve tecrit uygulanıyordu. Bizi erkeklerin kaldığı bir koridordaki koğuşlara götürmüşlerdi. Fakat burada bulunan tutsak arkadaşlar ertesi gün seslenerek bizimle iletişim kurdular. Orada olduğumuzu öğrenen tüm siyasetler bir şekilde seslenerek irtibat kuruyor, avukata görüşe, telefona çıkarken iletilmesini istediğimiz bir şey, acil bir ihtiyacımız var mı diye soruyorlardı ve böylece devletin tecrit çabasını devrimciler aşıyorlardı.

Bir süre sonra tutuklanan ESP'den arkadaşlar geldi ve gece yarısından sonra Gülistan, Pınar ve beni aynı koğuşa aldılar. Kısa bir süre sonra da tahliye olduk.

PKK davası tutsakları ya da örgütsüz olanların bulunduğu koğuşa gidebileceğimiz söylendi. Örgütlü arkadaşlarla kalacağımızı söyledik. Gülistan'ı bir koğuşa (B-4) Pınar ve beni başka bir koğuşa (B-3) götürdüler. Bu süreçte ayakkabı araması konusunda sorun yaşanmaya başlamıştı. Koğuştan giriş çıkışlarda ayakkabıyı elimize alıp sallamamız isteniyordu. Bir gün revire çağırıldık. Ayakkabı dayatması nedeniyle yalınayak çıkmıştık. Revirde "Bir rahatsızlığınız, sürekli kullandığınız ilaç var mı?" denilip usulen bir revir işleminden sonra Silivri'ye acil sevk

"İKTİDAR TÜM ELEŞTİRİLERİ BASKI AYGITIYLA SUSTURMAYA ÇALIŞIYOR"

Hayri Tunç: Gözaltına alınma ve tutuklanma sürecimiz son dönemde sokak eylemlerine yönelik yapılan baskıcı politikaların bir devamıydı. Hak arayışların, adalet isteyenlerin sokağa çıkmasını istemeyen bir iktidar ile karşı karşıyayız. Özellikle son dönemde iktidarın politikalarına yönelik yapılan tüm eleştirileri baskı aygıtıyla susturmaya çalışan iktidar, bize de aynı uygulamayı reva gördü. Rojava'da iki gazeteci arkadaşımız SİHA'lar kullanılarak katledildi.

Nazım Daştan ve Cihan Bilgin Kürt basının emektarı iki gazeteciydi ve ikisi de son dönemde özellikle Rojava'ya yönelik ana akımın bütün yalan ve manipülatif haberlerini çürüten haberlere imza atmıştı. Özellikle yaptıkları video haberler dünya çapında ses getirdiği için hedef alındılar. Bu gerçeğin bilinmesi istenilmediği için de bizi işkence ile gözaltına alarak tutukladılar. Şunu da söyleyeyim, tutuklanmamızdan sonra, yıllarca haberlerini yaptığımız tutsakların neler yaşadığına, cezaevlerinde yaşanan baskılara ve orada bulunan devrimci tutsakların bütün baskılara rağmen nasıl direndiklerine birebir tanık olduk. Bu yönüyle tutuklanmamız bizim mesleğimizin önemini anlamamız için önemli oldu da diyebiliriz.

Yeni Demokrasi: Devletin sansür politikaları özellikle devrimci, yurtsever basın üzerinde son süreçte arttı. Tutuklamalar ve gözaltılar bunun yansımasıdır. Bunun yanı sıra devrimci kurum ve yayınların hesapları kapatıldı, erişim engeli getirildi. Siz bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

"ÇÖKEN BİR SİSTEMİ GİZLEME ÇABASI"

Hayri Tunç: İktidarlar ne zaman çıkılmaz bir sürece girerlerse kendileri için işler ne zaman kötü gitse ilk yapacakları halka gerçeği göstermek için çabala-yan, halkın yanında olan gazetecileri susturmak oluyor. Bunu gözaltılarla, ev baskınlarıyla, tutuklamalarla yapıyor. Haber üreten mecralara yönelik ise baskılar site kapatmalar, erişime engellemeler ile oluyor. Bugün yaşanan da bundan ibaret bir durum. Bizim tutuklanmamızdan hemen sonra 7 arkadaşımız daha ev baskınlarıyla gözaltına alınıp tutuklandı, çok sayıda arkadaşımız gözaltına alındı ya da cezalar verildi. Halkın haber alma sadece basit bir söylem değildir.

Halkın haber alma hakkı, iktidarların korktuğu bir hak olarak her dönem gücü elinde tutanların, iktidarın karşısında durur. Halkın gerçekleri öğrenmesi demek, iktidarlar, gücü elinde tutanlar için bulundukları mevkilerin sarsılması, var olan imtiyazlarından kopmaları

demektir. Burada şunu da belirtmekte yarar var, son dönem özellikle özgür basın sözü çok geniş bir çevre tarafından kullanılıyor ancak bu söz iktidar içi kliklerin ya da sistem içinde kalma çabası içerisinde olan gazetecilerin hak ettiği bir kavram, bir söz değildir. Özgür Basın sözü ardından gözaltında kaybetmeler, Hizbullah tarafından katledilmeler, tutuklamalar, işkenceler, gazete bürolarının bombalanmalarına rağmen inatla haber ve gerçeğin peşinde koşan gazetecilerin geleneğinin adıdır. Bu gelenek her dönem iktidarların ve gücü elinde tutanların korkulu rüyası olmuştur. '90'larda gazete sayfalarını sansürleyen zihniyet bugün internet sitelerini yasaklıyor. Dediğim gibi bunlar tamamen çöken bir sistemin bu çöküşü halkın görmesini engelleme çabalarıdır.

“HER İTİRAZ ŞİDDETLE BASTIRILYOR”

Serpil Ünal: Bizim tutuklanma gerekçemiz meslektaşlarımızın "PKK-YPG terör örgütü üyesi oldukları ve haklarında arama kararının bulunmasıydı. Fakat şunu defalarca yaşayarak gördük ki ikametgahı belli, çalıştığı yer belli olan her sabah evinden çalıştığı gazete-ye, ajansa, yayınevine giden, hemen her gün yüzlerce polisin bulunduğu alanlarda haber takip eden arkadaşlarımız bir gece evleri, çalıştığı kurum basılarak "hakkında yakalama kararı bulunduğu" gerekçesiyle gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Devrimci, Kürt gazeteciler "terör örgütü üyesi", çalıştıkları gazete dergi ve yayınlar ise yasa dışı yayın olarak gösterilmek isteniyor. Şişhane'deki şiddetli polis saldırısı, 7'si gazeteci 9 kişinin tutuklanması, İstanbul Barosu'na dava açılması, iktidarın Suriye'deki katliamının üstünü örtmek amaçlıdır. Rojava'ya yönelik saldırılara, emperyalistlerin Suriye'deki planlarına ortak olup buradan pay kapma çabalarına ilişkin bilgilerin aktarılmasını önlemek, işçi ve emekçilere her gün daha fazla yoksulluk ve açlık dayatılıp, devrimcilere, Kürt halkına, kadınlara, gençlere yönelik saldırıların giderek arttığı, belediyelere kayyımlar atandığı, adli suçlulara cezasızlık politikaları uy-

gulandığı bir süreçte en ufak bir karşı çıkış, bir itirazın olmasını istemiyor ve her itirazı şiddetle bastırılıyor.

“GERÇEKLERİ HALKA ULAŞTIRAN DEVRİMCİ, YURTSEVER BASINDIR”

Başta bu gerçekleri dile getiren gazeteciler olmak üzere bu sisteme, iktidara karşı mücadele eden devrimciler, Kürt halkı, kadınlar, gençler devletin şiddeti baskısı ve tutuklanmayla karşılaşılıyor. Hatta burjuva muhalefet bile soruşturmalar hedef göstermelerle karşılaşılıyor. Bu baskı ve şiddetle topluma gözdağı verilmek isteniyor. Devlet içinde bulunduğu ekonomik ve siyasî krizi, çöküş sürecini her türlü baskı ve şiddetle aşmaya çalışıyor. Devrimci basın ve kurumlara yönelik saldırılar 6 gazeteci arkadaşımızın daha tutuklanması, kurumların ve yayınların hesaplarının kapatılması, yayın yasakları, erişimin engellemesi de bu faşist saldırıların bir parçasıdır. İktidar bu mesajın güçlü olması için tutuklamalara devam ediyor.

Zindanlarda devrimci tutsaklar sürgün ediliyor. Devrimci yayınlar, kurumlar özellikle hedef alınıyor. Çünkü gerçekleri olduğu gibi halka ulaştıran devrimci, yurtsever gazete ve yayınlardır. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına, gençlere, kadınlara yönelik şiddetli saldırılara rağmen toplumda büyük bir öfke var ve bu öfke giderek büyüyor.

Bunun farkında olan iktidar, bitmeyen kâbusu Gezi Ayaklanmasını yine gündeme getirdi. Gezi Ayaklanması'na

katılanlara yönelik soruşturma ve tutuklamalar devam ederken yayın kuruluşları da mercek altına alındı, Gezi Ayaklanması hakkında olumlu yayın yapanların tespit edilmesi süreci başlatıldı. Saldırıları çeşitli gerekçelerle artarak devam ediyor.

Yeni Demokrasi: Devlet, halkın haber alma hürriyetini doğrudan engelliyor. Bu gibi durumlarda devrimci basın nasıl bir rol üstlenmeli ve ne yapmalı?

“TARİHİN TANIĞI VE HAFIZA KORUYUCULARIYIZ”

Hayri Tunç: Burada ufak bir eleştiri yapmam gerek. Devrimci basın, üzerine konulan sorumluluğun ve yükün bilincinde hareket etmek zorundadır. Bizler sadece birkaç eylem izleyip, onları haberleştiren kişiler değiliz. Bizler yaşadığımız sürece ve bu işi yaptığımız sürece bu tarihin tanığı ve hafıza koruyucularıyız. Yaptığımız iş bu toprakların hafızasını tutup, gelecek kuşaklara gerçekleri,

zorundayız. Bunu yapmadığımız sürece, yapacağımız her şey eksik kalacaktır.

Serpil Ünal: Gazetecilere, yönelik saldırıların bir başka önemli yanı ise halkın haber alma doğru bilgiye ulaşmasının engellenmesidir. Devrimci mücadelenin bir ayağı da basın yayın alanıdır. Buna karşı devrimci basın da tüm bu baskılara rağmen gerçekleri anlatmaya, belgelemeye ve halka ulaştırmaya devam ediyor ve devam edecektir. Bizlere düşen de bu mücadeleyi sürdürmek, gözaltına alınan, tutuklanan gazeteci arkadaşlarımıza, sahip çıkmak, yayınların engellenmesine karşı dayanışmada bulunmak. İşçi ve emekçilere ulaşmak ve onların devrimci yayınları kurumları sahiplenmesini sağlamak gerekiyor.

Yeni Demokrasi: Son olarak ne söylemek istersiniz.

“ONUR DUYUYORUZ”

Hayri Tunç: Son olarak söyleyeceğim şey, bizler Nazım ve Cihan'ın ardılları olmaktan onur duyuyoruz. İktidar ve elinde gücü bulunduran çevreler ne yaparlarsa yapsınlar, ne DFG'yi ne de MKG'yi kriminalize edemeyeceklerdir. Buna güçleri yetmez. Özgür basın geleneğinin sadece bugün yaşanan sürecinin emekçileriyiz, bizden sonra da bu gelenek devam edecektir. İyi ki Nazım ve Cihan'ın ardıllarıyız.

Serpil Ünal: Gazetecilerin varlık sebebi gerçekleri anlatmak, belgelemek ve halka doğru bilgileri ulaştırmak, halkın haber alma hakkını savunmak. Biz tutuklandığımızda da tahliye edildiklerimiz zaman da vurgulamıştık. Bizler gazetecilik mesleğini onurla yapmaya, Nazım'ın, Cihan'ın, Hero'nun, Gülistan'ın ve nice kaybettiğimiz meslektaşlarımızın yolundan gitmeye mesleğimize sahip çıkmaya ve gerçekleri halka ulaştırmaya devam edeceğiz. Kısacası işimizi yapmaya devam edeceğiz.

Yeni Demokrasi: Teşekkür ederiz.

ROJAVA VE "YENİ SÜREÇ"E DAİR

Son günlerde Suriye gündeminde yeni gelişmelere tanıklık etmekteyiz. 2012 Anayasası yürürlükten kaldırıldı, BAAS feshedildi ve HTŞ lideri Colani "beklenmedik" bir şekilde "geçiş hükümeti"nin Cumhurbaşkanı ilan edildi. Geniş bir kesim için "beklenmedik" olan bu gelişme, realitede şaşırtıcı değildir. HTŞ'nin Suriye'nin geleceği açısından istikrarlı bir yapı olmadığı, geçici bir sürecin öznesi olduğu aşikâr. Ancak SDG ile geçiş hükümeti arasındaki çelişkiler, BAAS rejiminin izleri ve -zayıflatılmış olsa bile- Rus emperyalizmiyle İran etkisi gibi bir dizi engel ortadan kaldırılmadan ABD ve Batılı emperyalistlerin bölgede dört başı mamur bir durumda olduğunu söylemek gerçekçi değil. Nitekim ABD'de burjuva klikler arasındaki dalaşta Trump'ın temsil ettiği kliğin iç politikada kendi durumunu konsolide etme çabası, dolaysız olarak dış politikaya da yansımaktadır. Trump'a ait olduğu iddia edilen "Suriye'den çekileceğiz." söylemi, şüphesiz bu iç dalaşın dışarıdaki yansımasıdır. Öyle ki Trump "Suriye'den askerlerimizi çekeceğimizi söylemedim. Bunu kimin söylediğini bilmiyorum." şeklinde bir açıklama yaparak bu iddiayı boşa çıkarmış oldu. Bununla birlikte Trump yönetiminin Suriye politikasında bölgenin nabzını yoklarken tahakküm olanaklarını daraltacak iç ve dış tehlikelere karşı etraflıca düşünüp hareket ettiği söylenebilir. Bu anlamda ABD ile Batılı emperyalistlerin HTŞ ile ilişkilenmesini ve politik hamlelerini, tahakküm olanaklarını genişletmesi bakımından, bölgesel çapta dinin kullanım değeriyle ve burjuva pragmatizmiyle birlikte değerlendirmek gerekir.

Öte yandan SDG ile HTŞ arasında görüşmeler sürmektedir ancak henüz tarafların "entegrasyon" ve Rojava'nın geleceği konusunda hemfikir oldukları söylenemez. Mazlum Abdi daha önce entegrasyon konusunda ılımlı yaklaşımlar sergilemişti. Ancak HTŞ, Kürt ulusal haklarını tanımamakla birlikte kazanımlarını da istismar eden bir pozisyonda konumlanmıştır. SDG'nin entegrasyona dair tutumu, SDG komutanı Ebu Ömer'in "Savunma Bakanlığı ile ilişkileri geliştirmeyi ve örneğin bir kolordu olarak ulusal orduya katılmayı hedefliyoruz." açıklamasıyla netlik kazanmıştır. Karşılıklı görüşmeler sonucunda entegrasyon gerçekleşecektir

ancak entegrasyonun nasıl olacağına, biçimine ve işleyişine dair halihazırda taraflar arasında net bir sonuca varılmadığı da ortadadır. Bununla birlikte SDG, geçici hükümetle müzakere etme yaklaşımını da sürdürmektedir ancak bu konuda daha temkinli hareket ettiği görülebilir.

Rojava'nın akıbetine dair tartışmalar çekişmeli bir biçim kazanırken KDP bu süreçte emperyalistlerle ve bölge gerici güçleriyle temaslar kurarak süreçte rol almak istediğini açık etmiştir. ABD emperyalizminin KDP'nin bu çabasına engel olmadığı, aksine önünü açmak istediği ortada. Irak parlamentosunun geçtiğimiz günlerde Kerkük meselesinde Kürtlerin de haklarını içeren "üç yasa"yı onaylaması, Barzanilerin Katar egemenleriyle diyaloglarında Rojava meselesinin özel bir başlık olarak ele alınması bunun dolaylı bir örneği oldu. Bu gelişmeler en temelde emperyalistlerin bölgesel dizayn çalışmalarının sonuçlarıdır. Bu bağlamda ABD emperyalizminin Orta Doğu'da kendi güdümündeki yerel güçler arasında sağlamaya çalıştığı denge siyaseti, uzun ve kısa vadede hegemonik emellerini gerçekleştirmesinin zorunlu ön koşuludur diyebiliriz.

İMRALI TARTIŞMALARI

"Yeni süreç" ekseninde Kürtleri ne beklediği merak konusudur. "Şeffaf" yürütüleceği taahhüt edilen sürecin hiç de şeffaf yürütülmediği ortadadır. DEM Parti ile Öcalan arasında şimdiye kadar bir dizi görüşme gerçekleşti. Bu görüşmelerin içeriğinde neler olduğu, TC ile hangi konularda pazarlık yapıldığı gibi önemli sorular yanıtsız kalmaktadır. Öte yandan TC "çözüm"e dair umut verici(!) söylemlerde bulunsa da Kürt ulusunun kazanımlarına ve demokratik haklarına saldırmaya devam etmektedir. Rojava'nın statü kazanma olasılığı güçlendikçe PKK'nin "tek taraflı" silah bırakmasında ısrarcı olan TC, gelinen aşamada Kürt Ulusal Hareketine ülke içerisinde yaşam hakkı tanımamakta, Tişrin Barajı'na saldırarak "ya silahları göm ya da öl" mesajı vermektedir. PKK liderleri ise faşist TC'nin barış martavallıyla Kürt Ulusal Mücadelesini tasfiye etmek istediğinin farkındadır ve PKK'nin peşinen masaya oturmaya çağını açıkça belirtmektedirler. Ancak

yine de Öcalan'ın tutumunun PKK'nin adı konulmamış süreçte nasıl bir yol izleyeceği konusunda belirleyici olacağı ortadadır. Sabri Ok'un "Ömer Çelik, 'Pazarlık yok, müzakere yok, bilmem ne yok' diyor. Peki, sormazlar mı o zaman ne var diye? Sadece 'PKK silah bıraksın, Rêber Apo silahı bırakın desin' diyorlar. Rêber Apo 2013 yılında da söyledi, bugün de söylüyor; eğer özgür olmazsa, ağır tecrit kalkmazsa, koşulları değişmezse o zaman bir adım atılamaz." açıklaması yine KCK'nin İmrallı ve "süreç" hakkındaki tutumuna dair emareler sunmaktadır. Öcalan ve faşist kliklerle görüşmelerini sürdüren DEM Parti ise "süreç"ten oldukça "umutlu"!

Ömer Öcalan katıldığı bir programda A. Öcalan ile yaptığı görüşmeye dair şu aktarımlarda bulunmuştu: "(...) Türkiye kendini çözüm için hazırlamazsa, gelecekte Suriye, Irak, İran ve uluslararası güçlerin birçok planı var dedi. Buralarda devlet ilan edilmesi ihtimali de var. (...) Bu mesele çözülürse yaşam kapısı herkese açılır, bu mesele çözülmezse Türkiye Anadolu'ya çekilir ve cehennemini yaşar." Bu aktarımlardan Öcalan'ın uzlaşmacı paradigmadaki ısrarcı olduğunu, ezen ulus egemenlerini "Kürt devleti tehlikesi"ne karşı uyardığını görüyoruz.

Yine Mazlum Abdi, Öcalan'ın yapacağı çağrıya ilişkin "PKK Türk devleti ile uzlaşacak." açıklamasıyla PKK ile TC arasındaki savaşta taraf olmadıklarını belirtmişti. Rojava'nın özerk statüsünün tanınmasında emperyalistlerin izlediği denge politikasında Türk egemen sınıflarının istemlerini hesaba kattığı ortadadır. Öcalan'ın yapacağı çağrının içeriğine dair SDG'nin de bilgi sahibi olduğu açıktır. Dolayısıyla ABD ve Batı emperyalizminin hakemliğinde müzakere görüşmeleri için TC, İmrallı ve Rojava arasında kurulan dirsek temaslarında olasılıklar dahilinde ön görmemiz gereken TC'nin Rojava'daki yapı için de fırsattan istifade koşulları

zorlayıp Öcalan'a tasfiye çağrısı yaptırmasıdır. Bununla birlikte TC'nin SDG ile diplomatik ilişkiler kurmak için bir çabası söz konusudur.

Son olarak 15 Şubat'ta yapılması beklenen çağrıya dair Öcalan'ın PKK'nin Türkiye'ye karşı savaşa, eylemlerine son vermesini talep edeceği, Rojava'daki PKK'li savaşçıların Suriye'den ayrılması için çağrı yapacağı, bu anlamda Rojava konusunda Suriye'de bir çözüme gidilmesi ve YPG'nin TC için bir tehdit olarak algılanmasından vazgeçilecek tedbirlerin alınması gibi bir dizi kulis iddiaları gündemde. Bu iddiaların gerçekliği nedir bilmiyoruz. Ancak olasılıklar ve güncel politik gelişmeler bu iddiaların gerçekleşme olasılığını güçlendirmektedir. Sonuçta, bu "süreç" in adı "barış" olarak kalsa bile TC için Kürtlerin ulusal haklarını tanımak, bu bağlamda müzakere etmek gibi bir durum söz konusu değildir. Faşist TC, Kürt Ulusal Mücadelesini boğazlamak için sabırsızlanmaktadır. Aksini düşünmek, Kürt ulusal mücadelesinin boğazındaki faşist elleri görmezden gelmek olur. Bir kez daha altını çizmemiz gereken Türk egemen sınıflarına karşı Kürt Ulusal Mücadelesinin haklılığını savunmak, bu mücadeleyi geliştirmek ve nihayetinde Kürt ulusunun kendi yazgısını belirleyebilmesini sağlamada yol gösterici olmaktadır.

KİTLE ÖRGÜTLERİNİN ÖNEMİNİ KAVRAYALIM

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Çalışma tarzı, çalışmalarımızda yani pratiğimizde izlediğimiz yöntemdir. Amaç ve hedeflerimizi pratiğe uygulama yöntemimizdir. Bu nedenledir ki çalışma tarzı amaç ve hedeflerimize birebir bağlıdır. Her çalışma tarzı bir amaç ve hedefe denk düşer ya da tersten ifade edersek her amaç ve hedefin kendine özgü, kendine uygun, kendine hizmet eden, kendini yansıtan bir tarzı vardır. Çalışma tarzı amaç ve hedeflere bağlı olduğu, amaç ve hedeflere hizmet etmek zorundadır. Bir çalışma tarzının doğru ya da yanlış olduğunu belirleyen o çalışma tarzının amaç ve hedeflere hizmet edip etmediği, uygun olup olmadığıdır. Eğer ortada amaç ve hedeflere hizmet etmeyen, uygun olmayan bir çalışma tarzı varsa, bunun nedeni ya amaç ve hedeflerde samimi olmama ya da amaç ve hedefleri yanlış veya yetersiz kavramadır. Pratiğe uygulama yöntemi amaç ve hedeflerin nasıl kavrandığının bir sonucu olduğu içindir ki çalışma tarzı amaç ve hedeflerin nasıl kavrandığının göstergesidir. Bu nedenledir ki çalışma tarzının doğru hale yani amaç ve hedeflere hizmet eder hale getirilmesi, en başta amaç ve hedeflerin doğru ve yeterli kavranmasıyla mümkündür. Yani çalışma tarzımızı düzeltelim demek, en başta amaç ve hedeflerimizi doğru ve yeterince kavrayalım demektir.

Çalışma tarzının yanlışlığının temel kökenlerini amaç ve hedeflerin devrimin yanlış veya yetersiz kavranışı olduğu gerçeğinden başka yerde aramak, çalışma tarzının yanlışlığını basit bir yöntem, uygulama sorunu olarak görmek, çalışma tarzını amaç ve hedeflerinden ve bunların nasıl, ne denli kavrandığından kopartarak ele almak, çalışma tarzımızı doğru hale getirmez, aksine olumsuz yaklaşımları pekiştirir. Çalışma tarzımızı gerçekten düzeltmek mi istiyoruz? Öyleyse amaç ve hedeflerimizi, devrimi doğru ve yeterince kavramalıyız. Biz kimiz, ne yapmaya çalışıyoruz ve hangi koşulların içindeyiz? Bunlar

doğru ve yeterince kavranmadan doğru bir çalışma tarzını uygulamak asla mümkün olamaz. Çalışma tarzımızdaki yanlışlıklar nedensiz, köksüz ya da basit olgular değildir. Tamamen ve yalnızca kim olduğumuzu, ne yapmaya çalıştığımızı ve içinde bulunduğumuz koşulları yanlış ya da yetersiz kavramamızın sonucudur.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİNDE ÇALIŞMA TARZIMIZ!

Yazının girişinde vurguladığımız çalışma tarzındaki hataların nedenini devrim kavrayışımızdaki yetersizlikte aramak gerektiği vurgusunu kitlelerin örgütlenmesi hedefli tüm faaliyetimize yansıtarak tartışmak mümkündür. Her merkezî faaliyet ve çalışma gibi her yerel çalışma için bu yaklaşımı tartışmak dün olduğu gibi bugün de bir ihtiyaçtır ve hatta bugün daha önemli bir ihtiyaçtır. İhtiyacı önemli kılan ise kitlelerin mevcut örgütsüzlüğü ve bizim kitleleri örgütleme görevinden uzaklaşma halidir. Sınıf mücadelesinin dünyada ve özelde ülkemizdeki mevcut gidişatından bağımsız ele alınamayacak bu gerçekliğe müdahale öncelikle sorunun doğru biçimde kavranmasından geçer. Araç-amaç ilişkisi, devrim ve kitle ilişkisi, siyasal iktidar bilinci ve devrime önderlik bilinci arasındaki ilişkinin kavranışı, bu noktalarda katedilen mesafe ve gerçeklik sorunlarımızı bıkmadan tekrar tekrar tartışmamız gerektiğini bize söylemektedir.

Öncelikle yeniden hatırlanması gereken nokta; kitle örgütlerindeki devrimci mücadelenin esası işçi, köylü, memur sendikaları, birlikleri ve kooperatifleri olarak bilinmelidir. Bu esas belirleyen siyasî iktidarın nasıl ele geçirileceği yani devrimin yolu ile ilgilidir. Bu tespit ve yaklaşım diğer kitle örgütlerinde çalışmayı yadsımaz, sadece esaslarımızı bize hatırlatır. Kitle örgütleri geniş halk kitlelerine gitmenin araçlarıdır ve hitap ettiği kitlenin sorunları ile birlikte en geniş kitleyi buluşturmanın, ekonomik-demokratik mücadelenin mevzileridir. Geniş kitlelere gitme, geniş kitleleri çekme aracı, kitlelerin ekonomik, demokratik, siyasal, toplumsal sorunlarını

savunan, mücadelesine yol göstermeye yardımcı olan, dayanışma ve mücadele bilincini geliştirmeye çabalayan, siyasal teşhir, siyasal propaganda yapan ve örgütlenme bilinci geliştirmeye çalışan anlayışla hareket etmesi gereken kitle örgütlerinde bu anlayış hâkim olmadığı kitle örgütü olma özelliğini de kaybeder. Kitleden kopuk dar yöneticilerin bir araya geldiği ya da kitleden yalıtık sadece dar sayıda üyesine hitap eden kitle örgütleri bugün ki mevcut gerçekliktir.

Yüzlerle, binlerle ifade edilen üye sayılarının olduğu derneklerin mevcut tablosu kitlelerin örgütlenme eğilimi kadar kitle örgütlerinde uygulanan siyasetle doğrudan ilişkilidir. Hâlihazırda ya bünyesinde bulundurduğu kitlenin sorunlarına uzaklaşmış bir durum ya da bünyesindeki kitlenin sorunlarına boğulmuş bir durum söz konusudur. Hâlihazırda çalışma yürüttüğümüz kitle örgütleri açısından da durumun çok farklı olmadığını söylemek gerekir. Kitlelerle temas onlara ihtiyaç duyduğumuz dönemle sınırlı kalmakta ve devamı getirilmemektedir. İstikrar ve bir düzen içinde kurulmayan bağlar seçimden seçime gündemimize gelen üye ve kitleler... Bu gerçekliği sadece kitle örgütlerinde ki çalışma tarzımızın yanlışlığı ile ele almayarak devrim bilincimizin yetersizliği ile sorgulamak gerekir. Kitlelere gitme, gün geçtikçe daha çok kitlelerle bağ kurma, onları etkileme, örgütlenme ve yeni yeni insanları kazanarak yetiştirme, taze kan aktarımını sağlayan birer yerler haline getirme anlayışıyla yaklaşmadığımızda daralan, kendi kabuğuna çekilen ve en önemlisi de kitlelere rağmen var olan kitle örgütleri gerçeğinden kurtulamayız. Kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmezsek, kitleler için var olduğumuzu hatırlamazsak, yani görevleri ve misyonumuzu unutursak kaçınılmaz olarak ilkin düşünsel ardından da örgütsel olarak daralmak kaçınılmazdır.

ÖRGÜTLENMEK İÇİN ÖRGÜTLEMELİK!

Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen emekçilerin, gençliğin, kadınların kısacası toplumun tüm kesimlerinin örgütlenme düzeyinde yaşanan ciddi gerilemenin bilincindeyiz. Bunun nedenlerine dair geniş bir tartışma yürütmek mümkün. Ancak bu konuda dikkat çekmemiz ge-

reken nokta, örgütlenme de yaşanan gerilemenin nedenini kitlelerde arama yaklaşımıdır. “Halk ayaklanmalı” sözünü sıkça duyduğumuz ya da “halk neden ayaklanmıyor?” sorusunu yine halka soran bir yaklaşımın olduğunu söylemek gerekir. Kendi rolünü yadsıyan, sorunu kendinde değil kitlede arayan ve diğer yandan kitlelere güvensizlik barındıran bu yaklaşımla mücadele etmek önemli. Önemli çünkü kendi misyonunun bilincinde olmayan, sorumluluğu kendinde değil kitlelerde gören yaklaşım sorundur, komünistlerin kitle ve önderlik anlayışının uzağındadır.

Kitleleri kendi öz örgütlenmelerinde örgütlemek önemlidir. Kitleleri ekonomik-demokratik mücadele zemininde buluşturmak bu zeminde dayanışmayı ve kazanmayı öğretmek önemlidir. Ancak mücadelenin sınırlarını sadece bununla belirlemek eksik kalacaktır. Kimi inanç kurumlarında yer yer bu hatalara düşülmektedir. En geniş kitlenin kabul görmesi için kitleyle aynı söylemde bulunmak, onlarla aynı içerikte konuşmak kitlelerin kabulü adına kitlelerin gerisine düşmektir. Kuşkusuz bu vurgu kitleleri yadsımak olarak algılanmamalıdır. Ancak kitleleri kazanmak adına kimi zaman kitlelerle aynı şeyi söylemek, kitlelerin gerisine düşmek kitle kuyrukçuluğundan başka bir şey olmadığını görmek gerekir. Kitlelere rağmen değil ama kitleleri bilinçlendirme, onlara daha ileri bilinç taşıma, daha ileri bir eylem pratiğine yönlendirmemek yazımızın başında ifade ettiğimiz gibi misyonumuzu nasıl kavradığımızla ilgilidir ve müdahale etmediğimizde devrim mücadelesine katkı sunmayacaktır.

Nefessiz, soluksuz bırakılan emekçi halkın öfkesi tüm saldırı ve korku duvarlarına rağmen mayalanıyor. Muhafız tüm kesimlerin gözaltı ve tutuklama furyasından geçtiği bu dönemde toplumun tüm kesimleri dizayn edilmeye çalışılıyor. Ne ilginçtir ki korkuları hâlâ Gezi İsyanıdır! Raflardan Gezi dosyalarının bir bir indirilmesi boşuna değildir. Bu kadar baskının yaratacağı sonucu biliyorlar ve bu sonucu tüm baskı aygıtları ve olanaklarıyla engellemeye çalışıyorlar. Korku duvarlarını yıkacak olanın kitleler olduğunu biliyorsak tüm enerjimizi onları örgütlemek için harcamalıyız.

KONGO'DA GERÇEKLEŞEN ÇETELERİN SAVAŞI MI YOKSA MADEN KAVGASI MI?

Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde (DKC) en son 900 kişinin ölümüyle sonuçlanan çatışmalar, Afrika bölgesinde bulunan ülkelerdeki istikrarsızlığı bir kez daha gündeme getirdi. Milyonlarca insanın yerinden edildiği çatışmalar, 30 yılı aşkın bir süredir devam ediyor.

DKC'de M23 grubunun tek taraflı ateşkes ilan etmesiyle şu anlık ülkede sular durulmuş gibi gözüktü ancak Afrika kıtasının kendine özgün yapısı sebebiyle bunun sadece geçici bir süreyi kapsayacağını söyleyebiliriz. Çok kısa bir süre sonra hapishanedeki kadınlara tecavüz edildiği ve kadınların diri diri yakıldıklarına dair bir raporun yayımlanmasıyla ülkede hedeflenenin ne olduğu bir kez daha gündeme geldi. M23 grubunun ülkede sürekli çatışmalarla gündeme gelmesi ve ayrıca bölge ülkeleriyle yaşanan gerginliği, bunun sebeplerini irdelemeye çalışacağız. M23 grubunun Kuzey Kivu eyaletinin başkenti Goma'yı ele geçirmesiyle ülke yeniden savaş alanına dönüştü. Peki M23 neden Kongo hükümetine karşı savaşıyor ve ne elde etmek istiyor? M23'ün amacı sadece etnik olarak eşitliğin sağlanması mı yoksa bölgedeki değerli madenler mi?

M23 AZINLIK SAVUNUCUSU MU YOKSA PARAMİLİTER GRUP MU?

M23 grubu adını 23 Mart 2009'da KDC hükümeti ile Kongolu Tutsi militanlardan oluşan CNDP (Halkın Savunması Ulusal Kongresi) arasında imzalanan barış anlaşmasından aldı. Anlaşmaya göre CNDP siyasî bir partiye dönüşecek ve savaşımları Kongo ordusuna entegre olacaktı. Anlaşma uyarınca CNDP militanları silahlarını bıraktı ve KDC ordusuna entegre edildi. 3 yıl sonra CNDP militanları kötü muamele gördüklerini iddia ederek ordudan ayrıldılar. Grup, Kongo hükümetini barış anlaşmasına uymamakla ve Kongolu Tutsileri orduya ve yönetime tam olarak entegre etmemekle suçladı. 4 Nisan 2012'de 300 CNDP askeri Tutsilerin hakları için savaştıklarını iddia ederek M23'ü kurdu.

Ayrıca grup, özellikle Ruanda'nın Kurtuluşu için Demokratik Güçler (FDLR) gibi etnik Hutu milislerine karşı Tutsi çıkarlarını savunma sözü verdi. (FDLR, 1994 yılında 1 milyona yakın Tutsi ve Hutu'nun öldürüldüğü soykırıma katıldıktan sonra Ruanda'dan kaçan Hutular tarafından kuruldu.)

2012 yılının sonlarında M23 bir saldırı başlatarak Goma ve diğer bazı kasabaları ele geçirdi. FARDC ile birlikte özel bir BM gücü 2013 yılında militanların Ruanda sınırındaki doğu tepelerine geri çekilmesine yol açtı. M23 2022 yılında şiddetli saldırılarla yeniden ortaya çıktı ve Kuzey Kivu'da en az dört kasabayı ele geçirdi. M23 militanları ile FARDC arasındaki çatışmalar yeniden patlak verdi.

Militanların özellikle ülkenin doğusundaki zengin maden bölgelerinde "yasa dışı" maden işletmeciliği, haraç kesme ve kaçakçılık faaliyetlerine karıştıkları aktarıldı. Çok sayıda CNDP üyesinin halka yönelik şiddet, zorla alıkoyma ve tecavüz gibi suçlara karıştığına dair insan hakları örgütleri tarafından belirlenmiş raporlar bulunuyor. Ayrıca M23, kurulduğu tarihten bu yana Tutsi lider Paul Kagame yönetimindeki Ruanda tarafından desteklendiği iddialarıyla gündeme geldi.

ÇATIŞMALARIN ARKA PLANI

DKC'de başlayan kriz, 1960'ta Belçika'dan bağımsızlık kazanılmasının ardından bir dizi olay sonucunda ortaya çıktı. Bu süreç, Patrice Lumumba'nın suikasti ve ABD destekli diktatör Mobutu Sese Seko'nun 30 yıl süren askerî yönetimi ile sonuçlandı.

Komşu ülke Ruanda'daki etnik gerilimler, 1960'larda Tutsi azınlık grubundan 300,000'den fazla insanın komşu ülkelere, özellikle KDC'ye göç etmesine neden oldu. Bu mültecilerden bazıları, 1962'de Belçika'dan bağımsızlık kazanan Ruanda'da iktidarı ele geçirmeyi hedefleyerek yeniden örgütlendiler.

1990'ların başında, KDC, komşu Ruanda'daki iç savaş ve ardından gelen soykırımın etkilerini hissetmeye başladı. Ekim 1990'da Ruanda Devlet Başkanı Paul Kagame liderliğindeki Tutsi isyancı grubu Ruanda Yurtsever Cephesi (RPF) Uganda'dan ülkeye saldırarak iç savaş başlattı. Nisan 1994'te katliam yanlısı Hutu milisleri, Tutsilere ve Hutulara saldırarak 100 gün içinde 800,000 ila 1 milyon insanı katletti; bu olay günümüzde Ruanda Soykırımı olarak bilinmekte. Hutu nüfusunun Ruanda'daki toplam nüfusun yaklaşık yüzde 80'ini

oluşturduğu da bilinmektedir.

Kagame'nin RPF'si, 4 Temmuz'da Ruanda'nın başkenti Kigali'yi ele geçirirken Hutu soykırımcıları, askerler ve eski rejim liderleri DKC'ye kaçtı. İntikam ve misilleme saldırılarından korkan yaklaşık iki milyon Hutu sivil de DKC'ye akın etti.

Kagame'nin yönetiminden kaçan Hutu milisleri, doğu DKC'de mülteci kamplarında yeniden örgütlenmeye başlayarak Kigali'de bir Hutu hükümeti kurmayı hedeflediler. Ruanda'ya saldırılar düzenlediler ve ayrıca Kongo içindeki Tutsileri katlettiler. Buna karşılık, Ruanda, DKC içindeki Tutsi milislerini silahlandırmaya başladı.

DKC'de yerel Kongo kabileleri, sömürge dönemi ve 1960 öncesi bağımsızlık dönemlerinden kalan Ruandalı göçmenler ile 1994 savaşından kaçanlar arasında gerilimler arttı. Genellikle yerel kabileler Tutsilerle çatışırken Hutu'larla da çatışmalar yaşandı; çünkü yerel halk, sayıca az kalmaktan korkuyordu. Daha önceki göçmenler Kongo vatandaşlığına sahipken, sonraki göçmenler mülteci olarak kabul edildi ve birçoğu kamplarda barındırıldı.

DKC genelinde halk Mobutu'nun yolsuz yönetiminden dolayı rahatsızdı. Onu devirmeyi hedefleyen isyancı gruplar ortaya çıktı; bunlar arasında Laurent-Désiré Kabila'nın liderliğindeki Kongo-Zaire'nin Kurtuluşu için Demokratik Güçler (AFDL) bulunuyordu. Ruanda, Mobutu'yu soykırım faillerine kucak açmakla suçlayarak isyancıları silahlandırdı ve 1996 yılında Ruanda askerlerini gönderdi.

24 Ekim 1996'da, Tutsi-dominant AFDL ile Ruanda ordusu doğu KDC'de saldırılar başlatarak Birinci Kongo Savaşı'nı başlattı. Uganda, Eritre, Angola ve Burundi Ruanda'nın müttefiki olarak savaşa katıldı. AFDL, 17 Mayıs 1997'de iktidarı ele geçirerek savaşı sona erdirdi ve Kabila kendisini KDC'nin başkanı ilan

etti. Ancak Ruanda birlikleri iddialara göre Hutu nüfusunu kitlesel olarak öldürdü, Tutsileri zorla geri gönderdi ve Ruanda sınırındaki zengin elmas ve koltan madenlerinin kontrolünü ele geçirdi.

Kabila'nın iktidara gelmesinin ardından Kagame ile arası açıldı ve KDC'de bulunan Ruandalı ve diğer yabancı askerleri zorla ülkeden çıkarmaya başladı. Bu durum, KDC'deki Tutsileri endişelendirdi ve yerel kabilelerle olan gerilimleri yeniden alevlendirdi.

Buna karşılık, Ruanda yeni bir isyancı grup olan Kongo Demokrasi Mitingi (RCD) grubunu desteklemeye başladı. RCD, Ağustos 1998'de bir isyan çıkararak İkinci Kongo Savaşı'nı başlattı. RCD ile birlikte savaşmak için kurulan paralel bir grup olan Kongo Kurtuluş Hareketi (MLC) de Kabila'yı devirmeyi hedefliyordu.

KDC ve insan hakları grupları, MLC'nin Uganda tarafından desteklendiğini iddia etti; Uganda da Kabila rejimiyle arasını açmıştı. Kabila'nın hükümeti, Ruanda ve RCD'ye karşı savaşmak için doğudaki Hutu mültecilere silah verdi. Hükümet, Kongo halkını Tutsilere saldırmaya teşvik etti. 1999'da, KDC, Uganda ve Ruanda bir dizi ateşkes anlaşması imzaladı; bunlar arasında Lusaka Ateşkes Anlaşması (1999) ve Luanda Anlaşması (2002) bulunuyor. Bu anlaşmalar, tüm tarafların askeri operasyonları durdurmasını öngörüyordu. Anlaşmalar ayrıca BM'nin MONUSCO (Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde Birleşmiş Milletler Stabilizasyon Misyonu) askerlerini barış sürecini izlemek üzere konuşlandırmasına yol açtı. İşte böylece fırsattan yararlanan BM, ülkelere içten de karışmaya başladı.

Anlaşmalara rağmen savaş birçok bölgede sürdü; altın açısından zengin Ituri gibi yerlerde etnik gerilimler, savaşın etkisiyle patlak vererek devam eden bir çatışmaya dönüştü. 2001 yılında Kabila suikasta uğradı, yerine oğlu Joseph

Kabila geçti ve iki ülke arasındaki barış görüşmelerinin olumlu sonuçlanmasıyla savaş sona erdi. 2009 yılına kadar büyük çatışmalar olmasa da Kongo'da sorunlar bitmedi. Zira emperyalist güçler ülkenin zengin kaynaklarından yararlanmak maksadıyla çatışmaları körükledi.

KOLTAN SAVAŞI MI?

DRC, elektrikli araçlara (EV'ler) güç veren lityum iyon pillerde gerekli kabul edilen dünyanın en büyük metal rezervlerinden ve kobalt gibi nadir toprak minerallerinden bazılarında ev sahipliği yapıyor. Dünyanın kobalt arzının yüzde 70'i DRC'den geliyor. PlayStationlar ve akıllı telefonlar gibi cihazlarda kullanılan koltan, çatışmaların asla dinmediği DRC'nin Kivu eyaletinde bulunuyor. Ülkedeki maden ocaklarının çoğu başta Çin olmak üzere bazı Batı ülkeleri ve Siyonist İsrail tarafından işletiliyor. Ancak bazı kaynaklar (BBC gibi) ülkedeki madenlerin şirketler tarafından değil M23 grubu vesilesiyle kaçak ocaklar tarafından işletildiğini yazıyor. Ancak veriler ABD'den sonra maden ocaklarının Çin'e satıldığını ve ucuz işçilik ve çocuk işçiliğinin oldukça yaygın olduğunu aktarıyor. Avustralya Stratejik Politika Enstitüsü'ne göre, Ayrıca Siyonist milyarder Dan Gertler'in servetini "yasal" olmayan yollarla Kongo'nun madenleri sayesinde elde ettiği biliniyor. Kongo'ya kıyasla koltan rezervi son derece az olan Ruanda, koltan ihracatında Kongo ile başa baş durumda.

Ruanda yönetiminin silahlı gruplara destek vererek amaçladığı ise Kongo'daki koltanın çok ciddi bir kısmını çıkarıp Avrupa ülkelerine satıp kâr elde etmek. Ruanda'nın Avrupa ülkeleri tarafından destek görmesi de bu sebepten kaynaklanıyor.

Büyük şirketler Ruanda'yı paravan olarak kullanarak bu önemli madeni ucuza satın alıyor. Her ülkede yaptıklarından tanık olduğumuz gibi AB'li emperyalist güçler ve ABD, Çin DKC'deki etnik

çatışmaları körükleyerek buradan asıl kârın sahibi oluyor. Tutsi-Huti ayrımını kullanıp silahlı gruplara destek oluyorlar. Dolayısıyla bu ülkede ortaya çıkan grupların hiçbirisi bağımsız değil. M23 Ruanda ve arkasındaki güçler tarafından destekleniyor. Ancak değindiğimiz gibi Ruanda da baş aktör değil: esas mesele emperyalist devletlerin kârları. DKC de M23 grubuyla savaşmak için Çin'den destek alıyor. Çin de karşılığında değerli madenleri...

KDC'de bir dönem ABD çok sayıda madeni işletiyordu. Ancak Obama ve Trump döneminde bu madenlerin bir kısmı Çinli şirketlere satıldı. Kabila iktidardayken Çin ile ilişkiler hızlı bir şekilde gelişti.

Birkaç ülke şu anda DRC'de madencilik yapıyor ve devlet madencilik şirketleriyle ortaklık kuruyor. Avustralya Stratejik Politika Enstitüsü'ne göre, 17 kobalt madeninin 15'ini kontrol eden şirketleri ile Çin bunlar arasında hâkim devlet. Ayrıca iki bakır ve kobalt madenine sahip olan İsviçre merkezli Glencore da var: Kamoto Bakır Şirketi (KCC) ve Mutanda. Birleşik Arap Emirlikleri (ABD sermayesine bağlı), Temmuz 2023'te bir Devlet madencilik şirketi ile doğu Kivu ve Maniema eyaletlerinde kalay, tantal, tungsten ve altın için dört maden geliştirmek üzere 1,9 milyar dolarlık bir anlaşma imzaladı. Fransa ve Belçika'nın geçmişteki hâkimiyetini de unutmamak gerekiyor ancak Fransa, şu anda birçok sömürgesinde güç kaybetmiş durumda.

BM'ye göre M23, bir yıldan uzun bir süredir Kongo'nun koltan madenciliği yapılan Rubaya bölgesini kontrol ediyor ve üretim vergisi yoluyla ayda 800 bin dolar gelir elde ediyor.

BM YİNE BARIŞ ELÇİSİ Mİ?

KDC'deki MONUSCO 10 bin 183 asker ve yaklaşık 3 bin ek sivil personelden oluşan tarihin en pahalı ve kapsamlı BM misyonlarından biri sayılıyor. 2022 bütçesi yaklaşık 1,1 milyar dolardı.

Ancak bu oluşumun sayısı kadar işlevi yok. M23'ün son hamlesinde BM misyonları alanı terk etti. BM güçleri de Kongo hükümetinin M23'e karşı olan savaşında Kongo'nun yanında yer alıyor gibi gözüküyor. Ancak Çin ile olan ilişkiler karışık bir yapıyı ortaya koyuyor. Ayrıca Kongo hükümeti, BM yetkilileri ve aralarında ABD'nin de bulunduğu emperyalist güçleri Kongo'nun komşusu Ruanda'yı binlerce askerini ve ağır silahlarını M23'ü desteklemek üzere Kongo topraklarına konuşlandırarak çatışmayı körüklemekle suçluyor. Anlaşılacağı üzere DKC şu anda emperyalist güçlerin kobalt savaş arenasına haline dönmüş durumda.

Yılbaşından bu yana M23 militanlarının yeni bölgelere doğru ilerlemesi yüz binlerce insanın daha evlerini terk etmesine neden oldu. 1996'dan bu yana yaklaşık altı milyon insan öldürüldü ve neredeyse aynı sayıda kişi doğu DRC'de ülke içinde yerinden edilmiş durumda. Goma'da ise M23 kontrolü altındaki halk, kolera salgını korkusu yaşıyor.

Sınır Tanımayan Doktorlar (MSF) adlı yardım kuruluşundan Stephan Goetghbuer, "Günlerdir su erişimi kesildi, cesetler sokaklarda yatıyor ve kolera gibi su kaynaklı hastalıklar gerçek bir tehdit oluşturuyor. Bazı kolera tedavi merkezlerimiz dolu ve genişletildi." dedi.

Kongo halkı çetelerin bu savaşına karşı büyükelçilik binalarını hedef alarak M23'ü kabul etmediklerini vurguladı. Ruanda, Fransa, Belçika, Kenya ve ABD gibi devletlerin büyükelçilikleri çok yakın zamanda protesto edildi ve bazıları ateşe verildi. Gösteriyor ki Kongo halkı M23'ün tek başına bu yağmayı yapmadığının farkında. Dolayısıyla M23'ün arkasındaki güçlere yönelmiş durumda.

Anlaşılacağı üzere değerli madenlere sahip olma arzusu ülkedeki paramiliter grupların fonlanması ile sonuçlanıyor. Yine ezilen ise yoksul halk oluyor. Gerçekleşen çetelerin savaşı değil emperyalistlerin pazar paylaşımıdır.

Haksız Savaşlara, Emperyalist Barbarlığa K

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına vadettiği daha ağır yaşam koşulları, belirsiz bir gelecek, daha fazla savaş, kan, acı ve gözyaşdır. Dünyanın her köşesinde halklar sömürü, açlık ve katliam girdabının içerisinde yaşamalarını sürdürmektedir. Emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesi ve ivme kazanması, halklar açısından ödenecek faturaların daha da ağırlaşması ve sömürünün derinleşmesini beraberinde getirmektedir. Paylaşım mücadelesinin zorunlu sonucu olarak yaşanan ve yaşanacak haksız savaşların yükü her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve ezilen halkların sırtına yüklenmektedir. Bu da onların yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi, dünyanın onlar için her gün daha da yaşanmaz hale gelmesi demektir. Pazar alanları üzerindeki hegemonya, dünya kaynaklarının talan edilmesi ve dünya halklarını en ağır biçimde sömürme yarışı emperyalist rekabetin özünü oluşturmaktadır. Emperyalizmin doğasında çekişme ve rekabet vardır, bu onun yapısal bir özelliğidir ve tarihi boyunca insanlık üzerinde ağır kıyımlar ve izler bırakmıştır. Emperyalist-kapitalist sistem var oldukça bu devam edecektir. Dolayısıyla dünya pazarlarının yeniden dizayn edildiği dönemlerde kısa süreli yumuşama görülse de emperyalistler yeni bir paylaşımın ve hegemonya mücadelesinin altyapısını bu süreçlerden itibaren doğrudan örgütlemeye girişir. Bugün hegemonya mücadelesinin git gide daha sert bir zeminde yürüdüğü, özellikle pandemi süreci ve sonrasında emperyalist çekişmenin dozunun arttığı, bunun bölgesel savaşları hazırlayacak evrelere taşınmaya çalışıldığı görülmektedir.

ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin başını çektiği savaş birliği NATO'nun savaş kışkırtıcı ve yayılmacı politikaları devam etmekte, rekabet halinde bulundukları Rus emperyalizmi ve Çin sosyal emperyalizminin çevresi İskandinavya'dan Güney Çin Denizini kapsayacak biçimde daralan bir yay ile kuşatılmaya çalışılmaktadır. Uzun yıllardır tarafsızlık kisvesi taşıyan Finlandiya gibi ülkelerden, Rusya'nın Batı'ya olan kapısı olarak değerlendirilebilecek Ukrayna'ya kadar bir dizi ülkenin NATO'ya alınma girişimleri bu politikaların sonucudur. Bir diğer yandan da Tayvan gibi Çin ile tarihsel anlaşmazlıkları bulunan ülkeler ile ABD emperyalizmi arasında çeşitli anlaşmalar dahası AUKUS gibi askeri paktlar ile birlikte, doğrudan Hint-Pasifik bölgesinde Çin'in askeri

varlığını kısıtlama üzerine uzun vadeli planlamalar yapılarak bölgede askeri gerilim tırmandırılmaktadır.

NATO yayılmacılığı ve savaş kışkırtıcı politikalarına karşılık Ukrayna'yı işgal ile emperyalist çekişmede pozisyonunu belirleyen Rusya ise izlediği askeri ve politik hamlelerle, özellikle Avrupa ülkelerinde enerji ve Afrika ülkelerinde etkileri yoğun hissedilecek gıda krizlerini tetiklemişti. Diğer taraftan dünyanın en büyük mal üreticilerinden biri olan Çin, Asya-Pasifik'te ABD öncülüğünde askeri faaliyetlerin artışı ve "çevreleme politikası"na karşılık, pandemi sürecinde başlayan "Sıfır Covid" politikası ile arz kesintilerini sürdürmüş, bunun neticesinde tedarik zincirinde kopmalar ve geniş bir kriz belirmişti. Dünya deniz ticaretinin en önemli parçası olan Çin, aynı zamanda konteyner üretimi gibi tedarik zincirlerinin önemli alanlarında da sınırlamaya gitmiş, böylece hem mal üretimi hem de lojistik gibi alanlarda geniş bir kriz baş göstermişti. Ekonomi politikalarını, iç özel tüketim ve ihracat dengesini koruyarak sürekli büyüme üzerine oturtan ve yaklaşık 40 yıl boyunca bu politikasını istikrarlı bir biçimde sürdüren Çin, pandemi ve emperyalist çekişmenin etkileri ile yüksek büyüme ivmesini kaybetti. Pandeminin üzerinden geçen süreç, yeniden yüksek büyüme ivmesinin yakalanmasının artık mümkün olmadığını gösterirken iç tüketimde özellikle emlak sektöründe ciddi krizler baş gösterdi. Böylece ihracatta yaşanan düşüş iç tüketim ile dengelenemedi. Bu durum yalnızca Çin özgülünde yaşanmamaktadır. Tüm dünyada ekonomik durgunluğun ve risklerin geldiği boyutu anlamak açısından bu tablo önemlidir.

Pandemi süreci ve sonrası, emperyalizmin yapısal kriz risklerinin, emperyalist çekişme ile paralel olarak biriktiği ve yer yer açığa çıktığı bir dönem olmuştur. Bugün emperyalist-kapitalist sistemin kriz halinin bir süreklilik oluşturduğu ve yer yer ivme kazandığı görülmektedir. ABD emperyalizminin uluslararası rezerv para birimi olan dolar üzerindeki kontrolü, onun uluslararası rekabette bu avantajı kullanacak biçimde para politikaları izlemesine olanak vermektedir. Enflasyon ile mücadele adı altında, emperyalist çekişmenin kızışması ile 2022 yılı itibarıyla Fed tarafından faiz artırımı yoluna gidilmişti. Böylece, uluslararası kredilenme ve fonlama olanakları daralmış, birçok ülkenin yerel para birimi değer kaybına uğramış, bu ülkelerde

bir yandan borçlanma artarken diğer yandan borçlanma olanakları azaldığı için borç krizleri tetiklenmişti. Yüksek faizler ile sermaye hareketleri azalmış, böylece dünya ekonomisi resesyon ve küçülme riskleri ile karşı karşıya kalmıştı. Fed tarafından izlenen daralan para politikası, finans alanında riskleri biktirmiş, riskli yatırım alanları olarak görülen teknoloji, kripto gibi alanlarda yatırımlar azalmıştı. Yatırımcılar güvenli limanlar olarak görülen altın gibi alanlara yatırımlarını yoğunlaştırmış ve teknoloji alanında yatırımlara kredi açan ve katılımcı olan kimi bankalar iflas noktasına gelmiş, kimileri ise ağır

yarı feodal, yarı sömürge ülkeleri değil; aynı zamanda kendisi ile ittifak halinde olan diğer Batılı emperyalistleri de emperyalist çekişmede daha aktif rol almak zorunda bırakmaktadır. Böylece, hem bağımlı devletleri ileri karakollara dönüştürmekte hem de emperyalist bloklaşmayı kuvvetlendirmekte, ittifaklarını genişletmektedir. Kredilenme ve fonlama olanakları azaldıkça, ekonomileri sıcak paraya yani dışarıdan gelecek yatırımlara dayanan bağımlı ülkeler, kendi kaynaklarını emperyalizme daha fazla peşkeş çekmek için birbiri ile yarışmakta, emperyalist çıkarları daha büyük bir özveri ile savunmaya

zararlara uğramıştı. Böylece başta ABD, İngiltere ve Avrupa ülkelerini kapsayan geniş çaplı bir finansal kriz riski baş göstermişti. Biriken kriz riskleri, Fed'in bu riskleri azaltmak adına faiz artırımını durdurduğu ve hatta geniş para politikasına dönüşün sinyallerini verdiği bir sürecin gelişmesine sebep olmuştu. ABD emperyalizmi, hem rekabet halinde olduğu emperyalistlerin ekonomik görünümünü olumsuz yönde etkileyip dünya ticaretindeki etkilerini azaltmakta hem de bağımlı ülkelerin kendi politikalarına uygun hizalanmalarını sağlamaktadır. Aynı zamanda bu gerilimi tırmandırarak yalnızca kendisine bağımlı

girişmektedir. Yani ekonomik savaşın yansımaları; yalnızca rekabet halinde olunan emperyalistlerin kaynaklarını zayıflatmak değil, aynı zamanda kendisine bağımlı olan ülkeleri de zayıflatarak bağımlılığı kuvvetlendirmek, pazar alanlarını talana hazır hale getirmektir. Dünya ekonomisinin iç içe geçmiş hali, herhangi bir alanda yaşanacak bir yıkımın, peşi sıra tüm alanlarda domino etkisi ile karşılık bulmasına yol açmaktadır. Emperyalistler, bu domino etkisini azaltacak biçimde, bir yandan birbiri ile ekonomik savaşım verirken diğer yandan ekonomik ayrışım sağlamak adına karşılıklı yaptırım ve ambargoları hayata

Karşı Devrim Mücadelesini Zafere Taşıyalım!

geçirmeye çalışmaktadır. ABD ve onun öncülüğünde AB'li emperyalistlerin bu yönlü girişimlerine karşılık, Rus ve Çin emperyalistlerinin yerel para birimleri üzerinden ticaret yapma girişimleri bulunmakla birlikte, bu girişimler henüz bir ekonomik ayrışım oluşturmaktan oldukça uzaktır. Ancak bu yönlü çabalar devam etmektedir. Dünya ölçeğinde var olan ekonomik görünüm, emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesine paralel olarak olumsuz görünümünü sürdürmektedir. Emperyalistler tarafından bu alanda atılacak her adım ve rekabet hamlesi, daha ağır kriz risklerini besleyen bir noktada durmaktadır.

oluşturulmaktadır. Bunun en temel sebebi, derinleşen çelişkilerin ortaya çıkardığı ağır krizleri karşılayabilmek için iç baskı ve sömürüyü artırmaktır. Gerici politikaları hayata geçirebilecek iktidarlar kurularak halk üzerindeki baskı ve sömürünün artırılması hedeflenmektedir. Aynı zamanda halkın gelecekte öfkelerini şiddetli bir biçimde bastırmak ve örgütlü mücadelenin gelişmesini engellemek için bu baskı araçlarına ihtiyaç duyan sistem, bu süreçte bu şekillenışı kendisi için bir zorunluluk olarak görmektedir. Bu yönlü dönüşümün örnekleri Avrupa'da da görülmektedir. Hemen her ülkede gü-

gellenmekte, halk şoven politikaların güdümüne girmektedir. Halk kendi gerçek çıkarlarından uzaklaştırılmakta ve bunun mücadelesini vermekten alıkonulmaktadır. Sorunların gerçek kaynağı olan emperyalist-kapitalist sistem, halkları yanıltarak göçmenler ile yerli halkı, farklı kimliklerden insanları birbiri ile düşmanlaştırarak hedef saptırmaktadır. Bu yol ile herkesi herkes ile düşman haline getirmeye ve halkların tek ve gerçek düşmanı olan emperyalist-kapitalist sistemin varlığını sürdürmeye çalışmaktadır.

Orta Doğu'da yine emperyalist çekişmenin yarattığı yıkım devam ederken özellikle Filistin'deki ulusal kurtuluş hareketlerinin yoğun ve ilham verici direnişlerine karşı pervasız saldırılar emperyalistlerin icazeti ve yönlendirmesi ile devam etmektedir. Bölgede ABD emperyalizmin çıkarlarının korunması konusunda başlıca yer tutan Siyonist İsrail, yine bu çıkarları geliştirmek uğruna işgalci ve katliamcı politikalarını sürdürmektedir. Bölgedeki başka bir gerici güç olan İran ile çekişmesi yer yer askerî boyutlara ulaşmakta, karşılıklı füze saldırıları gerçekleşmektedir. Suriye'de ise kısa süre içinde dengeler değişmiş, Rus emperyalizminin bölgedeki varlığı tartışmalı hale gelmiş, İran için ise daha boyutlu bir geri adım söz konusu olmuştur. Her ne kadar yeni bir sürecin ve dizaynın başladığı görülse de esas olanın bu dizaynın, çelişkileri bir adım öteye taşımak ve derinleştirmek olduğunu görmek gerekir. Bu adım, özellikle İran'ı bölgede daha kapsamlı bir biçimde kuşatmaya ve bölgedeki silahlı direniş gruplarını bir biçimde silahsızlandırmaya hizmet etmektedir. Bunun en net örneklerini Filistin'de Siyonist İsrail'e karşı, Suriye, İran, Irak ve Türkiye Kürdistanı'nda Kürt ulusunun Türkiye başta olmak üzere gerici devletlere karşı yürüttükleri mücadelelerde, yine Lübnan'da İsrail'in işgal girişim ve tehditlerine karşı devam eden direnişte görmekteyiz. Emperyalistler bu direnişleri sonlandırma ya da sınırlandırma politikası ve silahsızlandırma çabası içinde olmaktadır. Ancak bir diğer yandan işgalci politikalara karşı bir direniş odağı olan özellikle Filistin gibi, tarihî ve ilham verici direnişler sürmeye devam etmektedir.

Burada ilk olarak tespitlerimizi yaparken toplumsal yaşamın hangi çelişkiler üzerinden şekillendiğine ve ilerlediğine ve sınıf mücadelesinin hangi dinamikler

üzerinden yol alması gerektiğine dikkat çekmek gerekmektedir. Öncelikle bugün dünyadaki mevcut durum ve bir saçak gibi boyutlanan burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkinin temel çelişki olarak bulunduğunu görmemiz gerekmektedir. Bu, devrimci sürecin başından sonuna kadar devam edecek olan ve tüm diğer çelişmeleri temel olarak belirleyen çelişmedir. Bu temel çelişmenin yol açtığı başlıca çelişmeler ve bu başlıca çelişmeler içerisinde öne çıkan baş çelişme ise devrimimizin ilk hedefi ve üzerinden yükseleceği çelişmedir. Bugün dünya çapında, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal sonucu olarak başlıca çelişmelerin mevcut olduğunu görmekteyiz. Her ne kadar emperyalistler arasındaki çekişme boyutlanarak ilerliyor olsa da bugün emperyalistlerin başlıca hedefi dünya halklarını daha ağır sömürü, talan ve baskı cenderesi altına almaktır. Bağımlı ülkelerin daha da bağımlı hale getirilmesi, kaynaklarının emperyalist talana daha uygun şartlarda açılması, yoksul halkların daha da yoksullaştırılması ve bölgesel savaşlar ile daha fazla katliam gerçekleştirilmesi ve bunun üzerinden pazar çekişmesinin sürdürülmesi emperyalizmin güncel politikası olmaya devam etmektedir. Emperyalist paylaşım savaşı dönemleri ise Stalin yoldaşın belirttiği gibi tüm bu çelişmelerin tek kefeyle konduğu bir süreci beraberinde getirir. Ancak henüz, böylesi bir süreçte değiliz. Dünya, halklar açısından daha zor yaşam koşullarının dayatıldığı ve daha ağır baskıların adımlarının oluşturulduğu bir süreçten geçmektedir. Gelecek emperyalist-kapitalist sistemin gölgesi altında daha fazla belirsizleşmekte ve tehdit altına girmektedir. Gergin seyrinde izleyen pazar çekişmesi, artık daha fazla coğrafyada savaş ve katliam riskleri biriktirmektedir. Emperyalistlerin, geniş çaplı bir paylaşım savaşına düne göre daha yakın olduğu da bir gerçektir. Dünya kamuoyunda da bu yönlü bir tedirginlik yaşanmakta, ancak henüz bir paylaşım savaşı evresine varılmadığı görülmektedir. Bu süreçte emperyalistler, bölgesel savaşların önünü açacak adımları örmeye çalışırken bunu geniş bir çarpışmaya mahal vermeyecek titizlikte yapmaya çalışmaktadır.

NATO'nun genişleme ve savaş kışkırtıcı hamlelerini sınırlı ve sürece yayaarak ilerliyor oluşu, karşıt güçlerin de hamlelerini bir biçimde geniş ölçekli bir savaşa mahal vermeden lokal olarak sürdürmesi söz konusudur. Ancak

Ayrıca emperyalist çekişmenin geldiği aşama, bu risklere rağmen çelişkileri derinleştirecek biçimde adım atmayı zorunlu hale getirmektedir.

Çelişkilerin derinleştiği, gerilimin arttığı bir süreçte egemen sınıfların yönetim politikaları buna uygun inşa edilmektedir. Son yıllarda tüm dünyada popülist gerici sloganları en çok dillendiren ve en şoven programları oluşturan sistem içi kliklerin iktidara geldiği ya da halk içerisinde etkili olduğu görülmektedir. Hemen her ülkede "aşırı sağ" rüzgârları esmekte ve iktidarlar en gerici kliklerin ortaklığında ve öncülüğünde

venlik yasaları adı altında polis yetkileri artırılmakta, kitle hareketlerine yönelik kısıtlayıcı yasalar oluşturulmakta, işçi sınıfının eylem ve grevlerine yönelik yıkıcı politikalar izlenmektedir.

On yıllarca süren mücadeleler sonucu kazanılmış haklar geri alınmaya çalışılmakta, işçi ve emekçilerin çalışma şartları ağırlaştırılmaktadır. Bu durumu gölgelemek ve gündemden çıkarmak için ise şovenizm tetiklenmekte, özellikle göçmenlere yönelik düşmanca tutum yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Böylece, göçmen ve yerli emekçilerin ortak mücadelesinin gelişmesi en-

özellikle Ukrayna'da devam eden işgal süreci, İskandinav ülkeleri üzerinden oluşturulmaya çalışılan askerî kuşatma ve gerilim, Balkanlarda gerilen ipler, Orta Doğu'da bölgesel bir savaşın hazırlanıyor olması ve Tayvan çevresinde devam eden kışkırtma daha büyük mücadele safhalarının ortaya çıkmasına sebebiyet verecektir. Bunlar bir emperyalist paylaşım savaşına basamak olabilecek ve dünyayı bu felakete bir adım daha yaklaştırabilecek gelişmelerdir. Ancak henüz böyle bir süreçte olduğumuz belirlemesini yapmak için erkendir.

Bu gerekçelerle, dünyada hâkim akım henüz devrim akımıdır. Elbette, emperyalistler arasındaki çelişkiler keskinleşen ve boyutlanan bir aşamadır. Ancak bu gerilim, henüz bir emperyalist paylaşım savaşı doğuracak bir evrede değildir. Bugün için belirginleşmeye başlayan emperyalist ittifakların pazar çekişmesini bölgesel savaşlara taşımak için dahi hazırlığının devam ettiği, karşılıklı ekonomik ve siyasal ilişkilerin tümünden ayırıştırılmadığı bir sürecin içerisindeyiz. Yani henüz bir savaş akımı tespiti yapmak için erkendir. Özellikle çekişmenin Rus emperyalizminin kapısına kadar taşındığı, aynı biçimde Çin sosyal emperyalizmine yönelik de ekonomik savaşın daha ölçekli yürütülmesi ve ölçekli bir çatışmanın içerisine çekilme girişimlerinin olduğu görülmektedir. Ancak esas yönelimin, pazar alanlarında parçalı ve yalıtık çatışmaları bölgesel savaşlar evresine taşımak olduğu görülmektedir. Bu açıdan Orta Doğu, Doğu Avrupa ve Balkanlar, Kafkasya gibi alanlarda devam eden girişimler zaten mevcuttur, bunların daha da boyutlanması olasıdır. Tüm bunlar, emperyalizmin talan politikalarının daha pervasız uygulanmasını beraberinde getirecektir. Bu görünüm içerisinde halkların emperyalizme olan öfkesinin büyüyeceği ve emperyalizm ile dünya halkları arasındaki

çelişkinin de derinleşeceğini görmek mümkündür. Bu sebeple anti emperyalist mücadelenin gelişmesi için ciddi olanaklar bulunmaktadır. Anti emperyalist mücadele, devrim ve komünizm mücadelesini beslemek, emperyalizmi sarsmak ve parçalamak için önemli bir alandır. Bu açıdan, karakteristik olarak emperyalist çıkarları sarsacak ulusal hareketleri desteklemek de yine anti emperyalist mücadeleyi geliştirecek bir yerde durmaktadır.

Bu verilerden yola çıkarak dünya çapında esas akımın savaş olduğu yanılıgına kapılmanın kimi tehlikeler barındırdığını görmemiz gerekmektedir. Birincisi bu durum, hatalı siyasal tespitlere ve yöntem sorununa işaret etmektedir. Yöntem sorunu kapsamlı bir sorundur, ideolojik-politik altyapısını açığa çıkarmak ve hesaplaşmak gerekmektedir. İkincisi, bugün var olmayan bir savaş akımı tespiti yapmak komünist partilerin somut koşullara göre şekillenmesine engel teşkil eder ve bütünlüklü olarak partinin yapısını, stratejik ve taktik yönelimini ve ittifak politikalarını içine alacak biçimde gerçekle uyuşmayan bir şekillenişe girmesine sebep olur. Üçüncüsü, bu durum güçlü bir oportünizm tehdidini beraberinde getirir. Çünkü savaş akımı tespiti yapıldığı anda komünist parti, tüm şekillenişini bu duruma göre belirler, ittifakları ve öncelikli görevleri değişir. Emperyalistler arası çelişkilerin patlak verdiği ve savaş girişiminin olduğu bir dönemde bu durumu engellemek üzere politika belirler. İttifak politikasında komünist partinin ittifak yapacağı sınıflar daha da çeşitlenir ve genişler. Bu ise, henüz böyle bir aşamada olmayan dünya gerçekliği ile uyuşmadığı için devrimin görevlerinden uzaklaşmasını beraberinde getirir, burada ise oportünizm köklenir. Bir komünist parti, böylesi bir riskin ve tehdidin her zaman olduğu gerçekliğini

kabul eder ve başlıca çelişmelerin ne olduğuna göre politik yönelimini belirler.

Devrim akımının esas olduğu dönemler, bir komünist partinin subjektif gücünün ne aşamada olduğu ile ilintili değildir. Devrim akımı, başlıca çelişmelerin ve bu çelişmeler arasında baskın durumda olan baş çelişmenin ne olduğu ile ilintilidir. Bugün her ne kadar emperyalistler arası çekişme derinleşiyor olsa da bir emperyalist paylaşım savaşının başladığı veya her an başlayacağı bir dönemde olmadığımız görünmektedir. Dünya bu yönde ilerlemektedir ancak henüz böyle bir gerçeklik mevcut değildir. Yani gerçeklikle uyuşmayan tespitler yapmak ve buna göre şekillenmek devrimin görevlerinden vazgeçmeyi, proletaryanın acil mücadele görevlerini ertelemeyi ve kitleleri devrim için eğitmeyi, devrime seferber olma görevlerini ertelemeyi, oportünizmin kulvarında ilerlemeyi beraberinde getirir.

Belirttiğimiz gibi bu anlayışımız emperyalistler arası çekişmenin oldukça sert olduğu bu evreyi reddetmemektedir, ancak bu aşamada bir savaş akımı içerisinde olduğumuz anlayışının da doğru olmadığını içermektedir. Her ne kadar dünya komünist hareketleri ağır bir yenilgi içerisinde ve zayıf bir subjektif güce sahip olsa da yine de mevcut çelişmelerin aldığı yön itibarıyla henüz devrim akımının esas olduğu süreç içerisindeyiz. Buna rağmen, emperyalistlerin böylesi bir sürece girmesinin dünya için ne büyük bir yıkımın habercisi olduğu da açıktır.

Bu süreçte var olan komünist partilerin güçlendirilmesi, dünyanın her yerinde komünist ve devrimci partilerin gelişiminin desteklenmesi ve bu yol ile anti emperyalist mücadelenin geliştirilmesi enternasyonal görevimizdir. Anti emperyalist mücadele ayrıca, emperya-

lizmi parçalayacak, onu geriletecek ve devrimi bu yol ile besleyecek hareketleri de desteklemelidir. Özellikle ulusal hareketler, emperyalizmle bağımlılık zincirini koparan, emperyalist talana karşı duran ve çıkarlarını darbeleyen hareketler olarak görülmelidir. Ancak ulusal mücadelelerin desteklenmesi konusunda son yıllarda belirgin hale gelen, bir tek düşman olgusu yaratmak, emperyalistlerin bir parçasını öne çıkarmak ve "baş düşman ilan etmek" sorunlu ve devrime hizmet etmeyen bir yaklaşımdır. Bu yönlü bir tespit, her ne kadar özellikle savaş akımının mevcut olduğu durumlarda taktiksel olarak uygulanabilir bir yerde dursa da bugün için bu yönlü bir tespitte bulunan anlayışlar tutarlı bir anti emperyalist çizgiden yoksundur. Emperyalistler arasında elbette eşitsiz bir gelişim vardır ve bazı durumlarda belirli emperyalist ülke veya ittifakların başat hale gelmesi olasıdır. Bugün için ABD emperyalizminin konumu diğer emperyalistlere göre daha ağır basmaktadır, ancak bu durum diğer emperyalistlerin "günahlarını bağışlayan" bir yerde durmamaktadır. Çelişkinin tek yönü yoktur.

Örneğin, ABD emperyalizmi öncülüğünde NATO tarafından yayılmacı ve savaş kışkırtıcı politikalar hayata geçirilmekte ve Rus emperyalizmi de buna işgal ve askerî tehditler ile karşılık verebilmektedir. Bu olgu, objektif ölçüde farklılıklar olsa da halklar açısından geleceğin bütünlüklü olarak emperyalizm tarafından karartılmasını içerir. Yani burada emperyalistleri ayırtırmak ve kimin daha az ya da çok zararlı olduğu gibi tespit yapmak mümkün değildir. Bu gibi üç dünyacı, devrimin hedefini saptıran teoriler ile mesafe belirlemeksizin, tutarlı bir anti emperyalist çizgi oluşturmak mümkün değildir.

AİLE YILI GERÇEKLERİ

Aile yılı ilan edilen bu siyasî atmosferi incelemek devletin kadınlar üzerindeki politikalarını anlamak için önemlidir. Yönetme krizi yaşayan iktidar çıkış yolu aramaktadır. İçerde ve dışarda faşist saldırılarını artıran TC devleti emperyalist efendilerinin sözünden çıkmadan bölgesel dizayna hizmet etmeye devam ediyor. İçeride kendisine “karşı” olan tüm kesimlere yönelik baskı mekanizmalarını devreye sokuyor. Devlet, politikalarını halkın geniş bir kesimini konsolide edecek şekilde hayata geçiriyor. Kadın politikaları da genel politikaları arasında özellikle incelenmesi gereken bir noktada. Kadının ikincil cins konumu pekiştiren ve özgürlüğüne ket vuran adımlar atıldı. Kadının özgürleşmesi önündeki engeller olarak tarif ettiğimiz feodal yargılar ve kadının üretim ilişkileri içindeki konumu bu sene ilan edilen “aile yılı”yla devlet tarafından daha sistematik bir şekilde ele alınacak. Ülkemizde kadının ev ekonomisindeki yeri yarı feodal toplumsal yapının bir sonucu olarak karmaşık bir biçimde varlığını koruyor. Feodal yargıların etkisinin hâlâ güçlü olması kadın kitlelerini toplumsal alanın dışına, somut olarak da eve hapsetmeye devam ediyor. Ev ekonomisi bize kadının toplum ve üretimdeki ikincil konumuna dair bir veri sunmaktadır. Burada devletin kadınlar üzerindeki politikaları belirleyici bir rol oynuyor. Devlet kadının ev içinde toplumsal üretime katılması ve ev ekonomisine katkı sunmasının yollarını arıyor. Devlet “Bakanlık olarak politikalarımızın odağına her zaman ‘aile’yi koymak en öncelikli hedefimizdir.” diyerek kadınları öncelemediklerini, kadınları sadece kullanışlı birer aparat haline getirmek istediklerini itiraf ediyor. Esnek ve güvencesiz çalışma koşullarında ucuz iş gücü olarak

görülen kadın iş gücü ve evde görünmeyen emeği ile sömürü düzenini korumaya çalışıyorlar. Ekonomik krizin yükünü işçi ve emekçilerin omuzlarına yükleyen devlet kadınlara da “yükü hafiflet” çağrısı yapıyor. Kadınlar için “ev işlerini ihmal etmeden doğuracak ve çalışabilecek” olarak tarif edilen bu durum daha fazla sömürü, daha fazla bağımlılık ilişkisi yaratacaktır. Bu bağımlılık ilişkisi evlilik ve çocuk teşvikleri, nafaka düzenlemeleri, boşanma hakkının fiili gaspı ile pekiştiriliyor.

Devlet tarafından “aile yılı” ilan edilen bu yılın başından itibaren en az 40 kadın katledildi. Kadınların yüzde 70’i evlerinde katledildiler. Muğla’da Ummuhan Korkut evli olduğu Yunus Korkut tarafından öldüresiye dövüldü. Ummuhan beyin kanaması geçirdi ve tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti. Katili ise “yemek yapmadı o yüzden öldürdüm” dedi. Ülkemizde kadınlar boşanmak istedikleri, okumak istedikleri, yemek

yapmadıkları için katlediliyorlar. Pınar Gültekin davasında katil Cemal Metin Avcı’ya verilen ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası Yargıtay tarafından “canavarca hisle öldürmedi” denilerek bozuldu. Katilleri koruyan ve kadın düşmanlığını pekiştiren yasalar kadın düşmanlarına güç veriyor. Geçtiğimiz yıl 777 çocuk önlenebilir sebeplerden hayatını kaybetti. Ülkemizde çocuklar istismara uğruyor, yoksulluktan ölüyor, kaybediliyor, katlediliyor. Geçtiğimiz 12 yıl içinde 742 çocuk işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Devlet çocuklar için güvenli, eşit bir gelecek sunamadığı halde kadınlara “doğurun” emri veriyor. Bunlara benzer milyonlarca örnek sıralayabiliriz. Sistemin yarattığı ölüm, şiddet ve sömürü kadınların kaderi olarak görülüyor. Kader olarak sunulan, değiştirilemez görünen gelecek daha önce değişti. Sovyet ve Çin devrimleri deneyimleri kadınların sömürü düzeninin sunduğu geleceğe mahkûm olmadığını kanıtladı. Kadınlar geleceklerini eline aldı, geleceği yaratmada aktif rol oynadılar. Bugün de kadınlar her yerde mücadeleyi büyötmeye devam ediyor.

KADINLAR SAVAŞARAK ÖĞRETİYOR

Filistin’de, Suriye’de, İran’da toprağını, yaşamını savunan kadınlar bir kez daha haksız savaşların en ağır bedelini ödüyor. Filistin’de, Suriye’de, İran’da ve dünyanın her yerinde zorbaya karşı savaşan, mücadele eden tüm kadınlar kadın kurtuluş mücadelemize güç veriyor. Filistinli kadınlar, savaşın “erkek işi” olduğu görüşüne başkaldırarak mücadelenin her alanında toplumsal cinsiyet rollerini paramparça ediyor. İran’da kadınlar baskılara karşı yılmak bilmeyen bir mücadele yürütüyor. Evin Hapishanesindeki kadın tutsaklar “Yılmayın, biz yılmadık” der gibi direniyor.

Kürt kadın gazeteci Pexşan Ezîzî idam cezasına çarptırıldı. Birçok ülkede kadınlar Pexşan

Ezîzî hakkında verilen idam cezasının kaldırılmasını istiyor. Suriye’de Humus Üniversitesi Arap Dili Bölümü akademisyenlerinden Dr. Rasha Nasser el-Ali’nin HTŞ üyeleri tarafından işkenceyle katledildiği ortaya çıktı. Haksız savaşlarda tüm halklar ve özelde de “savaş ganimeti” olarak görülen kadınlar katlediliyor, işkencelerden geçiriliyor, göçe zorlanıyor. Tüm bu saldırılara rağmen kadınlar her türden gericiliğe karşı savaşıyor.

8 MART’IN KIZIL ŞİARIIYLA ALANLARA

Dokuma işçisi kadınların 1857 yılında ABD’nin New York kentinde emek sömürüsüne karşı başlattığı direnişin ateşi hâlâ yanıyor. Bu yılki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü karşılarken kadınlar yine tüm alanları direniş ve mücadele alanına çeviriyor. Polonez’de işçilerin kararlı mücadelesi ve zaferi tüm işçilere örnek oldu. Temel Conta, TKIS Blinds, Chinatool, KFC ve Pizza Hut’ta kadın işçiler direnişin ön saflarını tutuyor.

Yeni belirlenen asgari ücret ilk aydan açlık sınırının altında kaldı. Birçok sektör ve iş kolunda ücretlere yüzde 30 zam dahi yapılmadı. Tüm toplum, özellikle kadınlar ekonomik olarak aileye bağımlı bir yaşam sürmek zorunda kalıyor. Kadınlar sosyal yardımlarla çocuklarına bakmaya, ev geçindirmeye, tencereyi kaynatmaya mecbur bırakılıyor. Ülkemizde kadınların prangaları ağır ve paslı; artık eskimiş prangalarımızı söküp atma zamanı geldi. Bir erkeğin kurbanı olmamak, erkek egemen sistemin dayattığı yaşamı değil kendi yaşamımızı, geleceğimizi belirlemek için örgütlenmeli, birlik olmalı ve haklarımız için mücadele etmeliyiz. Varlığımız ucuz iş gücü, anne, eş, kardeş, hizmetçi olarak görülüyor. Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz üzerinden yapılan kirli hesapları bozmalıyız. Eşit işe eşit ücret, kreş, çalışma hakkımız için mücadeleye daha güçlü atılmalıyız.

Clara Zetkin yoldaşın dediği gibi “Uyanın, harekete geçin, savaşın! Bugünkü büyük tarihi durum sizi cesaretsiz bulmasın. Dünün bilinmeyen milyonlarca köle kadını, bugünün savaşçıları meydana çıkın ve ileri yürüyün!”

ABD EMPERYALİZMİ "ŞAHİN POLİTİKALARA" MI DÖNÜYOR?

ABD başkanlık seçimlerinden galip çıkan Trump, seçim vaatleri arasında yer alan birçok tartışmalı politikayı hızlı biçimde hayata geçirmeye başladı. Özellikle Paris İklim Anlaşması, göçmenlere yönelik saldırgan ve şovenizmi körükleyecek yasalar, vergi düzenlemeleri, gümrük değişiklikleri, cinsiyet ayrımcılığını körükleyecek düzenlemeler ve ABD emperyalizminin uluslararası alanda daha saldırgan bir yöne dönüşü olarak görülebilecek birçok başlıkta adımlar atılmaya başlandı.

Trump'ın daha önceki başkanlık döneminde temelleri atılmış olan bu politikaların bir kısmı, Joe Biden iktidarında geri çekilmişti. Paris İklim Anlaşmasından 2015 yılında Trump liderliğinde çekilen ABD, Biden ile birlikte yeniden anlaşmaya katılım sağlamıştı. Trump'ın ise yeni dönemine başlarken yemin töreninin ardından ilk icraatlarından biri iklim anlaşmasından yeniden çekilmek oldu. Bu durum, ABD emperyalizmi ve Çin sosyal emperyalizmi arasındaki ekonomik savaşımın tırmanacağı ve genel olarak emperyalistler arası çelişkilerin derinleşeceğine dair görüngüyü de kuvvetlendirdi.

İklim anlaşmasının bu denli önemli hale getirilmesinin altında yatan temel olgu, ekonomik büyüme ve üretim faaliyetlerinin temelinde yatan enerji kaynaklarının kullanımını ve kapasitesini tartışmalı hale getiriyor oluşudur.

İKLİM ANLAŞMASINDAN ÇEKİLMENE ANLAMA GELİYOR?

İklim anlaşmaları üzerinden yürüyen bir ekonomik çekişme mevcuttur. Bugün ABD emperyalizminin politikasında gerçekleşen sert dönüşlerin de gerçek sebebi budur. Çin sosyal emperyalizmi, dünya sera gazı salınımının 4'te birinden daha fazlasından sorumlu durumdadır. Büyük nüfusu, geniş üretim kapasitesi ve sürekli büyüme hedefi ile karbon emisyonlarının dünya sıralamasında zirveye oturmasına yol açan Çin, belirlenen emisyon azaltma uygulamalarında ise beklenen adımları henüz atmıyor. Kömür ve diğer fosil yakıtların elektrik üretimine kaynak olarak kullanılmasına

devam edilirken üretim alanlarında diğer enerji kaynaklarına dönüşün onlarca yıl alması bekleniyor, en erken dönüşüm tarihi olarak 2050 yılı sonrası işaret ediliyor. Her ne kadar fosil yakıtlar yerine elektriğin enerji kaynağı olarak kullanımı birçok sektörde yaygınlaşsa da elektriğin üretimi için de fosil yakıtlar kullanılmaya devam ediliyor. Şu an için bu santrallerin kapatılması gündemde olmamakla birlikte Çin, 60 kadar kömürden elektrik üretimi gerçekleştirecek santral yapımını planlıyor. Bu santrallerin yenilenmesi ve karbon salınımının azaltılması mümkün ise de bunun için ağır bir maliyet ve teknoloji gerekmektedir. Bu sebeple bu biçimde bir dönüşüm opsiyonu henüz

fazla durumdadır. ABD emperyalizmi de esasen yapısal olarak bu durumu öncelikli sorunlar arasında görmüyor, Çin'e yönelik oluşturduğu baskının temelinde de Çin'in karbon salınımı yatmıyor. Esas sorun, ekonomik bozulma işaretleri gösteren Çin ekonomisinin dizginlenemez ihracat gücünü kırmak, cari dengesini negatif yönlü olarak daha fazla bozmak, enerji kapasitesini yani üretim kapasitesini azaltmasını sağlamak olarak karşımıza çıkmaktadır. ABD iklim anlaşmasından çekilerek hem Çin üzerindeki uluslararası baskıyı artırmayı hem de kendi enerji kaynaklarını kısıtlamaktan vazgeçerek yarışta kalmayı hedeflemektedir.

devre dışı görünmektedir. Onlarca yıl boyunca yüksek ve istikrarlı ekonomik büyüme ivmesi yakalamış, ancak son yıllarda bu ivmeyi kaybetmiş ve büyük ekonomik riskler biriktirmiş olan Çin'in iklim sorunlarını öncelemediği görünmektedir. Çin, üretim alanlarında daha ölçekli sorunlara yol açacak enerji kaynaklarının daraltılmasına ve kısıtlanmasına yönelik her türlü çabadan uzak durmaktadır. Ancak bu durum yalnızca Çin'e özgü değildir.

En çok karbon emisyonu bulunan ülkelerin ikinci sırasında ise ABD bulunmaktadır. ABD, enerji üretiminin büyük bir kısmını doğal gaz ve petrol üzerinden sağlıyor. ABD'nin özgün olarak yalnızca ordusunun karbon emisyonu, onlarca ülkenin karbon emisyonundan daha

dır. Veri madenciliği ve yapay zekâ (AI) faaliyetleri, büyük teknoloji şirketlerinin enerji ihtiyaçlarını büyük oranda artırırken Google ve Microsoft gibi şirketlerin karbon emisyonları yüzde 40'ın üzerinde artış gösterdi. Özellikle son dönemde yapay zekânın gelişimi ve yaygınlaşması ile birlikte, teknoloji şirketlerinin enerji ihtiyacının gelecekte artarak ilerlemesi ve büyük bir enerji arzının gelişmesi beklenmekteydi. Bu sebeple özellikle enerji şirketlerinin hisseleri değer kazanırken aynı zamanda yapay zekâ şirketleri de önemli yatırımlar alıyor ve bu iki sektöre yönelik yatırımcıların yoğun iştigalleri mevcut. Ancak Çin tarafından geçtiğimiz günlerde açıklanan DeepSeek

projesi, Batılı yapay zekâ ve enerji şirketlerinde büyük bir sarsıntıya yol açtı. DeepSeek projesini duyuran Çin, bu yapay zekâ projesinin oldukça düşük bir enerji ihtiyacı bulunduğunu duyurdu. Yani, yapay zekâ kaynaklı veri işlemcilerine daha az ihtiyaç duyulacağı, azalan donanım ihtiyacı ise enerji arzında büyük bir düşüşü beraberinde getireceği iddia edilmektedir. Ayrıca yapay zekâ çipi gereksiniminin de azalacağı belirtilmektedir. Yapay zekâ çipleri, yapay zekânın öğrenme faaliyetinde bilgi-işlem

yükünü azaltan donanımlar olarak görev yapmaktadır. Bu çipleri üreten Nvidia gibi şirketler, son yıllarda milyarlarca dolarlık ekonomik hacme sahip şirketlere dönüşmüş durumdadır. DeepSeek ile birlikte bu çiplere duyulan ihtiyacın azalmasının esasta enerji ihtiyacını düşüreceği belirtiliyor. Kıyaslamak gerekirse DeepSeek'in muadillerine göre 40 kat daha az enerji tüketebileceği, yalnızca 2 bin adet çip ile faaliyet gösterebileceği açıklanmıştır.

Bu durum, orta ve büyük ölçekli yatırımcıların çok kısa süre içinde yapay zekâ şirketlerinden, enerji şirketlerinden ve yapay zekâ çipi üreten şirketlerden kaçışına sebep oldu. Nvidia'nın birkaç gün içerisinde piyasa değeri 600 milyar dolar azaldı, tek bir günde

Üretim ve savunma kapasitesini toparlamak maliyetleri ise azaltma uğrında olan Çin'in enerji kaynaklarına yönelik bir dönüşümü ağırdan alması, ABD'nin de bu yönlü bir politika izlemesine ve böylece diğer ülkeler üzerinde bir baskı oluşturmaya yol açıyor. Atmosferi canlı yaşamı için olumsuz hale getirecek ağır gazların salınımının yarısına yakın bir oranından sorumlu olan iki ülkenin bu biçimde bir dönüşüme girmemesi ise, iklim anlaşmasının hedeflerini gerçekleştirmesini olanaksız hale getiriyor.

ÇİN'İN YAPAY ZEKÂ HAMLESİ: PİYASALAR SARSILIYOR

Karbon emisyonlarında büyük artış kaynaklarından bir diğerini, günümüz teknolojisinin ihtiyaçları oluşturmakta-

bir şirketin yaşadığı en büyük değer kaybı olarak tarihe geçti. Büyük veri merkezlerinin oluşturulacağı iddiası ile büyük alımlar yapılan Teksas arazilerinin fiyatları yeniden düştü, petrol, doğal gaz, uranyum madenciliği yapan şirketlerde yüzde 7-yüzde 20 arası değer kayıpları gözlemlendi. Bu durum, gelişen teknolojinin diğer sektörler ile ne derece bağımlı ve iç içe olduğunu, bu alandaki rekabetin ve çekişmenin diğer alanlarda ne ölçüde karşılık bulunduğunu net biçimde göstermektedir. Artık yapay zekâ alanında, enerji-verimlilik açısından da kuvvetli bir rekabetin başladığı görülmektedir. Bu rekabetin merkezi de yine esas olarak ABD-Çin arasında olmaktadır. Çin'in bu devasa hamlesine karşılık ABD'nin kısa süre içinde yeni bir projeye cevap vermesi zor görünürken büyük ölçekli enerji altyapı projelerinin ve çalışmalarının askıya alınacağı beklentiler arasında yer alıyor. ABD'nin ilk etapta DeepSeek üzerinde bir yasal sınırlama çalışması başlattığı görülürken devlet birimlerinde bu altyapı ile çalışan programların yasaklanmasına dair hazırlıklar mevcut. Gerekçe olarak DeepSeek'in gizli bilgilere erişiminin bulunduğu tespit edildiği ve bunun engellenmesi adına kullanımının yasaklanacağı belirtilirken ileride daha büyük ölçekli sınırlamaların geliştirileceğinin de sinyallerini veriyor. Ayrıca Kanada kaynaklı bir siber güvenlik şirketi, DeepSeek'in kullanıcı bilgilerini edinerek bu bilgileri Çin telekomünikasyon şirketi China Mobile'a iletecek kodların varlığını bildirmişti. Açıklamalar, ABD'nin kısa süre içinde enerji verimliliği konusunda Çin ile rekabet edecek bir proje geliştirmesinin uzak bir ihtimal olduğunu gösteriyor. Ayrıca bu yönlü çalışmalar başlatılsa dahi, bunun oldukça büyük maliyetleri olacağı belirtiliyor. Şu an için DeepSeek, ChatGPT'yi geride bırakarak uygulama mağazalarından en çok indirilen yapay zekâ uygulaması haline geldi.

ABD, ÇİN İLE KÖPRÜLERİ ATACAK MI?

ABD'nin Trump ile birlikte, Çin ile dışı dış bir çekişmeye gireceği, önceki dönem politikalarını sürdüreceği beklenmektedir. Ancak bu durumun elbette yalnızca Çin ve ABD arasında yansımaları olmayacak, geniş ölçekte emperyalistler arası çekişmelerin derinleşmesini de beraberinde getirecektir. Uygulanması planlanan politikalar, yalnızca Çin'i hedefleyen bir yerde durmamaktadır. Geniş çaplı, ABD emperyalizminin rekabet koşullarını sertleştirecek, aynı zamanda

bağımlı ülkeleri daha da bağımlı hale getirecek, diğer emperyalistleri ise daha fazla ABD emperyalizminin tutumuna yaklaşmak zorunda bırakacak hamleler hazırlanmaktadır. Yani hedef yalnızca Çin değildir, ABD emperyalizminin konumunu güçlendireceği düşünülen "şahin politikalar" hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Bunun için ilk adımlar, diğer emperyalistlerin rekabet gücünü zayıflatacak gümrük vergileri, yaptırımlar ve kaynakların sınırlandırılmasına yoğunlaşmaktadır. Böylece özellikle mal üretiminde ABD'nin önünün açılması, neredeyse durağan haldeki ekonominin büyümesi, bunu yaparken ise Çin gibi ülkelerin üretim gücünün kırılması ve ihracat olanaklarının kısıtlanması hedeflenmektedir. ABD ile ittifak haldeki emperyalistlerin ise ABD politikalarına daha fazla endekslenmesinin önünü açacak biçimde tehdit ve sınırlamalara maruz kalacaklarına dair açıklamalar peş peşe gelmektedir. Bir diğer yandan bağımlı ülkelerin ekonomik görünümü ve likidite olanaklarında bozulmalar yaratarak, sıcak para akışı için emperyalistlerin çıkarlarına daha uygun koşulların yaratılmasının önü açılıyor.

Trump yönetimi, bu politikaların duyurusunu seçim öncesinden yoğun biçimde gerçekleştirmiş ve göreve başladığı ilk günlerde bir kısmını hayata geçirmiştir.

Öncelikle uzun zamandır uygulanan ve bağımlı ülkelere üretim alanlarının taşınmasını içeren politikanın sınırlandırılması için dış yatırımların bir süreliğine askıya alınması kararlaştırıldı. Bu karara göre, Uluslararası Kalkınma Ajansının binlerce çalışanı zorunlu izne çıkarıldı. Böylece, ABD ekonomisinin üretim yatırımlarını içeri çekerek ekonomik büyümeyi tetiklemesi ve istihdam artırması hedeflenmektedir. Bunu yaparken de bağımlı ülkelerdeki ekonomik bozulma pekiştirilmekte ve uluslararası kredilenme ve fon olanakları sınırlandırılarak uşak ülkelerin birbiri ile rekabeti artırması tetiklenmekte, emperyalist talan için daha fazla taviz vermeleri sağlanmaktadır. Kanada ve Meksika gibi ülkelere, yine kendi politikalarına daha uygun tutum almaları dikte edilerek gümrük vergisi tehditleri iletili. Yüzde 25 oranında vergi artırım tehdidinde bulunan ABD, peşi sıra özellikle göçmenlere yönelik kendisi ile daha uyumlu politikalar izleme kaydı ile bu artırım ertelediğini duyurdu. Böylece ABD'nin yeni dönem politikalarının alacağı seyir de kısa vadede görülmüş oldu. Çin'den alınan mallara

yönelik ise yüzde 10'luk vergi artışı gerçekleştirilerek ilk elden ekonomik savaşımın adımları atılmış oldu.

GERİCİ SÖYLEMLER ARTIYOR, TALAN POLİTİKALARI HAYATA GEÇİRİLİYOR

Göçmenlere yönelik ise oldukça barbar ve şoven uygulamalar hayata geçirilmeye başlandı. Meksika sınırının güçlendirilmesi ve asker takviyesinin yanı sıra, ülkeye iltica eden binlerce göçmenin Guantanamo gibi ülkelere gönderilmesine başlandı. ABD savunma bakanı, Guantanamo'nun mülteciler için oldukça uygun bir yer olduğunu savunurken bu uygulamanın devam edeceği belirtildi. Bir diğer yandan kadınlara yönelik uluslararası kürtaj hizmetlerinde bulunan bir kuruma finansman yasağı düzenlenerek saldırılar gerçekleştirilirken diğer yandan ise ordu ve spor müsabakalarında trans bireylere yönelik kısıtlamalar hayata geçirilmeye başlandı. Böylece cinsiyet ayrımcılığı körüklenmeye ve daha boyutlu saldırıların zemini oluşturuldu.

Rus işgalinin sürdüğü Ukrayna ile nadir maden anlaşmaları yapan Trump hükümeti, böylece teknoloji alanında kullanılan bu madenlerin teminini garanti altına aldı. Ukrayna'ya yönelik seçim sürecinde görece mesafeli açıklamalarda bulunan Trump'ın bu yol ile Ukrayna üzerinden daha fazla çıkar elde etme girişimlerinde bulunacağı görülmüş oldu. Ayrıca Rus emperyalizmine yönelik de Ukrayna ile anlaşma yoluna gidilmesi için yeni yaptırım sinyalleri veriliyor. Daha önce savaşı kısa süre içinde sona erdirecek politikalar izleyeceğini söyleyen Trump, henüz bu konuda yaptırım tehditlerini aşan bir yönelim inşa etmiş görünmüyor.

Bir diğer yandan Orta Doğu'da benzer biçimde talancı ve katliamcı politikalarını derinleştirerek ilerlemeye devam edileceğine dair açıklamalar gerçekleştiriliyor. Bölgesel bir savaşı inşa etmeye yönelik Biden döneminden devralınan politikalar derinleştirilerek Siyonist İsrail'e daha geniş alan açmaya yönelik kararnamele oluşturuluyor. İran'ı daha fazla kuşatma hamlelerinin yanı sıra, ABD emperyalizmine bağımlı devletlerin hareket alanı genişletiliyor. Silah ve savunma alanında iş birliğinin derinleştirilmesi ve ekonomik yardımların sürdürülmesinin yanında, siyasal ve hukukî altyapı da buna uygun olarak dönüştürülmeye çalışılıyor. Geçtiğimiz günlerde, İsrail'in Filistin'e yönelik

işgaline tutum takınıldığı gerekçesi ile Uluslararası Ceza Mahkemesine yaptırım uygulanması kararlaştırılmıştı. Yani yalnızca ekonomik ve askerî destek değil, siyasî ve hukukî destek de geniş biçimde sürdürülmeye çalışılıyor. Ateşkes sağlanmış olsa da Filistin üzerindeki işgalin güçlendirilmesi desteğin bir diğer yönünü oluşturmaktadır. Buna paralel olarak Trump tarafından "Gazze'nin yeniden inşası için Filistinlilerin başka ülkelere yerleştirilmesine" yönelik söylem, Grönland ve Panama kanalının ABD'ye devredilmesi gibi uç pazarlık söylemlerinden daha çok Filistin meselesinin kendileri cephesinden henüz oldukça uzak olduğunu da göstermektedir. Her ne kadar daha sonra ABD tarafından çeşitli düzeylerde bu açıklamanın yanlış anlaşıldığına dair açıklamalar yapılmış olsa da benzer söylemlerin daha önce de yapılmış olması belirli planlama olasılıklarının mevcut olduğunu göstermektedir.

Elbette Trump'ın her söylemi veya her politikası karşılık bulmayabilir. Filistin meselesine dair söylemin hemen ardından AB dahil olmak üzere ABD'nin ittifaklarından dahi tepki alıyor olması, bu konuda ABD'nin bu söylemi üstü kapalı biçimde kabul edilen bir politika olmadığına dair bir açıklama yapılmasını beraberinde getirmektedir. Göçmenlere ilişkin düzenlenen kararnamelerin bir kısmı anayasa engeline takılarak iptal edilebiliyor olması da buna örnektir. Bu sebeple, söylemlerin kendisinden çok sistemlerinin zorunlulukları üzerinden bir çıkarımda bulunmak mümkündür. Kısa süre içerisinde oldukça uç politik istekler ile sahaya çıkmış olsa da bunların bir kısmı geri çevrilmiş, Kanada ve Meksika'ya yönelik vergi artırım gibi hususlarda da erteleme getirilmiştir.

Ancak her ne kadar "şahin politikalar ve söylemler" üzerinden bir sürece girilmiş olsa da bu süreç tek taraflı gelişmemektedir. Zamanla bu söylemlerin yumuşaması veya dönüşmesi de mümkündür. Emperyalist-kapitalist sistemin bugün çözümsüz duran sorunlarının ne olduğu ve ne ölçüde riskler barındırdığının saptanması gelecekteki politikaların şekillenmesini sağlayacaktır. Bu açıdan, yapılabilecek öngörü ve saptamalar, belirli ihtimaller aralığını kapsamaktadır. Ancak emperyalist-kapitalist sistem, kendi çıkarlarını korumak adına dünya halkları üzerindeki sömürüyü derinleştirmek, talanı büyütme ve katliamları artırmak yönünde adımlar atmaya devam edecektir.

TOPLUMSAL NARSİSİZM

Kimlik, insan varlığının indirgenemez özelliğidir. Bir kimsenin belli bir insan/kişi olarak tanımlayıcı karakteristiğidir, kişinin insanlığına özel içeriğini verir, onu herhangi bir insan değil, belli bir kişi yapar. Kendi yapısına ve işleyişine uygun kişilik örgütlenmesine ihtiyaç duyan her toplumsal sistem, kendi kültürünü yani normlarını, temel kabullerini kurumları aracılığıyla bireyde kişilik biçiminde yeniden üretir. Kısacası sistem bireyi kendi gereksinimleri doğrultusunda şekillendirir. Dolayısıyla, her toplumsal sistem ile hâkim kişilik yapısı ve psikopatoloji arasında her zaman yakın bir ilişki vardır; her toplum kendi özgün kişilik biçimini ve patolojisini üretmektedir.

Günümüzdeki sosyoekonomik yapıların ve değişimlerin toplumsal yaşamda, bireylerin psikolojik dünyasında yarattığı etkiyi incelemek açısından “Narsisizm” kavramı önemli bir nitelik taşımaktadır. Narsisizm kendini büyük görme, özsaygı ile ilgili konularla aşırı ilgilenme, beğenilme gereksinimi ve empati yoksunluğu şeklinde tanımlanmaktadır. Patolojik narsistik kişilik özelliklerine sahip bireyler özel olduklarına, diğer insanlardan üstün, ayrıcalıklı ve farklı kimseler olduklarına inanmaktadırlar. Sınırsız başarı, güç, zekâ, güzellik ya da kusursuz sevgi fantezileri üzerine kafa yormaktadırlar. Özel ya da toplumsal durumu üstün kişilerin kendilerini anlayabileceğine ya da onlarla arkadaşlık edilmesi gerektiğine inanmaktadırlar.

Günümüzde “narsisizm” kavramı sadece patolojik kişilik bozuklukları için değil, aile içi eğitim, insanların medya tarafından yönlendirilmesi, bürokratik ve örgütsel yapılanmalar, teknoloji ve internet gibi faktörlerin karşısında insanın yalnızlaşması ve güçsüzleşmesi sonucu oluşan kişilik yapısı ve var olan kültürün belli başlı özellikleri ile toplumsal hale gelen davranış kalıplarının açıklanması için kullanılmaktadır. Narsistik davranışların nedeni en temelde, emperyalist sistemin yarattığı kültürde görülen “bireyleşme” ve “rekabet ortamının” ortaya çıkarmış olduğu “narsisizm kültürünün” olmasıdır. Tüketici yönelimli ve medyanın insanlar üzerindeki etkisi

sonucu kültürler, bireycilikten yana olan “yeni bir narsisizm” içermektedir. Kültürel alanda yapılan bilimsel çalışmalar, narsisizmin bu yükselişini tüketici toplum, yeni medya ve şöhret toplumu bağlamında açıklayabilmektedirler. Kendine abartılı hayranlık, sürekli beğenilme, pohpohlanma, başkalarını dinlememe (her şeyi bilen), eleştiriye aşırı tahammülsüzlük, orantısız öfke, insanları ötekileştirmek ve değersizleştirmek, insanları kaliteli-kalitesiz olarak sınıflandırmak, empatiden yoksunluk gibi narsistik belirtiler günlük ilişkilerde yansımaları bulmaktadır. Klinik belirtileri bakımından “gerçeği” görmeyi engelleyen narsisizm, kitleleri sefalet ve sömürü lehine katlanır kılarken; buna karşın birbirini dinlemeyi, anlamayı engelleyen, ilişkileri ve dayanışmayı

güçlü bir “ben” üzerine kurulu olup, “kim olduğunu sana başkalarının söylemesine izin verme. Seni sen yapan sen olacaksın” ifadesinde cisimleşmektedir. “Özgür” bir ben vurgusu ve kurgusunun radikal ben-odaklılığı, gerçek ve kendine özgü olanın sistemle uyumlu biçimde yaşanmasını sağlamaktadır. Her şey isteklere bağlıdır. Herkesle ve her şeyle adeta oyun oynar gibi ilişki kurulabilir. Hiç kimsenin, neyin iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış, sağlıklı ya da hasta, hakiki ya da yapay, gerçek ya da yanılsama olduğunu söyleme hakkı yoktur. Önemli olan tek şey, benim ben olduğum gerçeğini ben-odaklı biçimde üretmesidir. “Ben Nesli” olarak tanımlanan bu dönemin insanlığına ve bu anlayış; “kendinizi iyi hissetmek için ne gerekiyorsa yapın, çünkü dünyadaki en

ve maddi gücünün yetmediği şeyleri satın alma yoluyla pekiştirmeye çalışan yani birçok kişi, zengin, başarılı ve özel olduklarını düşündürten narsistik bir yanılsama yaşamaktadır.

Narsistik değerler pop müzikle, televizyonla, sinemayla ve giderek artan biçimde internetle dünyanın her yerine rahatça taşınabilmektedir. Kişinin ilgiyi üzerine çekmesini sağlayan narsistik davranışlar, internet sihriyle, bir anda dünyanın her yerine yayılabilmektedir. Toplumsal narsisizm ile bağlantısı kurulabilecek selfie “özçekim” salgını, güncelliğiyle narsisizmi somutlamaktadır. Facebook’ta, Instagram’da paylaşılan fotoğraflara bakıldığında, paylaşılanların çoğunlukla insanların kendi fotoğrafları olduğu gözlenmektedir. İnsanlar bulundukları yerlerde ve özellikle de ekonomik gelirin göstergesi olana tatillerde kendi çektikleri kendi fotoğraflarını paylaşmaktadırlar. Örneğin Fransa’da yapılan tatillerde Louvre Müzesinde Mona Lisa tablosunun önünde gizlice çekilen selfilerde Mona Lisa arkada kalmaktadır; hatta tam olarak gözükmemektedir. Paylaşılan bu fotoğraflara kaç tane “beğeni” tıklaması yapıldığı ise şimdilerde merak edilen konuların başında gelmekte, ayrıca kaygı nedeni olmaktadır.

bozan, bir arada olmayı ve mücadele etmeyi olanaksız kılan narsisizm, emekçiler aleyhinde bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

Narsisizmi sosyalizm açısından bir problem olarak gören ve bu konuda araştırma yapan Parker “narsisizm sosyalizme karşı” başlıklı yazısında sosyalist iktidarın temel özellikleriyle narsistik kişilik bozukluğunun belirtilerini karşılaştırmış ve narsisizmin kapitalizm ile ilişkisine ve ortak yanlarına vurgu yapmıştır. Narsisizm, postmodern ben-odaklı kişilikle kastedilen; emperyalist kapitalist yaşam koşulları etkisi altındaki insanların düşünme, hissetme ve hareket biçimlerini gittikçe daha çok belirleyen bir karakter yönelimidir. Hiçbir kişilik tipi çağa uygun bir yaşam modeli olarak şimdiye kadar bu denli yaygınlaşmamış ve kamusal kabul görmüştür. Bu “kişilik”in temel inancı,

önemli şey sizsiniz!” sloganıyla empoze edilmektedir.

İnsanlar olmayan yeteneklerini, olmayan bilgilerini veya olmayan maddi gelirlerini (kredilerle) varmış gibi algılayıp şişirilmiş benliklerini bu “yok”lar üzerine inşa etmeye; ilişkilerini de olmayan bu nitelikler üzerinden yürütmeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle narsisizm salgını bireyleri katıldıkları toplantılarda en doğruyu bilen, en iyi soruyu soran, en iyi konuşmayı yapan, en iyi yazıyı yazan, en yeniyi tüketen bir kişi olarak kendilerini diğerlerine gösterme, öne çıkma çabası içine girmeye zorlamaktadır. İnsanların aslında olduklarından daha varlıklıymış gibi yaşamalarına, “hazlarına” ulaşmalarına imkân veren kolay kredi sistemi narsisizm epidemisinin daha geniş alanlara yayılmasına yardım ederek benlik algısında da enflasyona neden olmaktadır. Kendine hayranlığı

Günümüze bakıldığında narsisist bir toplumsal yapı olduğu açıktır. Narsisizm, bireyin kişiliğine işlemiş kapitalizmdir, dayanışmacı kültürün oluşmasını, sömürü sistemine karşı bir arada olmayı ve ortak mücadele etmeyi olanaksız kılarken, kapitalist çarkın dönmeye de diğer etmenlerin yanında katkı sağlamaktadır. Marks, demagojik inandırma, algı mühendisliği gibi geniş kitlelerin, yarı uyutum (narkoz) durumlarından, yabancılaşmadan ancak gerçeğe başvurarak kurtarılabilceğini söylemiştir. İnsanlık için en büyük gerçek, toplumsal ve ekonomik eşitsizliklerin, tüm sömürü biçimlerinin adım adım yok edileceği bir toplumsal sistem daha doğrusu bu sistemin yaratılması mücadelesidir.

“Ne kadar azsan, yaşamını ne kadar az görkemli kurmuşsan o kadar çoksun demektir ve görkemli yaşamın da o denli büyüktür.” Marks

"DİZ ÇÖKMEECEĞİZ"

6 Şubat depremlerinin ikinci yıl dönümündeyiz. Uzun yolculuğumuzun sonunda Antakya'nın eskiden en bilinen yerlerinden biri olan, şimdilerde yerini çamurlu bir arazinin aldığı Köy Garajlarında iniyoruz. 6 Şubat Platformu'nun 17.30'da düzenleyeceği anma etkinliğine yetişmek için Armutlu'ya doğru hızlı adımlarla yürümemiz gerekiyor. Bozuk ve çamurlu yolları adımlarken iş makinelerinin "ağır hasarlı" yapıları yıkmaya devam ettiğini gözlemliyoruz. Etrafımızda şantiye sahaları yer alırken inşası bitmiş ve içinde insan olmayan "radye temelli" TOKİ binaları dikkatimizi çekiyor. Depremden etkilenen binlerce insan zorlu kış aylarında hala çadırlarda ve konteynerlerde yaşam mücadelesi vermeye çalışırken, bu konforlu TOKİ binalarının neden içinde insan olmadığı herhalde okurun da dikkatini çekmedi. Yani devletin burada nasıl bir istismar ve rant kurnazlığı yaptığı net bir şekilde gözlemlenebilirdi.

İlerlemeye devam ederken Saray Caddesi civarına vardığımızda yoğun polis ablukasına alınmış düz, uzun bir yol çıkıyor karşımıza. İlk bu abluka altındaki yolun yetişmek üzere olduğumuz anma etkinliğinin noktalanacağı alan olduğunu değerlendiriyoruz. Ancak ablukaya yaklaştıkça bu yola daha önce asfalt döklüğünü ve çevre düzenlemesi yapıldığını görüyoruz. Buradan geçişin "yasak" olduğunu öğrendikten sonra ara sokaklardan yolumuza devam ederken karşılaştığımız insanlara nedenini soruyoruz ancak sağlıklı bir bilgi alamıyoruz. Armutlu'ya yaklaşırken bir amca 6 Şubat Platformu'nun düzenleyeceği eylemin nerede başlayacağını soruyor. Aynı eyleme gittiğimizi söyleyince amca da bizimle toplanma alanına doğru ilerliyor. Amcaya az önceki ablukanın nedenini ve asfaltlı yolu soruyoruz. "Tayyip gelecekmiş yarın, ondandır." yanıtını alıyoruz. Bu bilgiyi o gün teyit edememiştik, ancak sonradan gelmediğini, devrimci-demokrat çevreleri etkisizleştirmek amacıyla devletin deprem

anmalarını tekeline geçirmek için özel bir çaba sarf ettiğini öğrendik. Devlet, asfaltlanmış ve çevre düzenlemesi yapılmış olan bu abluka içerisinde bir anma etkinliği düzenleyerek kameralar karşısında Antakya'nın "normalleştiğine" dair demagoji yapmaya hazırlanıyordu.

Armutlu'daki toplanma alanına vardığımızda gittikçe kalabalıklaşan bir kitlenin içinde buluyoruz kendimizi. Ailelerini, yakınlarını, arkadaşlarını, meslektaşlarını vd. depremde kaybetmiş yüzlerce insanla bir aradayız tekrardan. Bu atmosfere hâkim olan şey yalnızca hüznün, özlem veya ağıt değil; burjuva-feodal sisteme duyulan öfke de hâkim; ölüme terk etmekle terbiye edemedikleri halkın, kendisini ekonomik, sosyal, siyasal ambargolarla sınavan sisteme duyduğu öfke!

Enkazların bıraktığı izler arasında demokratik hak ve taleplerin yer aldığı dövizler, pankartlar, bahhur ve reyhanlar eşliğinde yavaş yavaş yürüyüşe başlıyoruz. Arapça bir slogan olan ancak bölgede zamanla kozmopolitik bir içeriğe kavuşan "Ma Rihna Nihna Hon!" (Gitmedik, Buradayız!) sloganıyla adeta derya olup akıyor sokaklarda halk. "Katil Devlet Hesap Verecek!" sloganı yükseldiği sırada faşist polis amirinin yanımızdan geçerken 'emir kulu'na şöyle dediğini duyuyoruz: "Kalabalık gittikçe artıyor. Böyle olursa Saray Caddesi'ne kadar sürecek bu yürüyüş." Böylece bir kez daha halkın örgütlü mücadelesinin faşizmin korkulu rüyası olduğuna tanıklık etmiş oluyoruz. Saray Caddesi'nde noktalan anma etkinliği, 6 Şubat 04.17'de yapılacak olan yürüyüşe ve 15.00'da Samandağ'da düzenlenecek olan yürüyüşe ve anma etkinliğine yapılan çağrıyla son buluyor. Saatler 04.17'yi gösterdiğinde çok daha kitleselleşen yürüyüşle karşılaştığında dehşete düşen düşman, konuşlandığı yere atılan torpilin patlamasıyla paniğe kapılıp korkunca kitleye saldırıyor ve 4 kişiyi gözaltına alıyor. Polis ve ordu gücüne büyük yatırımlar yapmasına rağmen o

heybetli cüsselerin, çelik yeleklerin ve zırhlı araçların egemenlerin varlığının garantisi olmadığının açığa çıktığı özel anlardan biri yaşanmıştı. Bu olayın Antakya halkı açısından komedi, düşman açısından ise trajedi olarak nesilden nesle aktarılacağına şüphe yok.

Sıradaki adresimiz Samandağ oldu. Depremden bu yana devletin Samandağ halkı üzerinde türlü oyunlar oynadığı bilinmez değildir. Burada da "rezerv alan" bahanesiyle binlerce insanı barınma hakkından yoksun bırakan ve demografik yapının bozulmasını, dolayısıyla Arap Alevi kültürünün baskın geldiği ancak farklı milliyetlerden ve inançlardan insanları bir arada yaşatan ortak kültürü yok etmek isteyen devlet, Dikmece'de karşılaştığı direnişe burada da tanık olmuştu depremden sonra. Molozların yerleşim alanlarına dökülmesine karşı yapılan eylemlerde jandarmanın halka saldırdığı, aralarında yoldaşlarımızın da olduğu birçok eylemcinin gözaltına alındığı, hatta bir yoldaşımızın bu saldırılarda kaburgalarının kırıldığı hatırlanabilir.

Samandağ'da depremden bugüne yapısal olarak kayda değer bir gelişme olmadığını gözlemliyoruz. Ancak tüm saldırılara rağmen burada inat edencesine insanların kültürlerini, anadillerini, sosyal ilişkileri sürdürdüklerini, birbirlerine daha da bağlandıklarını görüyoruz. Duvarlarda Arapça direniş sloganlarının yer aldığı yazılmalara rastlıyoruz. Samandağ halkı Feyruz'la, Ahmed Arif'le, Nazım Hikmet'le direnmeye devam ediyor hâlâ. Gerçekten de "bir Samandağ hâlâ var" diyebiliriz.

Eylem için toplanma alanına vardığımızda halkı eylem için hazır buluyoruz. Yavaş yavaş Yeni Pazar Alanı'na doğru yürümeye başlayan ve gittikçe çoğalan kitle "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Ma Rihna Nihna Hon!", "Unutmak Yok, Affetmek Yok, Helalleşmek Yok!" sloganlarıyla sokakları sarıp sarmalıyor. Acısını dile getiren insanlarla karşıla-

şıyoruz. Bir ana, depremde kaybolan kızı bulunmadığı için feryat ediyor. Bir başkasının gözünden akan yaş, diğerinin elinde tuttuğu bahhuru harlıyor. Yaralarını birbirine tutunarak sarmaya çalışıyor Samandağ halkı. İki yıl önce "devlet yok"tu, şimdi tüm baskılara ve siyasal atmosferin sindirici rüzgarına rağmen korkusuzca haykırılıyor "katil devlet!"

Depremle birlikte politik iktidarın artan ekonomik, sosyal ve siyasî baskısıyla boğuşan Samandağlılar için tek gündem deprem değil. Kel Dağı'nın ötesinde yaşayan Arap Alevilerin HTŞ çeteleri tarafından katledilmeleri de gündemi teşkil eden konulardan birisi. Halk Lazkiye, Tartus, Hama ve Humus'taki gelişmeleri kaygıyla takip ediyor. Anma programlarından birkaç gün sonra öğle saatlerinde büyük bir patlama sesi duyuyoruz. Bu olay Suriye'deki katliamlardan dolayı halkın var olan kaygısını artırıyor. Çeşitli rivayetler dolaşırken patlamanın Samandağ-Arsuz yolu civarında meydana geldiği haberini alıyoruz. Kimisine göre denizde yapılan bir "tatbikat" kapsamında gerçekleşen bu patlamanın gerçek nedenini öğrenememiştik.

Evet, burada büyük bir yıkım oldu ve on binlerce insan yaşamını yitirdi, bir o kadar insan da "kayıp" olarak kayıtlara geçti. Geçen zaman içerisinde devletin özel olarak yöneldiği ve deprem sonrası fırsattan istifade dağıtmak için elinden geleni yaptığı bir bölge oldu Antakya. Ancak şunu belirtmeliyiz; bugün alanlarda "Kürtler diz çökmez! ... Aleviler diz çökmez! ...Dürziler diz çökmez! ...Lazkiye, Tartus, Hama, Humus diz çökmez! ...Antakya diz çökmez! ...Samandağ diz çökmez!", "Katil devlet!" sloganlarının hep bir ağızdan haykırıldığı bir yerde yenilmez bir irade vardır ve bu irade halkın devrimci birliğinin sağlanmasıyla, daha güçlü örgütlenerek açığa çıkarılacaktır.

ALMANYA'DA YÜKSELEN GÖÇMEN KARŞITLIĞI

23 Şubat genel seçimler öncesi Almanya'da mülteci ve göçmen düşmanı politikaların dozu artıyor. Emperyalist Alman devletinde klikler arası çatışmaların derinleşmesiyle iktidar dalaşında seçimler öncesinde mülteci ve göçmen karşıtı politikalar yayılmada başladı. Anket firması İnfratest dimap tarafından Meclis'teki oylamalar öncesinde yapılan araştırmaya göre halkın yüzde 89'u Almanya'da göçün iyi yönetilmediğini düşünürken yüzde 57'sinin de geçerli seyahat belgeleri olmayanların sınırlardan geri gönderilmesi gerektiğini düşünüyor. Her ne kadar anket araştırmaları net bir sonuç vermesi bakımından esas olmasa da bu anket sonucu ülkede şovenizmin yükseldiğine dair bir işaret sunuyor. Bu durum Almanya'da bir süredir istikrarlı bir eğilim içindedir. Burjuva partiler de şovenizmi kullanışlı bir aparat olarak kullanmaktadır. Burjuva partiler iktidarın dümenine oturmak için bu söylemler üzerinden politik hat oluşturmaktadır. 23 Şubat'ta yapılması planlanan genel seçim öncesinde göçmen ve mülteci karşıtlığı üzerinden hamle yapmak isteyen Almanya Hristiyan Demokrat Birliği (CDU) Başkanı Friedrich Merz'in aşırı sağ ile asla iş birliği yapmama sözünden caydı. Alman Parlamentosu (Bundestag) da "Düzensiz göçün önlenmesi" yasa tasarısı için CDU ve Almanya için Alternatif'in (AfD) ortak oylama yapması, Almanya genelinde sert tepkilere yol açtı. CDU'nun seçmen kazanmak için AfD'nin söylemlerine yaklaşmasıyla Almanya'daki siyasî kutuplaşma daha da arttı. CDU Genel Başkanı Merz ile Magdeburg ve Aschaffenburg saldırılarını gündeme taşıyarak tasarının öngördüğü yasal düzenlemelerin kabul edilmesi gerektiğini savundu. Mülteci ve göçmen karşıtlığı üzerine oluşturulan gerici yasa tasarısına, AfD tam destek verirken (BSW) Sahra Wagenknecht gibi sol popülist kesimden ve bağımsızlardan da destek olanlar oldu. Almanya'da sığınmacıların aile birleşimi haklarının kısıtlanması, haklarında sınır dışı kararı verilen sığınmacıların gözaltına alınmasını veya tutuklanmasını talep etme konusunda federal polise daha fazla yetki vermeyi amaçlayan yasa tasarısı yapılan oylamada 338 lehte, 349 aleyhte ve 5 çekimser oyla reddedildi.

UCUZ VE KALİFİYE ELEMAN İÇİN YENİ GÖÇ YASASI

Avrupa'daki pek çok ülke gibi Almanya da kalifiye işçi konusunda arayışta. Sömürü düzeninin sürmesi, pazar alanında rakipleriyle rekabet edebilmesi bakımından yabancı-göçmen işçi ihtiyacı duyan Alman sermayesi bir yandan bu açığı kapatmaya çalışırken diğer yandan, işçi ve emekçiler arasına güvensizlik tohumları eken, emeğin, emekle kavgasından da çıkar sağlamaya dönük tarihsel ırkçı ve ayrıştırıcı politikalara başvurmaktan da geri durmamaktadır. Silaha ve savaşa bütçe ayrılırken işçi ve emekçilerin yaşam standartları düşmekte, tüketim ve gıda maddelerine yapılan zamlarla emekçilerin yaşam koşulları kötüleşmektedir. İşte bu noktada Nazi artığı faşist parti ve oluşumlar, Almanya'da alım gücünün düşmesi, işsizliğin artması gibi sistem kaynaklı olgulardan, göçmen ve mülteci kesimleri sorumlu tutarak şoven politikalar eşliğinde göçmen düşmanlığına hız vermektedir. Bu oluşumlardan AfD son süreçte yükselen bir grafikte büyüme trendindedir. İstihdam Araştırmaları Enstitüsü (IAB), Almanya genelinde 1,74 milyon boş pozisyon olduğunu tespit etmesi sonrası bu boşluğun AB dışından nitelikli işçilerle doldurulması planlandı.

Başbakan Olaf Scholz "Geleceğimizi, ekonomimizin verimliliğini ve sosyal güvenlik sistemlerimizin etkinliğini ancak elimizin altında yeterli sayıda kalifiye işçi bulunması halinde garanti altına alabileceğimizi biliyoruz." şeklindeki değerlendirmelerinden de anlaşılacağı üzere Alman sermayesi nitelikli ve de ucuz iş gücü arama planını uygulamaya sokmak için 2023'ten başlamak üzere 3 aşamalı yeni göç yasa tasarısı kabul etmişti. Almanya özellikle vasıflı zanaatkarlar, elektrik mühendisleri, bilişim uzmanları, bakıcılar, hemşireler, gastronomi ve konaklama uzmanları gibi iş kollarında

işçi ihtiyacı duyuyor.

MÜLTECİLERE YÖNELİK SALDIRILAR ARTIYOR

Alman burjuva partileri mülteci ya da göçmen kökenli kişilerin karıştığı adli vakaları ve saldırıları sürekli gündemde tutup, bunlar üzerinden Alman halkını mülteci ve göçmenlere düşman etmektedir. Ancak kayıtlara geçen verilere bakıldığında Almanya'da 2024 yılı kasım ayına kadar mültecilere yönelik 33 bin 963 suç işlendi. 2024 yılında mülteci yurtlarına yönelik 218 saldırı gerçekleşti saldırılarda 14 kişi yaralandı. Federal İçişleri Bakanlığının Sol Parti tarafından verilen soru önergesine verdiği yanıtta: "Mülteci yurtlarına yönelik saldırılar sırasında duvarlara ırkçı ve Neo-Nazi sloganları yazılması, ölüm tehditleri, taşlama, kundaklama ve yurtları ateşe verme" şeklinde saldırılar olduğu belirtilmekte.

AfD partisi Karlsruhe'de göçmenlerin posta kutularına, faşist Ümit Özdağ'ın "Zafer Turizm" propagandasını çağırıştıran ülkelere geri dönmeleri için, "sınır dışı bileti" bırakması gibi politik propagandalarla yerli ve göçmenler

arasında ayrılıkçılığını körükleyen, şovenist kampanyalar sürdürmektedir. Almanya'daki sorunların kaynağının sanki göçmenler ve mülteciler gibi gösteren politikalarla gerçeklerin üzeri örtülmeye çalışılmaktadır. Egemen sınıflar dünyanın her yerinde olduğu gibi, Almanya'da da hem faşist sağ partileri çeşitli koşullar için hazırlamakta hem de sol liberal ve sınıf uzlaşmacısı güçleri yedeğinde tutmak için "aşırı sağ" argümanını kullanarak denge oluşturmaktadır. Bilhassa ABD seçimlerinin galibi Trump ve onun hembası Elon Musk Avrupa'da faşist nitelikli partilerin hakimiyeti için güçlü bir çaba içindedir. Bu durum burjuva sınıf klikleri arasındaki mücadeleyi keskinleştirmektedir. Tek başına güç oluşturamayan siyasî oluşumların etkinlik kurmak için geçici ittifak arayışları da yoğunlaşmaktadır. CDU ile AfD arasındaki yakınlaşma bunun bir parçasıdır. Bu bağlamda seçimlerin sonunda bu kliklerin çatışmalı ve gerginlik içerisinde bir koalisyon içine gireceği düşünülmektedir. Bu gelişmeler var olan politik krizi hafifleten değil derinleştiren bir zemin yaratacaktır. Özellikle gerek Almanya gerekse tüm Avrupa'nın burjuva egemenleri ile ABD emperyalizmi arasındaki çelişkilerin seyri bu krizin yapısını da belirleyecektir.

Dolayısıyla bugün Almanya'daki faşist sağ yanında uzlaşmacı liberal sol gruplar, egemenlerin denetimindeki terazi olarak işlev görmektedir. Buna karşı sınıf bilinçli proleter hareketin karşı koyuşu, yerli ve göçmen işçi ve emekçilerin birlikte örgütlenmesi ve ortak mücadelesi elzemdir. İşte bu bilinçle sorunların gerçek anlamda çözümü, şovenizmi alt etmenin, sömürü ve baskının ortadan kalkmasının yegâne yolu enternasyonalist bilinçle, tüm uluslardan işçi ve emekçilerin sınıf birliği temelinde birleşerek her türden burjuva ve gericiğe karşı sınıf mücadelesini yükseltilmesinden geçmektedir.

ÇÜRÜMÜŞ SİSTEMDE KLİK DALAŞI

Türkiye’de burjuva siyaset sahnesi durulmuyor; durulacağa da pek benzemiyor. Ekonomik krizle iç içe geçmiş yönetme krizi, erke egemen olma kavgasının gölgesinde her geçen gün daha da şiddetlenerek sürüyor. Son haftalarda yaşanan baş döndürücü gelişmeler burjuva siyasetin -iktidar ve muhalefeti ile- içinde bulunduğu krizi anlamak için fazlasıyla veri sunuyor.

ABD seçimlerinin sonuçlanmasının ardından bölgedeki devletler/güçler yeni seçilen deli saçması sözleri ile ABD demokrasisinin haylaz çocuğu kategorisine yükselen Trump’ın gözüne girip yeni süreçte bölgede etkin bir rol oynamak için heyecanla sipere koşturdular. 12 yıl süren Suriye savaşı birkaç günde sonlandı. Esad soluğu Rusya’da aldı. Colani’nin sırtına geçirilen takım elbise ile HTŞ bir anda modernize edildi. Emperyalist güçler ve onların bölgedeki uzantısı yerel iş birlikçiler Colani’nin elindeki kanı temizlemek için sıraya girdiler. Colani de yüzüne iliştiirdiği gülücüklerle efendilerine duyduğu minneti sergilemekten çekinmedi. Her şeyden haberi varmış pozları kesen Türk egemenleri ise tabii ki daha fazla efor sarf etmek zorunda kalacak.

İsrail ise bölgedeki pozisyonunu güçlendirerek etkinliğini artırdı. İşte böyle bir tablonun gölgesinde Türk hâkim sınıfları adeta her yeri dökülmüş ülkeyi yönetme kabiliyetini bir şekilde sergilemekle meşgul. Dahası Orta Doğu’da oyun kurucu pozları kesmekle!

Ekonomik tabloya dair siyasî iktidarın rakamlarla oynayıp belirsiz geleceği işaret etmekten başka bir seçeneği de programı da yok. Ekonomi mottosu ise sabır! Tabii bu yalnızca geniş yoksul kitleler için geçerli. Enflasyon tahminleri daha ilk aydan revize edildi. Kısacası ekonomik tablo pek iç açıcı değil! Dahası umut da vadetmiyor. Muhalefet ise iktidarı erken seçime zorlamanın yollarını arıyor. “Büyük bir sürprizim var” deyip heybesinden kırmızı kart çıkaran Özgür Özel siyasî iktidarı köşeye sıkıştırmak bir yana parti içindeki adaylık tartışmasını yönetmekten uzak performansı ile AKP’nin değil ama kendi geleceğinin sınırını çiziyor.

Gündemin öne çıkan başlıklarından biri teğmenlerin ihraç edilmesiydi.

Hatırlanacaktır mezuniyet töreninde kılıçlarını kınlarından çıkarıp subay yemini ettikten sonra “Mustafa Kemal’in askerleriyiz” naraları atmalarının akabinde tartışmalar alevlenmişti. Siyasî iktidar teğmenlerin bu eylemi planlı gerçekleştirdiğini iddia etmiş, dahası kendilerine dönük darbe tehdidi olarak imlemişti. Muhalefet ise teğmenlerin kınlarından çıkardığı kılıçların yarattığı heyecanla safları sıklaştırmının telaşına düşmüş, teğmenleri büyük bir heyecanla sahiplenmişti.

Teğmenler hadisesi hâkim sınıflar arası çatışmayı sembolize eden bir vakia olarak hafızalara kazındı. Cumhur İttifakı ilgili olaydan hareketle çokça nasıplendiği “Eski Türkiye” yaygarasına sarılıp darbe heyulasını hortlatma kaygısı güderek olaydan mağduriyet devşirmeye çalıştı. Diğer taraftan muhalefet ise iktidarın ilgili olaydan hareketle Mustafa Kemal’den huylandığını dahası ona düşmanca yaklaştığını iddia ederek gücünü konsolide edip safları sıklaştırma çabasına girdi. Nihayetinde teğmenler ihraç edildi. Teğmenlerin çıkışının öylesine, hasbelkader verilmiş bir refleks olmadığı ama iktidarın da iddia ettiği gibi dolaysızca darbe hedefiyle de sergilenmediği aşikârdır. Bununla birlikte erke egemen olma kavgasının bu kez ordu üzerinden sahnelenmesi muhalefet için cesaretlendirici. AKP için ise ordu üzerinde istediği otoriteyi tam olarak sağlayamadığını göstermesi açısından önemli bir yerde duruyor. Siyasî iktidar da klik savaşlarının gölgesinde teğmenlerin soruşturulmasını bu bağlamda ele alıp sonuçlandırdı.

Aynı günlerde salyalı ağzıyla Türk olmayan herkese hakaretler yağdıran Ümit Özdağ, şoven söylemlerinden değil ama cumhurbaşkanına hakareten dolayı tutuklandı. Tüm göçmenleri sınır dışı etme fantezisi ile göçmen düşmanlığını körükleyen bu aşağılık karakter muhtemelen Silivri’den “kahraman” olarak çıkmanın hesaplarını yapıyordur.

Erdoğan, Beşiktaş Belediye Başkanı Akpolat’ın tutuklanmasının ardından “turpun büyükleri heybede” ifadelerini kullanmıştı. Erdoğan’ın sözleri haliyle tartışma yaratmış; İmamoğlu, Erdoğan’ın sözlerini üstüne alınarak bir basın toplantısı gerçekleştirmiş ve “turpun büyüğü” diye imlediği ismi ifşa

etmişti. İmamoğlu’nun heybesinde Satılmış Büyükcanayakın ismi çıkmıştı. Üstlendiği rol ile adı arasında ironik bir ilişki edebiyatçıları kışkıracak türden olabilir. Ama ayak oyunlarında devletin üstlendiği rol bağlamında ibretlik bir örnek olarak orta yerde duruyor diyebiliriz. Sorun sadece bilirkişinin rapor hazırlaması değil. Muhalefetle ilgili dosyalara hep aynı kişinin atanması, raporların hep aleyhte olması, üstüne raporlardan hareketle yargının hemen harekete geçmesi ve iktidarın beklentilerini karşılayacak şekilde sonuçlanması tabir uygun düşecekse tezgâhın kurgulanmasında yalnızca siyasetin değil devletin de rolünü ele vermesi bakımından anlamlıdır. Bilirkişi Satılmış’ın muhasebe yeterlilik belgesinin olmadığı ise birkaç gün sonra ortaya çıkacaktı.

Bilirkişi satılmışın hangi soruşturmada nasıl bir rol aldığı bir yana siyasî iktidar devlet olanaklarını sonuna kadar ama pervasızca kullanmakta sakınca görmüyor. Rol biçtiği karakterler üzerinden siyaseti dizayn ediyor. Yerel yönetimlere dönük soruşturmaları tek bir kişi üzerinden hem de ironi yaparcasına Satılmış adında bir karakter üzerinden yürütürken muhalefete dönük hukusal süreci de belirli savcılar üzerinden işletiyor. İmamoğlu’nun açıklamalarının ardından Satılmış ile iletişime geçip haber yapan gazeteciler apar topar gözaltına alındı, bir gazeteci tutuklandı. Ironik olan ise iktidarın iğrenç kalemi Yeni Şafak gazetesi aynı gün Satılmış ile röportaj yapacaktı. Adalet Bakanı ise tüm bu yaşananlar karşısında yargı bağımsızlığından dem vuracaktı.

Siyasî iktidar açısında yargı alanının önemli bir işlevi olduğu aşikâr. Hâkim sınıflar içindeki klik savaşımında siyasî iktidar gücünü önemli ölçüde bu aracı kullanarak konsolide ediyor. Kendisine karşı her türlü itirazı yargıyı kullanarak susturmakla kalmıyor egemenlik ilişkisinde de bu alandan hareketle güç devşiriyor. Yargıya konu olan iddiaların son günlerde Erdoğan tarafından dillendirilmesi tesadüfi bir durum olmadığını açıkça gösteriyor. Nasıl sonuçlanacağı ise doğrudan ilgili kliklerin nasıl konumlanacakları ile belirlenecektir.

Yargı görevlileri üzerinde de benzer bir tahakküm ilişkisi kurduğu bir sır değil.

Kritik dosyalara bakan yargı görevlileri hakkında bir tehdit unsuru olarak elinde dosyalar tutmakta sakınca görmüyor.

Cumhur İttifakı yargıyı yalnızca siyaseti dizayn etmek, egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesinin bir aparatı olarak değil, geniş kitleleri baskı altına alıp göz dağı vermek için -ki yargı bir sopaya dönüştüğünde esas olarak bu amaçla kullanılır- pervasızca kullanmaktadır. Bu bağlamda her türlü yazılı kuralı hiçe saymakta tereddüt etmez. Geniş kitleler için ifadesini bulan hukuksuzluk devletin karakteri ile dolaysızca ilişkilidir. Hukuk sadece toplumsal ilişkilerin ifadesi değil aynı anlama gelmek üzere egemenlik ilişkilerinin de düzenlenmesidir.

Ayşe Barım’ın menajerlik şirketine dönük tartışmalar hatırlanacaktır. Muhtemel ilgili alandaki rant paylaşımına dahil olmak isteyen iktidar destekli asalak kesimler yargıya görev biçtiler. Rant paylaşımının doğrudan parçası olan yargı da hızlıca harekete geçip soruşturmayı Gezi süreci ile ilişkilendirip soruşturmanın siyasî zeminini de yaratarak ilgili alandaki ranta kayıtsız kalamayacağını dahası hem oyunculara hem de topluma göz dağı vererek devletin kendisine dönük hiçbir şeyi unutmadığını hatırlatmış oldu.

Toparlayacak olursak; hâkim sınıflar arasındaki egemenlik kavgası geniş kitlelerin enerjisinden beslenerek kendini motive ediyor. Kendi çıkarlarını geniş kitlelerin kaygısına dönüştürerek egemenlik ilişkisini tesis ediyor. Siyasî iktidar sürdürülebilir istikrarsızlık sarmalını yönetme kabiliyetini yitirdikçe pervasızlaşıyor. Hak arama mücadelesine dönük tahammülsüz; yargıyı dolaysızca kendi aparatı daha doğrusu sopası haline dönüştüren; muhalefeti hâlâ dizayn edebilme kabiliyetine sahip; devlet olanaklarını kendisini destekleyen kliklerin iştahını kabartan asalak kesimlere pervasızca sunan ve daha fazlasını yapan bir iktidar söz konusu. Cumhur İttifakı devlet olanaklarını iktidarı elinde bulundurmak için sonuna kadar kullanmaktan çekinmiyor. Bununla birlikte onun tahammülsüzlüğü, oluşturmaya çalıştığı izlenimin aksine, her şeye muktedir olmasından değil, aksine zayıflığının semptomu, beslediği çürümüşlüğü dışı vurumu olarak okunmalıdır.

Yaşı büyütülerek ağırlaştırılmış müebbet cezası verildi

Sincan 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesinde tutulan Bager Sayak, tutukluluk sürecine dair Mezopotamya Ajansı'na (MA) mektup gönderdi. Sayak gönderdiği mektupta yaşının mahkeme kararıyla büyütüldüğünü, hukuksuz bir şekilde ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldığını söyledi. Sayak, ayrıca kendisine ceza veren mahkeme heyetinin Gülen Cemaati üyeliğinden ihraç edilmesine rağmen kararın değişmediğini belirtti.

“DEVLET YAŞIMI BÜYÜTEREK CEZA VERDİ”

Sayak, mektubunda şu ifadeleri kullandı: “2010 yılından beri hapisteyim. Gözaltı-

na alındığımda ve hapse atıldığımda 17 yaşındaydım. Devlet yaşımı büyüterek bana ağırlaştırılmış müebbet ceza verdi. Bana önce ‘suçu işlediğinde çocuk’ diye dava açıp ceza istediler. Hatta yaşım küçük olduğundan savcılıktan bırakılacağımı söylediler. Tabii eğer hiç tanımadığım insanlar üzerine ifade verseydim ya da insanlara iftira atsaydım... Elbette denileni yapmadım. Bu nedenle de bana karşı intikamcı yaklaşıldı. Yaşım büyütüldü ve ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verildi. Dönemin Adalet Bakanı Sadullah Ergin, Meclis'te hakkımda verilen bir soru önergesine cevap verirken, ‘Evet yaşı büyütüldü’ diyerek itirafta bulunmuştur.”

BAGER SAYAK KİMDİR?

Erzurum'da “AKP il başkanlığı binası önüne bomba bıraktığı” iddiasıyla 20 Temmuz 2010'da tutuklanan 25 Ağustos 1992 doğumlu Bager Sayak, söz konusu tarihte 17 yaşındaydı. Tutuklu yargılandığı

Erzurum Özel Yetkili 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde 2 Kasım 2011 tarihinde hâkim karşısına çıkan ve mahkemede Kürtçe savunma yapmak isteyen Sayak'ın talebini reddetti. Mahkeme heyeti Sayak'a ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verdi.

Karar temyiz edilmek üzere Yargıtay'a gönderildi. Ancak Yargıtay 9. Ceza Dairesi, 9 Mart 2012 tarihinde temyiz talebini reddederek Sayak'a verilen cezaı onadı.

JINNEWS muhabiri Öznur Değer tutuklandı

JINNEWS muhabiri Öznur Değer “örgüt propagandası” iddiasıyla tutuklandı.

Mardin'in Artuklu, Nusaybin ve Kızıltepe ilçelerinde yapılan ev baskınlarında Jinnews muhabiri Öznur Değer ile birlikte 4 kişi gözaltına alındı. Öznur Değer'e sanal medya hesaplarında TC'nin SİHA saldırısında katledilen gazeteciler Cihan Bilgin ve Nazım Daşdan'a ilişkin paylaşımları suçlama olarak yöneltildi.

Gazeteci Öznur Değer ise savcılık sor-

gusunun ardından “örgüt propagandası” iddiasıyla tutuklama talebiyle Sulh Ceza Hâkimliğine sevk edildi. Hakimlik sorgusunun ardından 4 kişi serbest bırakılırken Öznur Değer hakkında tutuklama kararı verildi.

Salondan çıkarılan Öznur Değer, kararı “Özgür Basın Susturulamaz” sloganı ile protesto etti. Polis, Öznur Değer'in slogan atmasını ağzını kapatarak engellemeye çalıştı.

“İŞKENCE TÜNELİNİN SONU ÖZGÜRLÜK IŞIĞIDIR”

Öznur Değer Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesinden bir mektup gönderdi. Hedef gösterme ve ölüm tehditlerine rağmen gazetecilik faaliyetlerini sürdüren Değer gönderdiği mektupta tutuklama saldırısının mücadeleyi bitiremeyeceğine dikkat çekti. Değer mektubunda şu ifadeleri kullandı:

“Tüm işkenceler, oynana mizansene ve

dayatmalara boyun eğmeden şimdi de bulunduğum insani koşullardan uzak hücrede direnmeye devam ediyorum. Cezalandırılmak istenen tüm değerleri buradan haykırmaya devam edeceğim. İşkence tünelinin sonu özgürlük ışığıdır. Herkese selam ve sevgilerimle.”

“Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim”
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Selahattin Doğan (Parti Üyesi): 1954 yılında Sinop'un Erfelek ilçesine bağlı Sarıboğa köyünde doğan Selahattin Doğan, yoksulluktan dolayı ancak ilkökulu bitirebildi. Yoksulluk ve sefalet onu çocuk yaşta evin geçimini üstlenmeye itmişti. İstanbul'da çeşitli inşaatlarda ve fabrikalarda işçilik yaptı. O dönemde Proletarya Partisi saflarında mücadeleye katıldı. Dürüst, samimi ve fedakâr tavırlarıyla kitlelerin gönlünde taht kurdu. İşçi sınıfı içinde mücadele yürüttü. İstanbul bölgesinde faaliyet yürüten Selahattin Doğan, o dönemde birçok askerî eyleme de imzasını attı.

Süleyman Cihan ile önceden tespit ettiği randevu için Bahçelievler Hazne-

dar'a gitti. Tesadüfen o bölgede başka bir devrimci örgüt banka kamulaştırması eylemi yapmıştır. Bu eylemden haberi olmayan Selahattin Doğan, aniden çevrenin polislerce kuşatıldığını ve arama yapıldığını fark ettikten sonra uzaklaşmaya çalıştı. Durumu fark eden polis, arkasından ateş açtı. Çıkan çatışmada Selahattin Doğan bacağından yaralandı. Yaralı bir şekilde 2 Ocak 1978'de polisin eline geçti. Ondan bilgi almak için her yola başvuran polis, “ser verip sır vermeme” tavrı karşısında yenik düşmüştü. Denedikleri tüm işkence yöntemlerine rağmen hiçbir şey elde edemeyen işkenceciler Selahattin Doğan'ı 5 Şubat 1978'de katletti.

Mehmet Düzen (Parti İleri Militanı):

1955 yılında Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş köyünde doğdu. Yoksulluğun, zorlu yaşam koşullarının altında büyüyen Mehmet Düzen, daha gençlik yıllarında çevresindeki devrimcilerin etkisiyle politikleştirdi. İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik siyasî hattını benimsedi. 12 Eylül sonrası aranır duruma düştü. Gerillada faaliyetlerine devam eden Mehmet Düzen'in bulunduğu gerilla birliği Mazgirt'in Örs köyünde bulunduğu bir sırada yapılan ihbar sonucu askerler tarafından köy basıldı. Gerilla birliği köyden çekildi. Ancak köyden çıktıktan ve uzaklaştıktan birkaç saat sonra bu kez Muhundu Karakolunun jandarmasıyla karşılaştılar. Çatışarak geri çekilen gerilla birliği bu kez yine Peri Karakolunun askerleriyle karşılaştı. Bir anda ve yakın mesafeden iki ateş arasında kalan gerilla birliği çetin bir çatışmaya girmiştir. Mehmet Düzen 5 Şubat 1981'de bu uzun süren çatışmalarda aldığı kurşun yaralarıyla ölümsüzleşti.

Niyazi Sezgin (Parti Aday Üyesi):

Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı İbimahmut köyünde doğan Niyazi Sezgin, Dersim'in Babaocağı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de TC askeriyle çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Salih Güneş (Parti Üyesi):

1962 yılında Dersim'in Ovacık ilçesinde doğdu. 14 yaşına kadar Ovacık'ta yoksulluğu ve jandarma dipçliğini birlikte tanıdı. 1976 yılında Tarsus'ta bir fabrikada montajcı olarak işe başladı. Fabrikadaki siyasî faaliyetlerinden dolayı abisiyle birlikte fabrikadan uzaklaştırıldı. Devrimci mücadeleye Halkın Kurtuluşu saflarında yer alarak başlamıştı. 1978'de Proletarya Partisi saflarına katılarak profesyonel devrimci yaşama katıldı. 12 Eylül'den sonra işkencehanelerden önderi İbrahim Kaypakkaya'ya yaraşır bir şekilde çıktı. Hapishaneden çıktıktan sonra gerilla bölgesinde siyasî faaliyetlerine devam etti. Yeni görev alanı olan Çukurova'ya giderken 1 Şubat 1993 günü geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

BÖLGESEL DİZAYN OPERASYONU VE ATEŞKESİN GELECEĞİ

Orta Doğu ateşkesler sonrası yeni bir siyasî ve askerî tufana hazırlanıyor. Donald Trump'ın bölgeye müdahalesi ve Siyonist İsrail ile olan yakın iş birliği, bölgedeki dengeleri halklar aleyhine alt üst etmeye devam ediyor. Trump "Aksa Tufanı"-nın "İsrail Tufanı"na dönüşmesi için küstahça açıklamalar yapıyor. Gazze halkının kararlılıkla sürdürdüğü direnişi hiçe sayarak, tarihsel Filistin topraklarındaki yüzyılı aşan mücadeleyi küçümseyerek Siyonizm'e sınırsız destek sunmaya devam ediyor. Siyonist Netanyahu "Filistin devleti istiyorlarsa Suudi Arabistan'da kurabilirler" diyor. Gazze halkı bu planlara en güçlü yanıtı Aksa Tufanı ile vermiş olsa da ardından gerçekleşen açıklamalarda net biçimde ortaya koymuştur ki Gazze satılık değildir. Trump, onun peşinden gidenler ve tüm iş birlikçileri dünya tarihindeki sömürgecilerin tarihini paylaşacak, tarihin çöplüğüne gideceklerdir.

Netanyahu'nun Trump'ın desteğiyle Gazze'de Hamas'ı yenilgiye uğratmak, esirleri askerî operasyon ile kurtarmak ve İran ile mücadele etmek gibi hedeflerini hayata geçirmeye çalıştığını biliyoruz. Netanyahu, 4 Şubat'ta Trump ile yaptığı görüşmede iki ülke arasındaki uyumsuzlukları gidererek bölgede etkiyi artırmayı hedeflediklerini açıkladı. Netanyahu'nun sonraki adımları ise Gazze'yi Filistinlilerden arındırılmış bir bölge haline getirmek ve Suriye'yi İsrail'i tanımaya zorlamak şeklinde öngörülebilir. Ancak Trump, Netanyahu'nun aksine ateşkesi korumak ve Suudi Arabistan'ı Abraham Anlaşmalarına dahil etmek gibi daha geniş bir hedefi kovalıyor. Tabii ki Trump'ın Filistinlilerin Gazze'den sürülmesi planına destek vermesi şaşırılacak bir durum değil. Özellikle Ürdün ve Mısır üzerinde Filistinlilerin ülkelere kabul edilmesi yönündeki baskılar artıyor. Trump'ın Ürdün Kralı Abdullah'ı taptından etmeyi dahi göze aldığı iddiaları bölgedeki gerilimi daha da artırıyor. Şimdiye dek sık sık tartışmış olsak da Abraham Anlaşmalarına kısaca değinmek gerekmektedir. İlk Trump döneminde ortaya atılan bu anlaşma sonrasında askıya alınsa da şimdi yeniden gündemde. İşgal altındaki Kudüs'ü İsrail'in başkenti yapmayı hedefleyen anlaşma, Filistinlilerin yerinden edilmesinin önünü açarken yerinden edilmiş Filistinlilerin geri dönüş hakkını ellerinden alıyor.

Yeni iktidar sürecinde Orta Doğu'daki fırsatlardan mümkün olduğunca fazla yararlanmaya odaklanacak olan ABD'nin bölgesel rekabetin yol açabileceği maliyetleri uzaktan dengeleyerek kontrol altına almaya çalışacağı öngörülmelidir ki "takım elbiseli Colani profili" Abraham'ın yeni sürecinin ilk adımıdır.

İŞGAL DEVLETİNİN STRATEJİK HEDEFLERİ

Üç aşamada tamamlanması hedeflenen ateşkes anlaşmasının ilk aşamasının beş kademesi tamamlandı ancak İsrail'in ikinci aşamada savaşa dönme ihtimali yüksek. Kuzey Gazze şeridinde yerinden edilen Filistinlilerin geri dönüşünün geciktirilmesi, sivillerin topçu ateşi ve tüfikle hedef alınması, işgal ordusunun Gazze genelince çok sayıda ölüme neden olması; çadır, karavan, yakıt ve moloz kaldırma, cesetlerin çıkarılması için gerekli olan ağır makineler gibi temel malzemelerin girişinin hâlâ engellenmesi ve hastaneler ve sağlık sektöründe kritik olan tıbbî malzemelerin teslimatlarının geciktirilmesi gibi yüzlerce pratikle anlaşmayı ihlal etti ve etmeye devam ediyor. Hamas tüm bu ihlalleri belgeleyip düzenli olarak arabuluculara bildirse de ihlallerin devam ettiğini ifade ederek 15 Şubat'ta gerçekleşmesi planlanan esir takasını bir sonraki açıklamaya kadar askıya aldı.

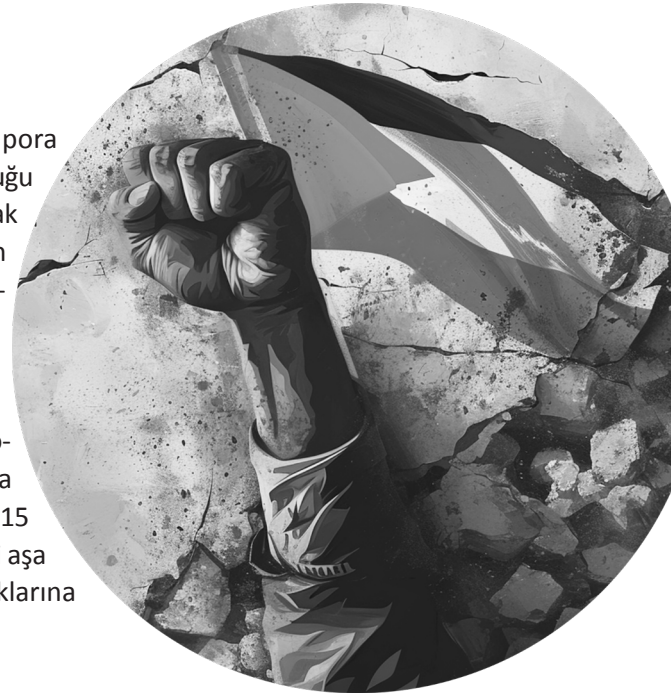
Bugün gösteriyor ki işgalci yukarıda belirtilen stratejik hedeflerine ulaşmamıştır. Gazzeliler büyük bir dirençle Direnişi sahipleniyor, çelikten bir irade ile tarihsel haklarına ve kurtuluş mücadelesine sarılıyor. Onlarca yıllık tutsaklığın ardından özgürleşen Filistinliler özgürlüklerinin ilk anlarında direnişi selamlarken demir parmaklıklar ardındaki tutsakların morallarının hâlâ çok yüksek olduğunu ifade ediyor ve umudu büyütme çağrısında bulunuyor: "Hayal edenler, tarihi şekillendirenlerdir. Umutsuzlukla mücadele edin!" İzzeddin el-Kassam Tugayları, gerçekleştirilen Özgürlük Tufanı esir takasının beşinci aşamasında esirlerin teslim edileceği platform üzerine astığı pankartla meydan okumaya devam ediyor: "Tufan biziz. Biz savaşın ertesi günüz."

İsrail'in en büyük hedeflerinden biri Gazze'yi kalıcı olarak işgal etmek, insansızlaştırmak ve Filistinlileri sürgün etmek ki işgal devletinin istihbarat

Bakanlığının hazırladığı bir rapora göre nihai çözümün sürgün olduğu açıkça ifade edilmektedir. Ancak kuzey ve güney Gazze'yi ayıran altı kilometrelik Netzarim Koridoru, İsrail tarafından 16 aylık süren savaş sırasında askerî bölge olarak kullanılırken son günlerde civarda hiçbir asker görülmedi. Binlerce Filistinli onlarca kontrol noktasından geçme geçme, 15 saati geçen bekleme sürelerini aşma yerinden edildikleri topraklarına dönmeye başladı.

BÖLGESEL DİZAYN OPERASYONU: LÜBNAN

ABD, emperyalizmin ileri karakolu İsrail ile iş birliği içerisinde bölgede yeni bir siyasî harita oluşturmak için çalışmaya devam ediyor. Lübnan'da Hizbullah'ın silahsızlandırılması ve direniş ekseninin zayıflatılması da öncelikli hedefler arasında. Ayrıca Suudi Arabistan'ı Abraham Anlaşmalarına dahil ederken Lübnan'ı da bu sürece entegre etmek Trump'ın bölgesel stratejisinin bir parçası. Öte yandan Lübnan'da hükümet kurma krizi iç siyasî karmaşalar nedeniyle tıkanıyor ve ayrıca İsrail halk kitlelerini yanıltarak ve ABD yönetimine baskı yaparak Lübnan'ın güneyindeki tek bir gün durmadan devam eden ihlallerini meşrulaştırmaya çalışıyor. İsrail'in, ABD'den 60 günlük çekilme süresini belirsiz bir süre için uzatmayı resmen talep ettiği açıklandı. Bu durum İsrail'e ateşkes anlaşmasını ihlal etmeye devam etmesi için daha fazla zaman kazandırma amacını taşıırken Lübnan halkının diri diri yakılması, insanlık dışı zulme maruz bırakılmasını hedeflese de gündemde seçim rüzgârı da varlığını sürdürüyor. ABD Lübnan'da Hizbullah'ın siyasî ve askerî varlığını sona erdirmeyi hedefliyor. Bu amaçla da ABD Orta Doğu Özel Temsilcisi Vekili Morgan Ortagus, Beyrut'a giderek açık mesajlar verdi. Hizbullah'ın siyasetten tasfiye edilmesi sürecine ABD'nin dahil olduğunu ve bu konuda endişe duyulmaması gerektiğini belirtti. ABD, Lübnan hükümetine Hizbullah'ın yeni hükümette yer almaması yönünde baskı yapıyor ancak Hizbullah aralarında çalışma ve sağlık bakanlıklarının da olduğu 5 bakanlıkla yeni hükümette yerini aldı. Öte yandan Hizbullah'ın Lübnan içindeki sorunu, İsrail'den daha büyük hal de alıyor. Lübnan halkı

ateşkesi çiğneyen Siyonist işgalcilere karşı direniyor, Lübnan ordusu halkın arkasından gelip kurtarılan topraklara konuşlanıyor. Cumhurbaşkanı ABD'ye selam duruyor, Başbakan ateşkesi esneterek 18 Şubat'a kadar İsraillilere kalma izni veriyor ve esas olarak Hizbullah'ın silah bırakması isteniyor! Bu bakanlıklar ise muhtemelen bu yönde gelişti ancak Hizbullah'ın silah bırakmasının mümkün olmayacağını biliyoruz çünkü öncelikli olarak halkın hatta Şiilerin bu yönde tepki geliştireceğine inanıyoruz. Lübnan halkı bir yandan HTŞ diğer yandan Siyonizm'den sınırlarını korumak için savaşırken silah bırakmak mümkün değil ve hele ki bu yeni hükümetin de pek uzun süreceği beklenmemelidir. Çünkü Lübnan emperyalizme karşı Orta Doğu'da rengini en çok ve çabuk belli eden ülkelerden biridir; çünkü bağrında direnişçi, gözü pek mücadeleçileri barındırır.

Geri dönüp baktığımızda Orta Doğu'da yaşanan bu gelişmeler bölgenin geleceği açısından büyük belirsizlikler barındırıyor. Trump ve Netanyahu'nun bölgedeki saldırıları Filistin halkının geleceğini tehdit ederken ateşkes anlaşmalarının sürdürülebilirliği de sorgulanıyor. İsrail'in savaşa dönme ihtimali ve Filistin'in ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında Mısır, Ürdün, Yemen, İran ve diğer bölgesel aktörlerin tutumu önemlidir. Ancak Trump'ın bölgeye yönelik müdahaleleri ve Netanyahu'nun pervasızlıkları Orta Doğu'da yeni bir tufanın kapıda olduğunu gösteriyor. Bu süreçten nasıl etkilenileceği ve bölgenin geleceğinin nasıl şekilleneceği ise yalnızca Orta Doğu halklarının saldırılar karşısında geliştirdiği refleks ve ördükleri direniş ağına göre şekil alacaktır.

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ ETKİNLİKLERLE ANILDI

Parti ve devrim şehitleri Türkiye hapishanelerinde eylemlerle anıldı.

Ocak ayının son haftası olan Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftasında Tekirdağ, Gebze, Elazığ ve Marmara hapishanelerinde Tutsak Partizanlar tarafından yapılan anmalarda devrim ve komünizm mücadelesinde ölüm-süzleşenler anıldı.

Anmalar Parti ve devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Tutsak Partizanlar açıklamalarının okunmasıyla devam eden anmalarda "Devrimin yapıtaşları olan şehitler bu toprakların her yanına onurla dizilmiştir. Bugün 2025 yılı ocak ayı vesilesiyle ölümü anlamlı kılan devrim ve komünizm şehitlerini anıyoruz. Her anını devrimi geliştirmeye adanmış ve devrim uğrunda ölüm-süzleşenler şan olsun. Şehitlerimizin mirası kızıl bayrağımız zindanlarda, meydanlarda, fabrikalarda, dağlarda, bulunduğumuz her yerde dalgalanmaya devam edecek." denildi.

Marmara Kapalı Hapishanesinde yapılan anmaya devrimci örgütler de katıldı, anmaya gönderdikleri mesajlar okundu. Anma türkü ve marşlar söylenerek coşkuyla sonlandırıldı.

MEZAR ANMALARİ

İstanbul'da yapılan anma etkinliklerinde Anadolu ve Avrupa yakalarında şehit ve tutsak aileleri buluştu. Buluşmaların yanı sıra ozalit, pankart asma, yazılama ve mezar ziyaretleriyle yapıldı.

İstanbul Anadolu Yakasında Partizan okurları tarafından "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlere Son Sözümüz Devrimdir", "Şan Olsun Ölümsüz Neferlerimiz" şiarlı yazılamlar yapıldı. Partizan okurları birçok yere "İbo'nun Kızıl Güzergâhındayız! Yolumuz Devrim Yoludur", "Devrim Umuttur! Umudu Büyütenler Şan Olsun", "Devrim İçin Ölümsüzleşen İzinde İlerliyoruz" şiarlı pankartlar astı.

Gülsuyu Mezarlığında yapılan mezar ziyaretlerinde de şehitlerin mezarlarına kızıl karanfiller bırakıldı. Proletarya Partisi şehitleri Perihan Çolak, Erol Özel, Hatice Dilek Aslan ve Güzel Ana'nın mezarları ziyaret edildi. Devrim şehitlerinin mezarları da ziyaret edilerek kızıl karanfiller bırakıldı.

İSVİÇRE

Partizan tarafından İsviçre'de Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kap-

samında etkinlikler yapıldı. 19 Ocak'ta Zürih'te ve 26 Ocak'ta Basel'de Mustafa Suphi ve 15 yoldaşının mücadele hayatını anlatan seminerler gerçekleştirilerek başlandı.

2 Şubat Pazar günü de Zürih'te düzenlenen merkezi anma etkinliği ile Parti ve devrim şehitleri bir kez daha anıldı.

Etkinlik açılış konuşmasının ardından Parti ve devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından şehitlerle ilgili hazırlanan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Etkinlikte Proletarya Partisinin Parti ve Devrim Şehitler Haftası açıklaması okundu. Açıklama kitle tarafından coşkuyla karşılandı.

Anma etkinliğine şehit aileleri de katıldı. Şehitlerin mücadele hayatları hakkında bilgiler verildi ve ardından şehit aileleri tek tek sahneye davet edildi. Halil Çakıroğlu, Mehmet Ali Çakıroğlu, Ferdi Karacan, Hakan Çakır, Hüseyin Peken, Polat İyit, Ali Uçar, Yusuf Ayata, Servet Atalay, Ümit Çatakçın ve Hasan Gülünay'ın ailelerine karanfil verildi. Aileler arasında 2 Şubat 2011'de Aliboğazı'nda kaldıkları kış üslenim kampının çökmesi sonucu 4 yoldaşıyla

birlikte ölümsüzleşen Nursen Arslan'ın kardeşi şehitlerin bıraktıkları yerden devam etmek, onların mücadelesini sahiplenmek gerektiğine vurgu yaptı. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına konuşma yapan Emel Kılınç'ın dayısı ise "PŞTA aileleri olarak önce çocuklarımızı şimdi ise onların düşüncelerini savunuyoruz, sınıf mücadelesinin gerekliliğine inan, devrimin tercih değil zorunluluk olduğunu anlayan, acılarından mücadele dinamiği çıkararak sınıf mücadelesinde ölümsüzleşen çocuklarımızın, analarımızın, babalarımızın, kardeşlerimizin, yoldaşlarımızın mücadelesine omuz vermeli, sahiplenmeliyiz. Anaların öfkesi katilleri boğacak" dedi. PŞTA temsilcisinin yaptığı konuşmanın ardından kitle "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganını atarak uzun süre alkışladı.

Anma etkinliğine katılan devrimci örgütlerin temsilcileri anma etkinliğini selamladı.

Ardından sahneye çıkan Grup Leylizar'ın seslendirdiği marşlarla etkinlik sona erdi.

9 Şubat Pazar günü Cenevre'de Proletarya Partisi Orhan Bakır'ın hayatını ve mücadelesini konu alan "Alnında Kılıç Yarısı Armenak" belgeseli gösterildi.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

yenedemokrasi

yenedemokrasi

yenedemokrasi

yenedemokrasi

yeni_demokrasi

YeniDemokrasiGazetesi

yenedemokrasi